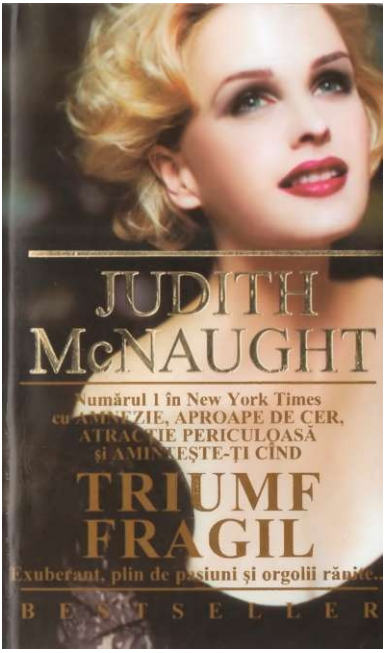

Double Standards by Judith McNaught

JUDITH MCNAUGHT

TRIUMF FRAGIL

Traducere de Cornelia Cernețchi Pascu

Capitolul 1

Cufundat într-o tăcere meditativă în faţa ferestrei elegantului apartament, bărbatul înalt şi brunet privea fix panorama oferită de evantaiul de lumini din St. Louis, clipind în amurgul ce învăluia orizontul.

În mişcările bruşte cu care şi-a desfăcut nodul cravatei erau evidente amărăciunea şi resemnarea.

A dus apoi paharul de whisky la gură şi a băut îndelung.

În spatele lui, în camera de zi slab luminată a intrat cu paşi mari un bărbat blond.

— Ei bine, Ramon? a întrebat acesta nerăbdător.

Ce au decis?

— Au decis ceea ce decid întotdeauna bancherii, a răspuns aspru Ramon, fără ca măcar să se întoarcă. Au decis să aibă grijă de ei.

— Ticăloşii! explodă Roger. Într-un gest de frustrare plină de furie şi-a strecurat mâinile prin părul blond, apoi s-a întors şi s-a îndreptat cu hotărâre spre carafele de cristal din bar. Când banii au curs-gârlă au fost al dracului de ferm alături de tine, a şuierat el printre dinţi în timp ce-şi turna de băut.

— Nu s-au schimbat, a replicat sumbru Ramon.

Dacă banii ar fi continuat să curgă, ar fi încă alături de mine.

Roger a aprins o lampă, apoi a privit încruntat spre magnifica mobilă Louis al XIV-lea, ca şi cum l-ar fi ofensat prezenţa ei în acest living spaţios.

— Am fost atât de sigur, am fost absolut sigur că, dacă le vei explica starea sănătăţii mentale a tatălui tău înainte de a muri, bancherii vor rămâne alături de tine! Cum pot să te învinuiască pe tine pentru greşelile şi incompetenţa lui?

Întorcându-se cu faţa spre cameră, Ramon s-a sprijinit cu un umăr de pervazul ferestrei.

A privit o clipă băutura din pahar, după care a dat-o peste cap.

— Mă consideră vinovat pentru că nu l-am împiedicat să facă greşeli fatale şi pentru că nu mi-am dat seama la timp de incompetenţa lui.

— Să-ţi dai seama de... a repetat furios Roger.

Cum ai fi putut să-ţi dai seama că un om care a acţionat întotdeauna ca şi cum ar fi fost însuşi Dumnezeu Atotputernicul o să înceapă într-o zi chiar să creadă lucrul ăsta? Şi ce ai fi putut să faci dacă ai fi ştiut? Capitalul era pe numele lui, nu al tău. A deţinut controlul în corporaţie

până în ziua în care a murit. Aveai mâinile legate.

— Acum le am goale, replică Ramon, ridicând a neputinţă din umerii săi largi şi musculoşi.

Măsura cu totul peste 1,90 m!

— Ascultă, a spus Roger cu disperare. N-am vorbit de lucrul ăsta până acum pentru că ştiam că mândria ta se va simţi ofensată, dar sunt departe de a fi sărac, iar tu ştii asta. Cât îţi trebuie?

Dacă nu am toţi banii, potsă adun restul.

O uşoară umbră de umor atinse pentru prima dată gura fin sculptată şi ochii negri aroganţi ai lui Ramon.

Transformarea era uluitoare, îndulcind trăsăturile unei feţe care arăta în ultima vreme de parcă ar fi fost turnată în bronz de un artist decis să imortalizeze hotărârea rece şi nemiloasă, şi străvechea nobleţe spaniolă.

— Ar fi de ajutor 50 de milioane. Dar ar fi mai bine 75.

— 50 de milioane? a exclamat Roger uluit, holbându-se la bărbatul pe care îl cunoştea de când erau studenţi la Harvard. 50 de milioane n-ar fi decât de ajutor?

— Exact. Ar fi numai de ajutor.

Trântind paharul pe masa de marmură de lângă el, s-a întors şi a pornit spre camera de oaspeţi pe care o ocupa de când sosise în St.

Louis, cu o săptămână în urmă.

— Ramon, insistă Roger, trebuie să-l vezi pe Sid Green cât eşti aici. El ar putea să strângă o asemenea sumă de bani dacă ar vrea, şi-ţi este dator.

Ramon a întors capul cu o zvâcnire. Faţa lui de aristocrat spaniol s-a înăsprit degajând dispreţ.

— Dacă Sid ar fi vrut să mă ajute, m-ar fi contactat. Ştie că sunt aici şi ştie că am probleme.

— Poate că nu ştie. Până acum ai reuşit să păstrezi secret faptul că această corporaţie se prăbuşeşte. Poate că nu ştie.

— Ştie. Este membru al Comitetului directorial al băncii care a refuzat să ne prelungească.

— Dar...

— Nu! Dacă Sid ar fi vrut să mă ajute, m-ar fi contactat. Tăcerea lui este grăitoare, iar eu n-an să-l rog. Am convocat, de acum în zece zile, o întrunire a cenzorilor şi avocaţilor corporaţiei mele, la Porto Rico. La această întrunire am să le dau instrucţiuni să înceapă procedura pentru declararea falimentului.

Răsucindu-se pe călcâie, Ramon a ieşit din cameră cu paşi lungi şi hotărâţi, dovadă a furiei sale violente.

Când s-a întors, părul negru şi bogat era uşor ud, de la

duş. Acum era îmbrăcat în blugi Levi’s. Roger îl urmări în tăcere cum îşi sufleca mânecile cămăşii albe.

— Ramon, te rog, mai rămâi încă o săptămână în St. Louis, i-a cerut aproape implorându-l. Poate că Sid te va contacta dacă-i dai mai mult răgaz. Îţi spun, eu nu cred că ştie că eşti aici

Nici măcar nu ştiu dacă este în oraş.

— Este în oraş, iar eu plec la Porto Rico în două zile, aşa cum am stabilit.

Roger a suspinat îndelung, înfrânt.

— Ce dracu’ ai de gând să faci în Porto Rico!

— În primul rând, am de gând să iau parte la declararea falimentului corporaţiei, apoi intenţionez să fac ceea ce a făcut bunicul meu şi tatăl lui înaintea sa, a replicat îndărătnic Ramon. Am de gând să mă ocup de agricultură.

— Ţi-ai pierdut minţile! a izbucnit Roger. Să cultivi bucăţica aia de pământ, cu coliba de pe ea, unde noi, tu şi eu, am dus fetele alea două din...?

— Bucăţica aia de pământ, l-a întrerupt cu demnitate Ramon, este tot ce mi-a mai rămas, împreună cu căsuţa de pe ea, în care m-am născut.

— Dar casa de lângă San Juan sau vila din Spania, sau insula din Mediterana? Vinde una dintre case sau insula.

Lucrul ăsta ţi-ar da posibilitatea să te lăfăi până la moarte.

— S-au dus. Le-am oferit drept garanţie pentru a strânge pentru corporaţie banii pe care nu mi-i mai poate rambursa. Băncile care au acordat împrumuturile or să se repeadă precum vulturii, devorând totul încă înainte de sfârşitul anului.

— La dracu'! exclamă neajutorat Roger. Dacă tatăl tău n-ar fi deja mort, l-aş ucide cu propriile mele mâini.

— Ţi-ar fi luat-o înainte acţionarii.

Ramon a zâmbit fără veselie.

— Cum poţi să stai aşa şi să vorbeşti de parcă nici măcar nu ţi-ar păsa?

— Am acceptat înfrângerea, i-a răspuns calm Ramon. Am făcut tot ce se putea face. Nu mă deranjează să-mi lucrez pământul alături de oamenii care îl muncesc pentru familia mea.

Întorcându-se pentru a-şi ascunde compasiunea, ştiind că Ramon o va respinge şi că îl va dispreţui şi pe el pentru asta, Roger l-a întrebat:

— Ramon, eu pot să fac ceva?

— Da.

— Spune ce, a zis Roger uitându-se plin de speranţă peste umăr. Spune-mi şi am să fac.

— Îmi împrumuţi maşina ta? Aş vrea să ies puţin singur.

Strâmbându-se când auzi o asemenea cerere jalnică, Roger s-a căutat în buzunar, de unde a scos cheile pe care i le-a aruncat prietenului său.

— Are o problemă la alimentarea cu combustibil şi filtrul se tot înfundă, dar reprezentantul Mercedes-ului nu-l poate lua decât peste o săptămână. Cu norocul tău, maşina te poate lăsa în mijlocul drumului în plină noapte!

Ramon a ridicat din umeri. Pe faţă nu i se citea niciun fel de emoţie.

— Dacă se opreşte maşina, am să merg pe jos. Ceea ce mă va ajuta să capăt condiţie fizică pentru a-mi munci pământul.

— Nu trebuie să munceşti pământul ăla, iar tu ştii foarte bine asta! Doar eşti renumit în comunitatea internaţională a oamenilor de afaceri.

Pe faţa lui Ramon tresări un muşchi.

Făcea un efort evident să-şi controleze furia înverşunată.

— În comunitatea internaţională a oamenilor de afaceri sunt asociat cu un păcat pe care nimeni nu-l va uita sau ierta – eşecul. Sunt pe cale să devin cel mai renumit falit al ei. Cu această recomandare vrei să cer prietenilor mei să-

mi dea o funcţie? Să mă duc mâine la fabrica ta şi să cer o slujbă la linia de asamblare?

— Nu, fireşte că nu! Dar ai putea să te gândeşti la ceva. Te-am văzut făurind un imperiu financiar în numai câţiva ani. Dacă l-ai putut construi, ai putea găsi o modalitate şi de a salva ceva din el pentru tine. Eu...

— Nu pot să fac miracole, i-o tăie scurt Ramon. Şi de asta ar fi nevoie. Lear este în hangar, la aeroport, în aşteptarea unei piese minore pentru unul din motoare. Când mecanicii termină cu reparaţia şi pilotul meu se întoarce duminică seara din weekend, plec la Porto Rico. Roger a deschis gura să protesteze, dar Ramon l-a redus la tăcere cu o privire iritată.

— Să ştii că în a cultiva pământul există demnitate. Mai multă demnitate, după părerea mea, decât în a-i cultiva pe bancheri. Cât a trăit tata, n-am avut linişte. De când a murit, tot n-am linişte.

Lasă-mă să o găsesc în felul meu.

Capitolul 2

Imensul bar de la Canyon Inn, lângă Westport, era plin de mulţimea obişnuită de vinerea seara. Katie Connelly s-a

uitat pe furiş la ceasul de la mână, apoi şi-a lăsat privirea să alunece peste grupurile de oameni care râdeau, beau şi vorbeau, căutând printre ei o faţă anume.

Nu putea vedea prea bine intrarea principală din cauza plantelor luxuriante suspendate şi a lămpilor de mătase care atârnau din plafonul de sticlă colorată.

Păstrându-şi zâmbetul strălucitor, îşi întoarse atenţia spre grupul de bărbaţi şi femei din jurul ei.

— Aşa că i-am spus să nu mă mai sune vreodată, povestea Karen Wilson.

Un bărbat a călcat-o pe picior, întinzându-se pe lângă ea să-şi ia paharul de pe bar.

Când a băgat mâna în buzunar să scoată nişte bani, a lovit-o în coaste cu cotul. Nu şi-a cerut niciun fel de scuze, şi nici Katie nu se aştepta la aşa ceva.

Aici, fiecare – bărbat sau femeie – făcea ce voia. Aici toţi aveau drepturi egale.

Întorcându-se dinspre bar cu paharul în mână, tipul o remarcă pe Katie.

— Bună, i-a spus, oprindu-se să arunce o privire plină de interes peste silueta ei zveltă, cu rotunjimi delicate, drapată într-o rochie albastră, care i se mula pe corp. Drăguţ, a conchis cu voce tare, după ce a examinat totul –

de la părul de un blond-roşcat strălucitor, la ochii de un albastru de safir, care-l priveau pe sub gene lungi, întoarse, şi sprâncene delicat arcuite. Obrajii ei aveau o linie elegantă, nasul era mic şi, sub privirea lui insistentă, tenul i-a căpătat o nuanţă de roz-pal. Foarte drăguţ, a amendat el prima impresie, neştiind că motivul uşoarei îmbujorări era iritarea, şi nu plăcerea.

Deşi o enerva felul în care o privea – de parcă ar fi plătit pentru acest privilegiu, nu putea de fapt să-l condamne.

În definitiv, ea era aici, nu?

În pofida a ceea ce preferau să creadă proprietarii şi patronii, localul nu era altceva decât un bar imens pentru celibatari, ataşat, pentru a-i conferi o mai mare demnitate, la o mică încăpere în care se putea servi masa.

— Unde-ţi este paharul? o întrebă el, examinându-i pe îndelete faţa frumoasă.

— Nu am, a răspuns Katie.

— De ce nu?

— Pentru că am băut deja două.

— Ei bine, de ce n-ai lua încă unul şi să vii cu mine în colţul de colo? Am putea să ne cunoaştem. Sunt avocat, a adăugat el, ca şi cum această informaţie ar fi trebuit să o facă să ardă de nerăbdare să înşface un pahar şi să alerge

după el.

Katie şi-a muşcat buza şi a arborat în mod deliberat o expresie de dezamăgire.

— Oh! exclamă ea.

— Oh, ce?

— Nu-mi plac avocaţii, a spus foarte serioasă.

Tipul a fost mai mult uluit decât supărat.

— Păcat!

Ridicând din umeri, s-a întors şi s-a amestecat în mulţime.

Katie l-a urmărit oprindu-se lângă două tinere foarte atrăgătoare, care i-au întors privirea cercetătoare, examinându-l la rândul lor cu interes.

A simţit un val de dezgust şi ruşine pentru el, pentru toţi cei aflaţi în acest loc aglomerat, dar mai ales pentru ea!

În sinea ei o deranja propria-i asprime, dar locuri precum cel de faţă o făceau în mod automat să se simtă în defensivă, iar căldura şi spontaneitatea ei firească se atrofiau în momentul în care le trecea pragul.

Avocatul a uitat-o, firește, pe Katie într-o clipită. De ce s-ar obosi să cheltuiască doi dolari pentru a-i cumpăra ceva de băut, apoi să mai facă şi efortul de a se purta prietenos şi de a o curta?

De ce să-şi dea silinţa când nu era necesar?

În cazul în care Katie sau oricare altă femeie din această încăpere vrea să-l cunoască, era absolut dispus să o lase să încerce să-i trezească interesul.

Iar dacă ea ar reuşi într-un mod acceptabil, atunci ar invita-o să vină la el acasă – în maşina ei, fireşte – astfel încât fata să-şi poată satisface nevoia egală de împlinire sexuală, căreia i se făcea atâta publicitate.

După care va sta prietenos de vorbă cu ea la un pahar – asta dacă nu va fi prea obosit –, o va conduce până la uşa lui şi îi va permite să se întoarcă singură cu maşina ei naiba ştie unde o locui.

Foarte eficient, foarte cinstit. Niciun fel de condiţii. Nu se fac şi nici nu se aşteaptă niciun fel de angajamente.

Femeia de astăzi se bucură, fireşte, şi de dreptul egal de a refuza. Nu este obligată să se culce cu el.

Nu trebuie nici măcar să-şi facă probleme că refuzul ei i-ar putea răni sentimentele. Pentru că el nu are niciun fel de sentimente faţă de ea.

S-ar putea ca tipul să fie uşor iritat că şi-a irosit o oră sau două din timpul său, dar pur şi simplu poate să aleagă pe oricare alta dintre femeile doritoare, disponibile acolo pentru el.

Katie şi-a ridicat ochii albaştri căutându-l din nou în mulţime pe Rob şi dorindu-şi să fi aranjat să se întâlnească în altă parte.

Muzica era prea tare, adăugându-se corului de voci stridente şi râsete forţate.

Se uită la feţele din jurul ei, toate diferite şi totuşi atât de asemănătoare în expresiile lor de nelinişte, nerăbdare, plictiseală. Toţi căutau ceva. Ceva ce nu găsiseră încă.

— Eşti Katie, nu? auzi în spate o voce bărbătească nefamiliară. Uimită, s-a răsucit şi s-a trezit privind o faţă bărbătească cu un zâmbet plin de încredere deasupra unei cămăşi Ivy League, a unui blazer impecabil croit şi a unei cravate asortate. Te-am întâlnit cu Karen, la supermarket, acum două săptămâni.

Zâmbetul era copilăros, iar ochii – duri.

Katie era preocupată, zâmbetul ei fiind lipsit de strălucirea obişnuită.

— Bună, Ken. Mă bucur să te văd.

— Ascultă, Katie, a zis el, ca şi cum chiar atunci i-ar fi venit în minte o idee originală şi grozavă. Ce-ar fi să plecăm de aici şi să mergem undeva unde este mai multă linişte?

La el sau la ea.

Unde este cel mai aproape. Katie cunoştea rutina şi i se făcu scârbă.

— La ce te-ai gândit?

Nu i-a răspuns la întrebare, nici nu era nevoie.

— A pus în schimb alta:

— Unde locuieşti?

— Câteva străzi mai încolo – apartamentele Village Green.

— Ai vreo colegă de apartament?

— Două lesbiene, minţi ea cu seriozitate.

Tipul a crezut-o şi nu a fost deloc şocat.

— Vorbeşti serios? Nu te deranjează?

Katie se uită la el cu ochi mari, plini de inocenţă.

— Le ador. Doar o fracţiune de secundă a părut revoltat, iar zâmbetul lui Katie s-a transformat de-a binelea în râs.

Revenindu-şi aproape imediat, a ridicat nepăsător din umeri.

— Păcat. Ne mai vedem.

Katie l-a urmărit cum atenţia lui s-a îndreptat spre mulţime până când a zărit pe cineva care prezenta interes şi a părăsit-o, croindu-şi încet drum prin înghesuiala de trupuri.

Se săturase. Era prea mult. A prins-o pe Karen de braţ,

distrăgând-o din conversaţia animată, cu doi bărbaţi atrăgători, despre schiatul, în Colorado:

— Karen, mă opresc la toaletă, după care plec.

— Rob n-a apărut? Karen era absentă. Păi atunci uită-te în jur – oferta este mai mult decât bogată. Alege şi tu pe altcineva.

— Plec, i-a spus ferm Katie.

Karen a ridicat nepăsătoare din umeri şi s-a întors la conversaţia ei.

Toaleta era pe un coridor scurt, în spatele barului, iar Katie îşi croi cu greu drumul printre trupurile în permanentă mişcare; a suspinat uşurată când a reuşit să se strecoare pe lângă ultimul obstacol din cale şi a intrat în coridorul relativ liniştit.

Nu era sigură dacă ceea ce simţea din cauză că Rob nu apăruse era uşurare sau dezamăgire.

Cu opt luni în urmă s-a îndrăgostit cu pasiune de el, de mintea lui deşteaptă şi de tandreţea lui maliţioasă.

Avea totul – era blond şi arăta bine, degaja încredere, farmec şi avea un viitor sigur ca moştenitor al uneia dintre cele mai mari firme de brokeraj din St. Louis. Era frumos, şi deştept, şi minunat. Şi căsătorit!

Faţa i se întristă când îşi aminti de ultima întâlnire cu

Rob... După o cină minunată şi după ce au dansat divin, au mers la ea şi stăteau la un ultim păhărel. Timp de patru ore nu s-a gândit decât la ce se va întâmpla când Rob o va cuprinde în braţe.

În noaptea aceea, pentru prima dată, avea de gând să nu-l mai oprească atunci când va încerca să facă dragoste cu ea.

În lunile care au trecut, i-a spus de o sută de ori şi i-a demonstrat în o sută de feluri că o iubeşte.

Nu avea de ce să mai ezite. De fapt, tocmai era pe punctul de a lua iniţiativa, când Rob a lăsat capul pe spate, sprijinindu-se de canapea, şi a oftat.

— Katie, în ziarul de mâine, la rubrica mondenă, o să apară un material despre mine. De fapt nu numai despre mine – ci şi despre soţia şi fiul meu. Sunt căsătorit.

Palidă şi cu inima frântă, Katie i-a spus să nu o mai sune niciodată şi nici să nu mai încerce vreodată să o vadă. Ceea ce el a făcut – şi încă de nenumărate ori.

Şi, la fel de tenace, Katie a refuzat apelurile lui telefonice la birou, iar acasă i-a închis telefonul în nas ori de câte ori îi auzea vocea.

Asta s-a întâmplat cu cinci luni în urmă şi numai rareori de atunci şi-a permis luxul dulce-amar de a se gândi la el,

fie şi numai o clipă.

Până acum trei zile a crezut că a depăşit complet situaţia, dar miercuri, când a răspuns la telefon, acasă, vocea profundă a lui Rob i-a înfiorat trupul.

— Katie, nu închide. O să se schimbe totul.

Trebuie să te văd, să stau de vorbă cu tine.

A protestat vehement împotriva acestui loc ales de ea pentru întâlnire, dar Katie a rămas fermă.

Canyon Inn era un loc suficient de zgomotos şi de public, încât să-l descurajeze să încerce să recurgă la persuasiunea plină de tandreţe, dacă asta i-ar fi fost intenţia, iar Karen venea aici în fiecare vineri, ceea ce însemna că, dacă-va fi nevoie, va avea un sprijin moral feminin.

La toaletă era plin, fiind nevoită să stea la coadă.

A ieşit câteva minute mai târziu, căutând absentă în poşeta de umăr cheile maşinii în timp ce străbătea coridorul.

Apoi s-a oprit, când a văzut mulţimea care-i bloca intrarea în bar. Lângă ea, la unul din telefoanele publice de pe perete, vorbea un bărbat cu un uşor accent spaniol:

— Scuză-mă, mi-ai putea spune adresa acestui loc?

Pe punctul de a-şi forţa drumul prin masa strâns unită

de trupuri umane, Katie s-a întors spre bărbatul înalt, zvelt, care o privea cu o uşoară nerăbdare, cu telefonul la ureche.

— Cu mine vorbeşti? întrebă ea. Faţa lui era bronzată, părul deosebit de bogat şi la fel de negru ca ochii de onix.

Într-un local plin de bărbaţi care întotdeauna îi aminteau de agenţii de vânzări de la IBM, bărbatul acesta, îmbrăcat în blugi Lew’s uzaţi şi în cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la coate, nu se potrivea nicidecum.

Era prea... pământean.

— Am întrebat, repetă vocea lui cu accent spaniol, dacă poţi să-mi spui adresa localului ăsta. Am probleme cu maşina şi încerc să comand un vehicul care să mă tracteze.

Katie i-a spus automat numele celor două străzi care formau intersecţia în colţul căreia se afla Canyon Inn, în timp ce mental s-a retras în faţa ochilor negri şi a nasului patrician de pe faţa asta străină şi arogantă.

S-ar putea ca unele femei să fie atrase de efluviile de masculinitate brută pe care le emana bărbatul brunet şi înalt, cu aspect de străin, dar nu şi Katherine Connelly.

— Mulţumesc, i-a răspuns, ridicând apoi mâna de pe microfonul telefonului şi repetând numele străzilor pe care

i le dăduse.

Întorcându-se să-şi croiască drum spre ieşire, Katie se confruntă cu un pulover verde-închis marca Izod, bine întins peste un piept bărbătesc ce-i bloca uşa.

Făcând ochii mari către aligator, l-a întrebat:

— Scuză-mă, pot să trec?

Puloverul s-a mişcat îndatoritor din drum.

— Unde te duci? a întrebat-o cu o voce prietenoasă.

Este încă devreme.

Katie a ridicat ochii ei albaştri către faţa tipului şi a văzut cum zâmbetul i se lărgeşte într-o sinceră admiraţie.

— Ştiu, dar trebuie să plec. Mă transform într-un bostan la miezul nopţii.

— Trăsura ţi se transformă în bostan, a corectat-o zâmbind. Iar rochia în zdrenţe.

— Desuet şi prost executat chiar şi pentru vremurile Cenuşăresei, a suspinat Katie simulând dezgustul.

— Deşteaptă fată! o lăudă el. Săgetător, nu?

— Nu, a replicat extrăgându-şi cheile din interiorul poşetei.

— Atunci care este semnul tău zodiacal?

— Ia-o încet şi Procedează cu Prudenţă. Al tău?

— Contopire, a replicat după un moment de gândire,

plimbându-şi semnificativ privirea peste fiecare curbă a siluetei ei. Întinzând mâna, şi-a trecut degetele peste mâneca mătăsoasă a rochiei ei.

— Întâmplător îmi plac femeile inteligente. Nu mă simt ameninţat de ele.

Reprimându-şi cu greu impulsul de a-l trimite la un psihiatru, Katie i-a spus politicoasă:

— Chiar trebuie să plec. Mă întâlnesc cu cineva.

— Norocos tip!

A ieşit în noaptea sufocantă de vară, simţindu-se pierdută şi deprimată.

A rămas sub copertina de la intrare şi inima a început să i-o ia dintr-odată razna când a văzut intrând pe alee o Corvette albă, familiară, care, în scrâşnet de frâne, a oprit lângă ea.

— Îmi pare rău că am întârziat. Urcă, Katie.

Mergem undeva să stăm de vorbă.

Katie s-a uitat la Rob prin geamul coborât al maşinii şi o năpădi un val de dorinţă atât de intensă, încât aproape că o durea.

Era încă insuportabil de chipeş, dar zâmbetul lui, atât de sigur şi de plin de încredere în mod normal, vădea acum o incertitudine plină de iubire, care-i răni inima şi-i slăbi

hotărârea.

— Este târziu. Iar eu n-am ce să-ţi spun dacă încă eşti însurat.

— Katie, nu putem vorbi aici, aşa. Nu-mi fă viaţa amară pentru că am întârziat. Am avut un zbor îngrozitor şi avionul a întârziat. Acum fii fată bună şi urcă-te în maşină. Nu am timp de irosit certându-mă cu tine.

— De ce nu ai timp? insistă Katie. Te aşteaptă soţia?

Rob a tras o înjurătură în barbă, apoi a accelerat brusc şi a dus maşina într-un spaţiu mai întunecat al parcării, în spatele clădirii.

Coborî şi se sprijini de portieră, aşteptând-o pe Katie să vină la el. Cu părul uşor răvăşit de briza care se juca în faldurile rochiei ei albastre, Katie s-a apropiat cu reţinere de el, în parcarea întunecată.

— A trecut multă vreme, Katie, a spus când s-a oprit în faţa lui. N-ai de gând să mă săruţi de bunvenit?

— Tot căsătorit eşti?

Răspunsul a fost că a înşfăcat-o în braţe şi a sărutat-o cu o dorinţă aprigă, şi cu o urgenţă care implora.

O cunoştea totuşi destul de bine ca să-şi dea seama că nu-i accepta decât cu pasivitate sărutul şi i-a spus că încă este căsătorit.

— Nu te purta aşa, i-a şoptit răguşit, răsuflarea lui caldă învăluindu-i urechea. De luni de zile nu mă gândesc la nimic altceva decât la tine. Hai să plecăm de aici şi să mergem la tine.

— Nu!

— Katie, te iubesc, sunt nebun după tine. Nu mă respinge mereu.

Katie a remarcat pentru prima dată mirosul de alcool al răsuflării lui şi, fără să vrea, a fost mişcată de faptul că, după cât se părea, Rob a simţit nevoia să prindă curaj înainte de a o vedea.

Dar a reuşit să-şi păstreze fermitatea vocii.

— N-am de gând să am o relaţie frivolă cu un bărbat căsătorit.

— Înainte de a afla că sunt căsătorit nu vedeai nimic „frivol” în a fi cu mine.

Acum va încerca să o ademenească cu vorbe dulci, iar Katie n-ar fi putut rezista.

— Te rog, te rog nu-mi face asta Rob. N-aş putea să mă mai împac cu mine însămi dacă aş distruge căsnicia altei femei.

— Căsnicia era „distrusă” cu mult înainte să te întâlnesc pe tine, iubito. Am încercat să-ţi spun asta.

— Atunci divorţează, a zis ea cu disperare.

Chiar şi în întuneric i-a văzut ironia amară care-i distorsiona zâmbetul.

— Cei din familia Southfield nu divorţează. Ei învaţă să-şi trăiască separat vieţile. Întreabă-i pe bunicul şi pe tatăl meu, a spus cu durere încărcată de furie. În pofida faptului că uşile se tot închideau şi se deschideau, lumea intrând şi ieşind din restaurant, vocea lui Rob s-a menţinut la cote normale, iar mâinile au început să-i alunece de-a lungul spatelui, mângâind-o, cuprinzându-i apoi fesele şi trăgând-o spre coapsele lui tari.

— Asta-i pentru tine, Katie. Numai pentru tine. Nu tu îmi distrugi mariajul. Lucrul ăsta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Katie nu mai putea rezista.

Caracterul sordid al situaţiei o făcea să se simtă murdară şi încercă să i se smulgă din braţe.

— Dă-mi drumul, şuieră ea. Eşti ori mincinos, ori laş, ori amândouă şi...

Se zbătea, dar Rob o strânse şi mai tare.

— Te urăsc pentru că te porţi aşa! i-a spus Katie aproape înecându-se. Dă-mi drumul!

— Fă cum spune, s-a auzit din întuneric o voce cu un

uşor accent.

— Cine dracu’ eşti? întrebă Rob întorcându-şi capul spre silueta în cămaşă albă care se materializa din umbrele de lângă clădire. Strângând-o ferm pe Katie de un braţ, Rob arunca priviri ameninţătoare spre intrus şi o întrebă răstit: îl cunoşti?

Vocea lui Katie era răguşită din cauza situaţiei umilitoare şi a furiei.

— Nu, dar dă-mi drumul. Vreau să plec.

— Ba ai să rămâi, i-a spus el printre dinţi. Şi, întorcându-şi capul spre celălalt bărbat, continuă:

Iar tu ai să pleci. Mişcă-te în clipa asta dacă nu vrei să te ajut să o iei din loc.

Vocea cu accent a devenit extrem, aproape înfricoşător, de politicoasă.

— Poţi să încerci dacă asta doreşti. Dar las-o să plece.

Împins dincolo de limita răbdării, de încăpăţânarea permanentă a lui Katie, iar acum de această imixtiune nedorită, Rob şi-a canalizat întreaga furie încărcată de frustrare asupra intrusului.

i-a dat drumul lui Katie şi, dintr-o singură mişcare lină şi neîntreruptă pumnul lui uriaş a ţâşnit în direcţia fălcii adversarului.

O tăcere de o secundă a fost urmată de o trosnitură teribilă de os intrat în contact cu alt os, apoi de o bufnitură surdă.

Katie a deschis ochii plini de lacrimi ca să-l descopere pe Rob zăcând, lipsit de cunoştinţă, la picioarele ei.

— Deschide portiera maşinii, i-a poruncit vocea străină cu o hotărâre ce nu admitea nicio împotrivire.

Katie a deschis în mod automat portiera la

Corvette.

Bărbatul, fără niciun fel de ceremonie, l-a târât şi l-a aruncat pe Rob înăuntru, lăsându-l cu capul bălăbănindu-se deasupra volanului, ca şi cum ar fi fost beat mort.

— Care este maşina ta?

Katie se holba la el fără nicio expresie.

— Nu-l putem lăsa aşa. Poate are nevoie de un doctor!

— Care este maşina ta? a repetat el nerăbdător.

Nu doresc câtuşi de puţin să fiu aici în cazul în care cineva a văzut ce s-a întâmplat şi a chemat poliţia.

— Oh, dar... protestă Katie, uitându-se peste umăr la Rob, în timp ce se grăbea spre maşina ei. S-a lipit cu încăpăţânare de portiera şoferului.

Pleacă tu, eu nu pot.

— Nu l-am omorât, l-am ameţit doar. O să se trezească

în câteva minute, cu faţa vânătă şi fără câţiva dinţi, asta-i tot. Mă urc eu la volan. Şi o conduse cu forţa, ocolind botul maşinii şi vârând-o pe locul pasagerului. Tu nu eşti în stare să conduci.

Aruncându-se în spatele volanului, s-a lovit cu genunchii de bord şi a scos ceea ce, după părerea ei, trebuie să fi fost o înjurătură în spaniolă.

— Dă-mi cheile, i-a cerut împingând scaunul cât mai în spate posibil pentru a găsi o poziţie convenabilă pentru picioarele lui foarte lungi. Le-a dat. Mai multe maşini intrau şi plecau, şi au fost nevoiţi să aştepte puţin înainte să poată face manevrele pentru ieşirea din parcare. Au trecut de şirurile de maşini parcate, apoi pe lângă o camionetă de zarzavat, veche şi nenorocită, cu o roată dezumflată, lăsată în spatele restaurantului.

— Este a ta? a întrebat ezitând, simţind că se impune o oarecare conversaţie din partea ei.

Se uită la camioneta dezafectată, după care i-a aruncat o privire ironică întrebând-o:

— Cum ai ghicit?

S-a înroşit toată simţindu-se îngrozitor. Ştia, de altfel ca şi el, că numai faptul că era de origine hispanică a determinat-o să presupună că respectiva camionetă de

zarzavat era a lui.

Pentru a-i salva mândria, Katie i-a explicat:

— Când ai vorbit la telefon ai spus că ai nevoie de un camion care să te tracteze – aşa am ştiut.

Au ieşit din parcare şi s-au înscris în fluxu traficului, în timp ce Katie îl îndruma cum să ajungă la apartamentul ei, care nu era decât la câteva străzi depărtare.

— Vreau să-ţi mulţumesc... Ăăă?

— Ramon, i-a venit el în ajutor.

Nervoasă, s-a întins după poşetă, căutând portmoneul. Locuia atât de aproape, încât până a scos bancnota de cinci dolari se aflau deja în parcarea complexului de apartamente unde locuia.

— Stau chiar acolo – prima uşă pe dreapta,;

sub felinar.

A manevrat în aşa fel maşina, încât a dus-o în spaţiul cel mai apropiat de uşa ei, a oprit motorul, a coborât şi a ocolit-o venind pe partea ei. Katie a deschis în grabă portiera şi a coborât rapid.

Ezitând, şi-a ridicat privirea spre faţa lui întunecată, mândră şi enigmatică, apreciind că trebuie să aibă în jur de 35 de ani.

Avea ceva – poate faptul că era străin sau poate că era

atât de brunet – care o făcea să nu se simtă în largul ei.

A întins mâna oferindu-i bancnota de cinci dolari.

— Mulţumesc foarte mult, Ramon. Te rog să iei asta. El a privit scurt spre bani, apoi spre faţa ei. Te rog, insistă ea politicoasă, tot împingând bancnota de cinci dolari spre el. Sunt sigură că-ţi sunt de folos.

— Sigur, a zis sec după o vreme, luând banii şi băgându-i în buzunarul blugilor Levi’s. Am să te conduc până la uşă, a adăugat.

Katie s-a întors şi a pornit pe scări, puţin şocată când mâna lui i-a cuprins uşor, dar ferm, cotul.

Era un gest atât de neobişnuit şi de galant – mai ales când ştia că-i ofensase fără să vrea mândria.

El a băgat cheia în broască şi a deschis uşa. Katie a intrat, după care s-a întors să-i mulţumească din nou, iar el a spus:

— Aş vrea să folosesc telefonul tău să văd dacă au trimis vehiculul de tractare, aşa cum au promis.

— A sărit cu adevărat în ajutor şi chiar a riscat să fie arestat pentru ea – Katie ştia că totuşi cea mai elementară politeţe impunea să-i permită să dea un telefon.

Ascunzându-şi cu grijă reticenţa, a făcut un pas în lături, ca el să poată intra în apartamentul luxos.

— Telefonul este acolo, pe măsuţă, i-a explicat ea.

— După ce telefonez, am să aştept o vreme aici pentru a fi sigur că prietenul tău – accentuă cuvântul cu dispreţ – nu s-a trezit şi s-a hotărât cumva să vină încoace. Până atunci, mecanicul termină reparaţia, iar eu am să mă duc acolo pe jos – nu este departe.

Katie, care nici nu se gândise măcar la posibilitatea ca Rob să vină la ea, a îngheţat surprinsă în timp ce-şi scotea sandalele.

Cu siguranţă că Rob nu s-ar mai apropia din nou de ea, mai ales după ce a fost verbal respins de ea şi fizic descurajat de Ramon.

— Sunt sigură că n-o să vină, a spus ea. Şi era într-adevăr! Dar chiar şi aşa s-a trezit tremurând ca un fel de reacţie întârziată. Eu... eu cred că am să fac puţină cafea, a spus deja în drum spre bucătărie. Apoi, pentru că n-avea de ales, a adăugat politicoasă: Vrei o cafea?

Ramon a acceptat oferta cu o asemenea ambivalenţă, încât majoritatea îndoielilor pe care le avea în ce priveşte onestitatea lui s-au spulberat.

De când l-a întâlnit nu a spus şi nici nu a făcut ceva care să fie în vreun fel necuviincios...

Odată intrată în bucătărie, Katie şi-a dat seama că, în

tulburarea provocată de întâlnirea din seara asta cu Rob, uitase să cumpere cafea şi nu mai avea deloc.

Ceea ce de fapt nici nu era rău, pentru că brusc simţi nevoia să bea ceva mai tare. Deschizând dulapul de deasupra frigiderului scoase sticla de coniac a lui Rob.

— Mă tem că tot ce-ţi pot oferi este un coniac sau apă, a strigat ca să o audă Ramon.

— Un coniac este perfect, a venit răspunsul.

Turnă coniac în două pahare şi se întoarse în cameră exact în clipa în care Ramon închidea telefonul.

— A sosit maşina care trebuie să facă reparaţiile?

Îl întrebă.

— Acum este acolo, iar mecanicul repară ceva temporar, ca să mă pot întoarce cu maşina mea. – a luat paharul din mâna întinsă şi a privit în jurul lui cu o expresie uşor maliţioasă.

Unde îţi sunt prietenele? a întrebat-o într-un târziu.

— Care prietene? s-a mirat ea aşezându-se într-un fotoliu drăguţ, îmbrăcat în pluş.

— Lesbienele!

Katie şi-a înăbuşit râsul.

— Ai fost deci destul de aproape ca să mă auzi spunând lucrul ăsta!

Privind-o, Ramon a dat din cap că da, dar nu era niciun fel de veselie în zâmbetul buzelor lui fin modelate.

— Eram în spatele tău, luam de la barman fise pentru telefon.

— Oh! Nefericirea evenimentelor petrecute în seara asta ameninţa să o doboare, dar Katie încercă să împingă totul într-un colţ tainic al minţii. O să se gândească la asta mâine, când se va simţi mult mai în stare să înfrunte totul. A

ridicat uşor din umeri. Pur şi simplu le-am inventat pe lesbienele alea. Nu eram într-o stare de spirit pentru...

— De ce nu-ţi plac avocaţii? a întrerupt-o el.

Katie şi-a înăbuşit din nou pornirea de a izbucni în râs.

— Este o poveste lungă, despre care aş prefera să nu discut. Presupun însă că motivul pentru care am făcut-o a fost faptul că am considerat o vanitate din partea lui să-mi spună că este avocat.

— Tu nu eşti vanitoasă?

Ridică spre el nişte ochi mari de surprindere.

Era o lipsă de apărare copilărească în felul în care se cuibărise în fotoliu, cu picioarele goale îndoite sub ea, o vulnerabilitate inocentă în puritatea trăsăturilor şi în claritatea ochilor ei mari, albaştri.

— Eu... ăăă... nu ştiu.

— Nu m-ai fi repezit grosolan dacă m-aş fi apropiat de tine acolo şi ţi-aş fi spus că sunt şofer pe o camionetă de zarzavat?

Katie a zâmbit pentru prima dată cu adevărat în seara aceea, buzele ei pline curbându-se de un umor cuceritor, care i-a adus o strălucire fermecătoare în ochii albaştri.

— Probabil că aş fi fost prea uluită ca să pot spune ceva. În primul rând, nimeni dintre cei care vin la Canyon Inn nu conduce o camionetă şi, în al doilea rând, dacă ar face-o, n-ar recunoaşte niciodată lucrul ăsta.

— De ce? Nu este ceva de care să-ţi fie ruşine.

— Nu, îmi dau seama de asta. Dar ar spune că se ocupă de afaceri în domeniul transportului sau afaceri cu camioane – ceva de genul ăsta; ceva care să sune ca şi cum ar fi proprietarii unei căi ferate sau cel puţin ai unei flote întregi de camioane.

Ramon o privea ca şi cum cuvintele pe care le spunea ar fi fost o piedică, nu un ajutor în a o înţelege.

Privirea îi alunecă spre părul auriu-roşcat ce-i cădea valuri pe umeri, după care, brusc, şi-a îndreptat ochii în altă parte. Ridicând paharul, a dat peste cap jumătate din conţinutul lui.

— Se presupune că acest coniac trebuie sorbit, a spus Katie, dându-şi imediat seama că, în fond, ceea ce a vrut să fie o sugestie suna mai curând ca o mustrare. Vreau să spun, a adăugat ea lipsită de tact, că n-ai decât să-l dai peste cap dacă aşa vrei, dar oamenii obişnuiţi să bea coniac preferă în mod curent să-l soarbă încet.

Ramon a lăsat paharul jos şi a privit-o cu o expresie absolut impenetrabilă.

— Mulţumesc, i-a spus cu o politeţe impecabilă.

Voi încerca să ţin minte lucrul ăsta dacă voi mai fi vreodată atât de norocos, încât să am posibilitatea să mai beau vreunul.

Sigură că acum l-a jignit profund, Katie îl privi îndreptându-se spre fereastra living-ului şi dând uşor într-o parte draperia bej.

De la fereastra ei se deschidea o privelişte neinspirată spre parcare, iar dincolo de aceasta, strada cu patru benzi, permanent aglomerate, care trecea prin faţa cvartalului.

Sprijinindu-se cu un umăr de pervazul ferestrei, şi-a însuşit după cât se părea recomandarea ei, pentru că acum sorbea rar din pahar, uitându-se în parcare.

Katie a remarcat felul în care cămaşa albă se întindea peste umerii lui largi, musculoşi, ori de câte ori ridica

braţul, apoi şi-a întors privirea în altă parte. Nu a intenţionat decât să se facă utilă, dar a părut în schimb plină de condescendenţă şi superioritate. Îşi dorea să plece.

Era epuizată fizic şi mental, şi nu exista absolut niciun motiv să o păzească în halul ăsta. Rob n-o să se întoarcă aici în noaptea asta.

— Câţi ani ai? a întrebat-o brusc.

— 23, i-a răspuns Katie ridicând ochii şi întâlnindu-i privirea.

— Atunci eşti destul de mare ca să-ţi poţi da mai bine seama de priorităţi.

— Ce vrei să spui? Era mai mult nedumerită decât iritată.

— Vreau să spun că, după tine, este important ca un coniac să fie băut „aşa cum se cuvine” şi totuşi nu-ţi faci probleme dacă se cuvine „să inviţi în apartamentul tău orice bărbat pe care de-abia l-ai întâlnit. Rişti să-ţi strici reputaţia şi...

— Să invit orice bărbat pe care l-am întâlnit! a izbucnit indignată, fără a simţi nici cea mai mică obligaţie să fie politicoasă. În primul rând, nu te-am invitat aici decât pentru că m-ai rugat să foloseşti telefonul şi am considerat

că trebuie să fiu politicoasă după ce m-ai ajutat în felul în care ai făcut-o. În al doilea rând, nu ştiu cum o fi în Mexic sau în ţara de unde vii tu, dar...

— M-am născut în Porto Rico.

Katie ignoră întreruperea.

— Ei bine, aici, în Statele Unite, noi nu avem asemenea idei demodate şi absurde despre reputaţia femeii. Bărbaţii nu şi-au făcut niciodată probleme în legătură cu reputaţia lor, şi nici pe noi nu ne preocupă reputaţia noastră. Facem ce ne place!

Lui Katie nu-i venea să creadă! Acum, când a vrut să-l insulte, el era pe punctul de a izbucni în râs!

Ochii lui negri musteau de veselie, iar un zâmbet îi flutura în colţul gurii.

— Şi tu faci ce-ţi place?

— Fireşte că da!

— Şi ce anume faci?

— Pardon?

— Şi ce-ţi place să faci?

— Tot ce vreau.

— Şi ce vrei... acum? Vocea îi deveni mai profundă.

Tonul lui sugestiv o făcu să se simtă dintr-odată stânjenitor de conştientă de senzualitatea brută pe care o

emana silueta lui cu muşchi alungiţi, pusă în evidenţă de blugii Levi’s şi de cămaşa albă care aproape că i se mula pe tors.

Se înfioră de plăcere când privirea lui îi cercetă faţa, zăbovind pe buzele pline, înainte de a coborî să studieze pe îndelete curbele provocatoare ale sânilor sub ţesătura fină a rochiei.

Katie simţea că-i vine să urle, să izbucnească în râs sau în plâns – sau toate trei la un loc.

După tot ce i s-a întâmplat în seara aceea, Katie Connelly a reuşit să dea peste un Cassanova portorican care, credea ea, era pe punctul de a se erija într-un răspuns la toate nevoite ei sexuale!

Străduindu-se să pară amuzantă, i-a răspuns în cele din urmă la întrebare:

— Ce-mi doresc acum? Vreau să fiu fericită cu viaţa mea şi cu mine. Vreau să fiu – să fiu liberă, încheie ea şovăind, prea tulburată de privirea lui întunecată, senzuală, pentru a putea gândi limpede.

— De ce anume doreşti să fii liberă?

Katie se ridică brusc.

— De bărbaţi!

Când a văzut-o în picioare, Ramon a pornit spre ea cu

un pas deliberat.

— Doreşti să fii liberă de prea multă libertate, nu de bărbaţi.

Pe măsură ce el înainta, Katie se dădea cu spatele înapoi, spre uşă.

A fost nebună să-l invite aici, iar el interpretase în mod deliberat greşit motivul pentru care a făcut-o, pentru că lucrul ăsta convenea scopului pe care-l urmărea.

Tresări când se lovi cu spatele de uşă. Ramon s-a oprit fix la 15 centimetri de ea.

— Dacă doreai să fii liberă de bărbaţi, aşa cum spui, nu te-ai fi dus în localul ăla astă-seară, nu te-ai fi întâlnit cu bărbatul acela în parcarea localului. Nu ştii ce vrei.

— Ştiu că este târziu, a spus ea cu voce slabă. Şi ştiu că vreau ca acum să pleci.

Îşi îngustă privirea privind-o direct în faţă, dar vocea îi era blândă când o întrebă:

— Te temi de mine?

— Nu, minţi Katie.

El a dat cu satisfacţie din cap.

— Perfect, atunci n-ai nimic împotrivă să mergi cu mine mâine de dimineaţă la Grădina Zoologică, nu?

Katie era sigură că ştia cât de stingherită se simte de

prezenţa lui şi că nu are nicio dorinţă de a se duce nicăieri cu el.

Se gândi să-i spună că are alte planuri pentru a doua zi dimineaţă, dar era sigură că, dacă ar face-o, el ar insista pentru o altă oră.

Toate instinctele ei o avertizau că tipul putea fi foarte insistent dacă voia. În starea de oboseală şi de deprimare în care se afla i s-a părut mai nimerit să stabilească pur şi simplu întâlnirea şi apoi să nu se ducă. Până şi el ar înţelege şi ar accepta ca definitivă o asemenea respingere.

— O.K., a spus ea slab. La ce oră?

— Am să vin să te iau la zece, mâine dimineaţă.

Când a închis uşa în urma lui, Katie s-a simţit ca un arc pe care o forţă diabolică l-a presat tot mai mult şi mai puternic pentru a vedea cât se poate încorda înainte de a ţâşni.

S-a târât în pat şi şi-a aţintit privirea în plafon.

Avea destule probleme şi fără a mai fi nevoită să facă faţă unui latino-american îndrăgostit, care o invită la Grădina Zoologică!

Întorcându-se pe burtă, a început să se gândească la scena sordidă cu Rob şi a strâns puternic ochii încercând să scape de nefericirea de care obosise. O să-şi petreacă

ziua de mâine la părinţi.

De fapt o să-şi petreacă acolo întreg weekendul de „Memorial Day”. În definitiv, părinţii ei se plâng întotdeauna că nu prea stă cu ei.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, la ora opt, ceasul deşteptător o trezi dintr-un somn adânc. Nedumerită de ce-l pusese să sune într-o dimineaţă de sâmbătă, a bâjbâit după buton şi l-a oprit, reducând la tăcere sunetul insistent.

Când a deschis din nou ochii, era ora nouă şi clipi des din cauza luminii care-i inunda dormitorul înflorat. Oh, nu! Ramon va fi aici într-o oră...

Prăvălindu-se din pat, s-a dus în grabă la baie şi a dat drumul la duş.

Pulsul i se accelera cu fiecare minut care trecea, în timp ce totul în jur părea să se mişte cu încetinitorul.

Uscătorului îi trebui o veşnicie ca să-i usuce părul bogat; scăpa din mână tot ce atingea şi ardea de dorinţa unei cafele bune şi întăritoare.

Mişcându-se rapid, a deschis sertarele şi şi-a pus pe ea o pereche de pantaloni albastru-marin şi un top asortat,

bordat cu paspoal alb.

Şi-a pieptănat părul pe spate şi l-a legat cu o eşarfă imprimată cu roşu, alb şi albastru, apoi a aruncat la întâmplare nişte haine în valijoara pentru noapte.

La 9,35 închidea uşa apartamentului, păşind într-o dimineaţă îmbălsămată de mai.

Uriaşul complex de apartamente era liniştit – acalmia tipică cvartalurilor ocupate cu predomii nanţă de celibatari după întâlnirile, petrecerile şi chefurile de vinerea seara.

Se grăbi spre maşină, trecând valiza cu lucrurile pentru noapte în mâna stângă şi încercând să găsească cheile în poşeta de umăr.

„La dracu’”, înjură ea, lăsând valiza jos, lângă maşină, şi scotocind disperată după chei.

Aruncă o privire nervoasă şi îngrijorată spre traficul din ambele direcţii de pe strada aglomerată, aproape aşteptându-se să vadă intrând în parcarea complexului o camionetă zdrăngănind din toate încheieturile.

— Ce am făcut cu ele? şopti disperată.

Nervii ei, deja încordaţi la maximum, explodară într-un ţipăt înăbuşit când a simţit că o mână o cuprinde de braţ.

— Sunt la mine, a auzit lângă ureche o voce profundă şi plăcută.

S-a răsucit speriată şi furioasă.

— Cum îndrăzneşti să mă spionezi? a răcnit ea.

— Te aşteptam, a subliniat Ramon.

— Mincinosule! şuieră ea cu pumnii încleştaţi pe lângă corp. Mai este aproape o jumătate de oră până când urma să fii aici. Sau nu cunoşti ceasul?

— Poftim cheile. Aseară le-am pus din greşeală în buzunar.

Ridică mâna şi i le întinse, împreună cu un singur trandafir roşu, cu tulpina lungă, pe care-l ţinea de-a curmezişul palmei.

Smulgându-i cheile, Katie evită cu grijă chiar şi să atingă nedorita floare roşie.

— Ia trandafirul, i-a spus calm, cu mâna întinsă.

Este pentru tine.

— Dracu’ să te ia! răcni disperată. Lasă-mă în pace! Aici nu e Porto Rico, iar eu nu vreau floarea ta. Ignorând-o, Ramon continua să stea răbdător cu mâna întinsă. Am spus că nu o vreau! izbucni în furia ei încărcată de frustrare şi se aplecă să-şi ia valiza. În clipa aceea, fără să vrea, a atins trandafirul care a căzut jos.

Când a văzut superba floare pe asfalt, s-a trezit în ea un sentiment de vină care i-a înmuiat furia, lăsând-o în

schimb foarte stingherită.

Se uită la Ramon; faţa lui mândră era calmă – nu reflecta nici furie, nici condamnare; numai un regret profund, inexplicabil.

Incapabilă să-i întâlnească ochii, Katie şi-a ferit privirea, iar sentimentul de vină s-a preschimbat în ruşine când şi-a dat seama că, în încercarea de a-i fi pe plac, el nu numai că-i cumpărase floarea, dar se şi îmbrăcase cu multă grijă pentru întâlnirea lor.

Blugii Levi’s uzaţi au fost înlocuiţi cu pantaloni negri şi purta un tricou negru cu mâneci scurte.

Era proaspăt bărbierit, pielea lui netedă emanând încă mirosul uşor înţepător de colonie bărbătească de bună calitate.

N-a vrut decât să-i fie pe plac şi să o impresioneze;

nu merita un asemenea tratament, mai ales după felul în care îi luase apărarea seara trecută. S-a uitat la trandafirul roşu ca de ceară, care zăcea la picioarele ei, şi i-a fost atât de ruşine, încât ochii i s-au umplut de lacrimi şi a simţit că o doare gâtul de încordare.

— Ramon, îmi pare foarte, foarte rău, i-a zis plină de căinţă, aplecându-se şi luând trandafirul.

Strângând tulpina în mână, ridică ochii şi se uită rugător

la faţa lui precaută.

— Mulţumesc foarte mult pentru superba floare. Şi dacă – dacă mai vrei să mă iei, am să merg cu tine la Grădina Zoologică, pentru că am promis. Se opri să tragă adânc aer în plămânii contractaţi, după care s-a lansat din nou.

Dar vreau să înţelegi că nu doresc – ei bine, nu doresc să iei lucrurile în serios în ce mă priveşte şi să începi... să începi...

Katie şi-a pierdut uluită graiul când şi-a dat seama că au început să-i strălucească ochii de râs.

Cu o voce de un umor sec, Ramon i-a spus:

— Nu ţi-am oferit decât o floare şi o vizită la Grădina Zoologică, nu o propunere în căsătorie.

Dintr-odată Katie s-a trezit că-i zâmbeşte.

— Ai dreptate.

— Atunci mergem? i-a sugerat el.

— Da, dar mai întâi să-mi duc valiza înapoi în apartament.

S-a întins să o ia, dar Ramon a fost mai rapid.

— O duc eu.

După ce au intrat în apartament, i-a luat valiza din mână şi a pornit spre dormitor.

Întrebarea lui Ramon o opri din drum:

— De mine fugeai?

— Nu tocmai, i-a răspuns întorcându-se în cadrul uşii. După seara trecută am simţit pur şi simplu nevoia să fug o vreme de tot şi de toţi.

— Ce aveai de gând să faci?

Buzele ei moi s-au curbat într-un zâmbet maliţios care a adus cu sine o strălucire în frumoşi-i ochii.

— Aveam de gând să fac ceea ce fac cele mai independente, mai autosuficiente şi mai adulte femei americane când nu sunt în stare să înfrunte lucrurile – să fug acasă la mama şi la tata. După câteva minute au părăsit apartamentul.

În timp ce traversau parcarea, Katie ridică un aparat de fotografiat foarte scump, pe care îl ducea în mâna stângă.

— Este un aparat de fotografiat, i-a spus lui Ramon.

— Da, ştiu, a aprobat-o cu o gravitate batjo coritoare. Avem aşa ceva până şi în Porto Rico.

— Niciodată nu mi-am dat seama ce „american urât” sunt, a zis ea izbucnind în râs şi clătinând din cap în semn de autodezaprobare.

Oprindu-se lângă un Buick Regal strălucitor, Ramon i-a deschis portiera din dreptul locului pentru pasager.

— Ba eşti o americană frumoasă, a contrazis-o calm.

Urcă.

Spre ruşinea ei, s-a simţit deosebit de uşurată că mergeau cu un automobil.

Să se târâie pe autostradă într-o camionetă de zarzavat nu era tocmai stilul ei.

— Ţi s-a stricat din nou maşina? îl întrebă în timp ce ieşeau din parcare, înscriindu-se în traficul cumpărătorilor de sâmbătă dimineaţă.

— M-am gândit că ai prefera să mergi cu asta şi nu cu camioneta. Am împrumutat-o de la un prieten.

— Am fi putut să o luăm pe a mea, s-a oferit Katie.

Privirea scurtă pe care i-a aruncat-o i-a transmis clar mesajul că, dacă Ramon invită pe cineva să iasă cu el, atunci este de aşteptat ca el să asigure şi transportul.

Ruşinată, a deschis aparatul de radio, după care s-a uitat pe furiş la el. Cu fizicul lui superb şi cu faţa şi braţele foarte bronzate îi amintea de profesorul ei spaniol de tenis.

A petrecut de minune cu Ramon la Grădina Zoologică, deşi erau mulţi vizitatori – doar era „Memorial Day”.

Au rătăcit unul lângă altul pe aleile largi de beton.

Ramon i-a cumpărat alune ca să le dea urşilor şi a izbucnit în râs, în pavilionul păsărilor, când un tucan cu un

cioc enorm s-a năpustit spre ei, făcând-o să ţipe speriată şi să-şi acopere capul cu mâinile.

L-a însoţit în pavilionul reptilelor, unde a încercat să-şi controleze puternica aversiune faţă de şerpi căutând să nu privească de fapt nimic.

s-a făcut pielea de găină tot rotindu-şi ochii prin încăpere fără a-şi focaliza privirea asupra nici unuia dintre locatarii ei.

— Uite acolo, îi spuse Ramon la ureche, făcând un gest spre o uriaşă cuşcă de sticlă, chiar lângă ea.

— Nu este nevoie să mă uit, i-a răspuns înghiţind în sec. Ştiu deja că acolo este un copac, ceea ce înseamnă că, probabil, de el atârnă un şarpe, a şoptit cu buzele uscate.

Palmele au început să-i transpire şi aproape că simţea alunecarea sinuoasă a reptilei pe propria-i piele.

— Care-i problema? a întrebat-o aspru Ramon, remarcând cum îşi pierde culoarea din obraji. Nu-ţi plac şerpii?

— Nu foarte tare, reuşi ea să articuleze.

Dând din cap, a luat-o de braţ şi a scos-o afară, unde a tras adânc aer în piept şi s-a prăbuşit pe o bancă din apropiere.

— Sunt sigură că au pus băncile astea chiar aici, lângă

pavilionul reptilelor, special pentru cei ca mine. Altminteri ne-am prăbuşi ca muştele chiar jos, pe alee.

Gropiţa discretă din barbă i s-a adâncit când Ramon i-a spus zâmbind:

— Şerpii sunt foarte folositori pentru omenire.

Ei mănâncă rozătoare, insecte...

— Te rog! Katie se cutremură ridicând o mână în sus în semn de protest. Nu-mi descrie meniul lor.

Privind-o amuzat, Ramon perseveră:

— Realitatea este că sunt foarte utili şi absolut necesari pentru echilibrul naturii.

Katie se ridică clătinându-se uşor şi-i aruncă o privire dură.

— Zău? Ei bine, nu am auzit niciodată nici măcar de un singur lucru pe care să-l poată face un şarpe şi pe care ceva cu o înfăţişare mai puţin respingătoare să nu-l poată face mai bine! nu am auzit.

Nasul ei delicat exprima dezgustul, iar Ramon zâmbi privind gânditor în albastrul strălucitor al ochilor ei.

— Nici eu, recunoscu el.

S-au plimbat mult, iar Katie nu-şi putea aminti o întâlnire mai plăcută, la modul liniştit ca aceea de acum.

Ramon a fost în permanenţă de o politeţe impecabilă,

luând-o de braţ ori de câte ori coborau câteva trepte sau vreo rampă, manifestând faţă de ea o galanterie detaşată în felul în care îi recunoştea până şi cea mai mică dorinţă.

Când au ajuns la insula pe care se aflau maimuţele, păunii şi alte animale mici, interesante, dar nu rare, Katie consumase deja cea mai mare parte şi din cea de a doua rolă de film.

Umplându-şi mâna cu floricele dintr-o cutie pe care i-o întinse el, se aplecă peste gardul care izola micuţa insulă şi începu să le arunce, una câte una, raţelor care pluteau pe apă.

Poziţia ei neintenţionat provocatoare a făcut ca materialul albastru al pantalonilor să se întindă peste contururile graţioase ale coapselor şi posteriorului, oferindu-i lui Ramon o vedere încântătoare, de care se bucura din plin.

Fără să ştie asupra a ce era concentrată atenţia lui, Katie îi aruncă peste umăr:

— Vrei să fotografiez asta?

— Să fotografiezi ce?

Şi buzele i s-au curbat uşor.

— Insula, a zis Katie întorcându-se derutată de expresia lui. Rola asta de film este aproape pe sfârşite. Am să ţi le

dau pe amândouă şi după ce ai să le developezi vei avea o amintire despre vizita la Grădina Zoologică din St.

Louis.

O privi surprins.

— Fotografiile astea sunt pentru mine?

— Fireşte, i-a răspuns Katie umplându-şi din nou mâna cu floricele.

— Dacă aş fi ştiut că sunt pentru mine, zâmbi Ramon, mi-aş fi dorit să am în fotografii mai mult decât urşi şi girafe pentru a-mi aminti de ziua asta.

Katie a ridicat întrebător din sprâncene.

— Şerpi, vrei să spui? Am să-ţi arăt cum să foloseşti aparatul, după care poţi să te duci în pavilionul reptilelor, în timp ce eu am să aştept aici.

— Nu, a zis el sec, luând-o de lângă gardul insulei. Nu şerpi.

Pe drum spre casă s-au oprit la un mic magazin ca să cumpere cafea.

Sub impulsul momentului, hotărî să-l invite pe Ramon la o gustare şi adăugă la cumpărăturile făcute o sticlă de vin roşu şi nişte brânză.

Ramon a condus-o până la uşa apartamentului, dar când l-a invitat înăuntru păru să ezite înainte să accepte, în

sfârşit, dând din cap.

Nu a trecut nicio oră şi Ramon s-a ridicat în picioare.

— Am de lucru astă-seară, i-a explicat el.

Zâmbind, Katie s-a ridicat şi ea, şi s-a aplecat spre aparatul de fotografiat.

— Nu a mai rămas decât o singură poziţie pe rola asta. Rămâi acolo şi am să-ţi fac o fotografie, după care am să-ţi dau amândouă rolele să le iei cu tine.

— Nu, las-o, şi am să-ţi fac eu o poză mâine când o să mergem la picnic.

Katie a început să delibereze în legătură cu acceptarea unei noi întâlniri cu el.

Pentru prima dată de foarte multă vreme se simţea cu inima uşoară şi fără griji; şi totuşi...

— Nu, sincer nu pot. Dar îţi mulţumesc.

Ramon era înalt, atrăgător şi viril, în legătură cu asta nu exista nici cea mai mică îndoială, dar trăsăturile lui întunecate şi masculinitatea evidentă o îndepărtau mai curând decât să o atragă.

În plus, chiar nu aveau nimic în comun!

— De ce te uiţi la mine, apoi îţi îndrepţi privirea în altă parte, ca şi cum ţi-ai dori să nu mă vezi? a întrebat-o brusc.

— Eu... nu-i adevărat.

— Ba da, zise el fără drept de replică. Aşa este. S-a gândit să mintă, dar a renunţat repede sub privirea pătrunzătoare a ochilor lui negri ca smoala.

— Îmi aminteşti de cineva care a murit. Era înalt, şi brunet, şi... ca să vezi, arăta foarte bine, la fel ca tine.

— Te-a îndurerat foarte mult moartea lui?

— Moartea lui mi-a adus o mare eliberare, a răspuns ea cu emfază. Au fost momente, înainte să moară, când îmi doream să am curajul să-l omor cu propriile mele mâini!

— Ce viaţă ticăloasă şi sinistră ai dus pentru o fiinţă atât de tânără şi frumoasă cum eşti! i-a spus chicotind.

Cunoscută şi iubită pentru buna ei dispoziţie, în pofida amintirilor dureroase pe care le îngropase adânc în sufletul ei, Katie i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— Mai bine o viaţă sinistră şi ticăloasă, decât una plicticoasă, presupun.

— Dar tu chiar eşti plictisită. Mi-am dat seama de asta urmărindu-te în localul în care ne-am întâlnit.

Cu o mână pe clanţă se uită peste cameră la ea.

— Te sun mâine la prânz. Aduc eu mâncarea.

A zâmbit când i-a văzut surprinderea şi lipsa de hotărâre, şi a adăugat: Iar tu poţi să-mi ţii o predică despre

cât de necioplit sunt să insist, nu să te rog să mergi cu mine.

În seara aceea, după ce a plecat devreme de la o petrecere zgomotoasă care avea loc într-un apartament al unui prieten pentru că era plictisită, Katie s-a gândit la cuvintele rostite la despărţirea de Ramon.

Plictiseala să fie motivul acestei nelinişti crescânde, al acestei vagi nemulţumiri inexplicabile a ei, care se intensificase în ultimele luni? se întrebă în timp ce-şi punea pijamaua de mătase şi un halat.

Nu, a decis după un moment de gândire, viaţa ei era tot ce vrei, numai plictiseală nu – ba uneori era prea plină de evenimente!

Cuibărită pe canapea în living, îşi plimba absentă un deget cu manichiura perfectă peste coperta unui roman pe care-l ţinea pe genunchi.

Ochii ei albaştri erau întunecaţi şi sumbri.

Dacă nu este plictisită, atunci ce naiba se întâmplă cu ea în ultima vreme? Era o întrebare pe care şi-o punea din ce în ce mai des, iar frustrarea se acumula pentru că nu găsea răspunsul.

Dacă ar putea descoperi ce lipsea din viaţa ei, atunci ar putea încerca să facă ceva în legătură cu asta.

Nu lipsea nimic din viaţa ei, îşi spuse cu hotărâre. Iritată de nemulţumirea acumulată în ea, rememoră mental toate motivele pe care le avea ca să se simtă fericită: la 23 de ani absolvise deja colegiul şi avea o slujbă minunată, provocatoare şi foarte bine plătită.

Chiar şi fără salariul pe care-l primea, depozitul pe care i-l făcuse tatăl ei cu ani în urmă îi asigura mai mulţi bani decât avea nevoie.

Avea un apartament frumos şi dulapuri pline cu haine.

Bărbaţii o considerau atrăgătoare; avea prieteni buni, atât femei, cât şi bărbaţi, iar viaţa ei socială era atât de activă pe cât permitea ea să fie.

Avea părinţi iubitori, care o susţineau, avea... totul! îşi spuse cu fermitate.

Ce şi-ar mai putea dori sau de ce ar mai avea nevoie ca să fie fericită?

„Un bărbat”, ar spune Karen, cum de altfel o făcea destul de des.

Pe buze îi apăru un zâmbet uşor. „Un bărbat”

nu era categoric răspunsul la problema ei.

Cunoştea deja zeci de bărbaţi, deci nu lipsa de companie masculină era cauza acestei nelinişti, a acestei aşteptări, a acestui sentiment de goliciune.

Katie, care detesta tot ceea ce semăna cât de cât cu autocompătimirea, o reteză scurt.

Nu există absolut niciun motiv pentru nefericirea ei – niciunul!

Era o femeie foarte norocoasă!

Femei de pretutindeni tânjesc după o carieră;

fac eforturi să fie independente şi să se bizuie pe propriile forţe; visează la securitatea financiară, iar ea, Katie, se bucura de toate acestea şi nu avea decât 23 de ani.

— Am totul, a zis hotărâtă, deschizând cartea care zăcea pe genunchi.

Privi cuvintele care-i jucau în faţa ochilor, în timp ce undeva, în adâncul inimii ei, o voce se tânguia – Nu este suficient. Asta nu înseamnă nimic. Eu nu însemn nimic.

Capitolul 4

S-au dus în Forest Park pentru picnic, iar

Ramon a întins pătura în mijlocul unui pâlc de stejari, unde s-au regalat cu felii subţiri de friptură de vită, şuncă importată şi pâine franţuzească crocantă, toate aduse de el.

Cât timp au mâncat şi au vorbit, Katie a fost în permanenţă conştientă de privirea lui plină de admiraţie, care nu s-a dezlipit o clipă de pe faţa ei animată şi de pe părul auriu-roşcat care unduia în valuri pe umeri ori de câte ori se apleca să caute ceva în coşul de răchită. Dar s-a simţit atât de bine, încât nici că i-a păsat de asta!

— Cred că în State, pentru picnic, cel mai potrivit este puiul fript, a spus Ramon când a intervenit o pauză în conversaţie. Din nefericire, eu nu ştiu să gătesc. La viitorul picnic am să cumpăr cele necesare şi am să te las pe tine să le pregăteşti.

Katie aproape că s-a înecat cu vinul bun de Chianti pe care-l sorbea dintr-un pahar de plastic.

— O supoziţie nici că se putea mai şovină, l-a dojenit ea râzând. De ce crezi că eu aş şti să gătesc?

Întinzându-se pe o parte, Ramon se sprijini într-un cot şi o privi cu o gravitate exagerată.

— Pentru că eşti femeie, fireşte.

— Vor... vorbeşti serios?

— Dacă vorbesc serios despre faptul că eşti femeie? Sau despre faptul că eşti în stare să găteşti? Sau despre tine?

Katie a perceput răguşeala încărcată de senzualitate care i-a făcut vocea şi mai profundă când i-a pus ultima

întrebare.

— Dacă vorbeşti serios despre faptul că toate femeile sunt în stare să gătească, a spus ea afectată.

Ramon a zâmbit larg când i-a auzit răspunsul evaziv.

— Nu spun că toate femeile sunt bune bucătărese, ci doar că femeile ar trebui să fie cele care să gătească. Iar bărbaţii să muncească pentru a cumpăra hrana pe care ele să o prepare.

Aşa ar trebui să fie.

Katie îl privea cu ochi mari, cele auzite lăsând-o fără grai, convinsă aproape că o aţâţa în mod deliberat.

— S-ar putea să te surprindă când ai să auzi ce-ţi spun, dar nu toate femeile se nasc cu dorinţa arzătoare de a toca ceapă şi a da brânza pe răzătoare!

Ramon şi-a înăbuşit un chicotit şi a schimbat brusc subiectul.

— Ce fel de slujbă ai?

— Lucrez la departamentul personal al unei mari corporaţii. Fac interviuri cu cei care solicită slujbe, lucruri de astea.

— Îţi place?

— Foarte mult, îi spuse întinzându-se spre coş, de unde a scos un măr roşu, enorm. Ducându-şi genunchii la piept,

i-a înconjurat cu braţele şi a muşcat din mărul suculent.

— Este delicios!

— Ăsta-i ghinion, continuă el. Katie îl privi surprinsă.

— Ghinion că-mi place mărul?

— Ghinion că-ţi place atât de mult slujba pe care o ai. S-ar putea să suferi când vei fi nevoită să renunţi la ea, atunci când o să te căsătoreşti.

— Să renunţ la ea când mă...! Katie chicoti fericită, clătinând din cap. Ramon, este un adevărat noroc pentru tine că nu eşti american.

Nici măcar nu eşti în siguranţă în ţara asta.

Există aici femei care te-ar perpeli fericite în tigaie, pentru felul în care gândeşti.

— Sunt american, i-a spus ignorându-i avertismentul sumbru.

— Parcă ai spus că eşti portorican.

— Am spus că m-am născut în Porto Rico.

De fapt, sunt spaniol.

— Păi tocmai ai spus că eşti american şi portorican!

— Katie, a început, rostindu-i pentru prima dată numele, fapt care, în mod inexplicabil, a făcut-o să simtă fiori de plăcere în tot trupul.

Porto Rico este un stat din S.U.A. Oricine se naşte acolo

este în mod automat cetăţean american. Strămoşii mei sunt totuşi spanioli, nu portoricani. Eu sunt american, născut în Porto

Rico, şi de origine spaniol. Exact aşa cum eşti – Şi-şi plimbă leneş privirea peste tenul ei alb, ochii albaştri şi părul blond-roşcat – exact aşa cum tu eşti americană, născută în Statele Unite şi de origine irlandeză.

Katie a fost întrucâtva uluită de tonul de superioritate cu care i-a ţinut această predică.

— Ştii ce eşti tu de fapt? Un bărbat şovin hispano-portoricano-american – şi din cel mai rău soi!

— De ce foloseşti tonul ăsta cu mine? Pentru că părerea mea este că, atunci când se căsătoreşte, datoria femeii este să aibă grijă de bărbatul ei?

— Indiferent ce crezi, zise Katie privindu-l de sus, este o realitate faptul că multe femei simt nevoia să aibă alte preocupări şi împliniri, în afara căminului, la fel ca şi bărbaţii. Ne place să avem o carieră de care să ne putem mândri.

— O femeie se poate mândri cu faptul că are grijă de soţul şi de copiii ei.

Katie ştia că ar spune orice, dar absolut orice ca să-i şteargă zâmbetul ăsta vanitos atât de nesuferit.

— Din fericire pentru noi, bărbaţii născuţi în America nu au nimic împotrivă ca soţiile lor să aibă o carieră proprie. Ei sunt mai înţelegători şi mult mai plini de respect!

— Sunt foarte înţelegători şi foarte respectuoşi, acceptă Ramon batjocoritor. Îţi dau voie să munceşti, îţi permit să le dai banii pe care-i câştigi, îţi îngăduie să ai copiii lor, găsesc de fapt pe cineva care să aibă grijă de copiii lor, să le ţină casele curate şi să le şi gătească, a încheiat el cu sarcasm.

Rămase o clipă interzisă de acest discurs, după care s-a lăsat pe spate şi a izbucnit în râs.

— Ai perfectă dreptate!

Ramon s-a întins şi el pe spate, lângă ea, punându-şi mâinile sub cap, privind cerul albastru presărat cu vălătuci de norişori albi.

— Ai un râs frumos, Katie.

Katie a muşcat din nou din măr şi i-a replicat veselă:

— Spui asta numai pentru că eşti convins că m-ai făcut să-mi schimb părerea, dar să ştii că n-ai reuşit. Dacă o femeie îşi doreşte o carieră trebuie să poată avea una. În afară de asta, cele mai multe femei îşi doresc cămine şi haine mai drăguţe decât şi-ar putea permite numai cu salariile soţilor.

— Aşa că îşi capătă casa şi hainele pe care şi le doreşte în detrimentul mândriei soţului, ducându-se la muncă şi dovedindu-i lui, şi tuturor, că ceea ce-i poate oferi el nu este destul de bun.

— Soţii americani nu sunt la fel de mândri pe cât trebuie că sunt spaniolii.

— Soţii americani au abdicat de la responsabilităţile lor. Nu au nimic de care să fie mândri.

— Prostii! a replicat fără drept de apel Katie.

Ţi-ai dori ca fata pe care o iubeşti şi cu care te căsătoreşti să locuiască undeva, cum ar fi Harlemul, pentru că asta este tot ce-i poţi oferi cu banii pe care-i câştigi cu camioneta, când ştii că dacă munceşte şi ea, făcând ceva ce-i place, aţi putea avea amândoi mult mai mult?

— M-aş aştepta să fie fericită cu ceea ce-i pot oferi eu.

Katie a simţit un fior rece la ideea că vreo dulce şi tânără spaniolă este obligată să trăiască în vreo cocioabă din cauză că mândria lui Ramon nu i-ar permite să muncească. Vocea lui somnoroasă a adăugat:

— Şi nu mi-ar plăcea deloc dacă i-ar fi ruşine de ceea ce fac eu pentru a-mi câştiga existenţa, aşa cum îţi este ţie.

A simţit mustrarea din cuvintele lui, dar a continuat să

persevereze:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să faci altceva mai bun decât să conduci o camionetă cu care să transporţi marfă?

A durat mult până să vină răspunsul, iar Katie a presupus că, în gând, o categoriseşte drept o afurisită de americancă ambiţioasă.

— Ba da. Mă ocup şi de cultivarea produselor pe care le transport.

Katie s-a ridicat, sprijinindu-se pe ambele coate.

— Lucrezi la o fermă agricolă? în Missouri?

— În Porto Rico, a corectat-o el.

Nu-şi dădea seama dacă era uşurată sau dezamăgită că nu rămâne în St. Louis. Ramon ţinea ochii închişi, iar ea îşi lăsă privirea să-i rătăcească peste părul lui negru, bogat, uşor buclat, şi pe faţa lui atrăgătoare.

Pe trăsăturile bronzate era imprimată nobleţea spaniolă, linia fermă a maxilarului şi nasul lui drept degajau autoritate şi aroganţă, iar bărbia denota multă hotărâre.

Totuşi, s-a gândit Katie zâmbind, uşoara gropiţă din bărbie şi genele dese şi lungi atenuau efectul general.

Avea buze ferme şi senzual conturate, şi, uşor excitată, se întrebă cum trebuie să fie dacă buzele acestea s-ar mişca fierbinţi peste gura ei.

Ieri, i-a spus că are 34 de ani, dar se gândi că acum, cu faţa relaxată în somn, arăta mai tânăr.

Îşi lăsă privirea să coboare mai jos, peste trupul lung, superb făcut şi musculos, întins pe pătură lângă ea.

Tricoul roşu din tricot cu care era îmbrăcat îi îmbrăţişa umerii largi şi pieptul lat, mânecile scurte lăsând să i se vadă forţa braţelor.

Blugii Levi’s îi scoteau în evidenţă şoldurile înguste, abdomenul plat şi coapsele tari.

Chiar şi dormind, părea să emane o virilitate brută, dar lucrul ăsta nu o mai dezgusta.

Într-un fel, recunoscând în faţa lui că trăsăturile feţei îi aminteau întrucâtva de David, orice asemănare între cei doi bărbaţi i-a dispărut complet din mine.

Nu a deschis ochii, dar linia mobilă a gurii s-a conturat într-un zâmbet uşor.

— Sper că tot ceea ce vezi se bucură de aprobarea ta.

Privirea supărată îi zbură într-o clipită spre parcul care i se deschidea în faţă.

— Îmi place. Parcul este minunat astăzi, copacii ca...

— Nu te uitai la copaci, señorita.

Katie hotărî să nu-i răspundă. – a făcut plăcere că i-a spus señorita; suna străin şi ciudat pentru ea, subliniind

diferenţele dintre ei şi neutralizând efectul pe care l-a avut asupra ei masculinitatea lui debordantă.

Ce o fi fost în capul ei când şi-a dorit ca Ramon să o sărute?

Dacă s-ar implica mai mult, ar fi un dezastru!

Nu aveau absolut nimic în comun, veneau din două lumi complet diferite.

Din punct de vedere social, îi despărţea mile întregi. Mâine, de exemplu, era aşteptată să participe la un barbecue în elegantul cămin al părinţilor ei, pe terenurile de la Forest Oaks Country Club.

Ramon nu s-ar potrivi nicicum cu genul de oameni care vor fi prezenţi acolo. Nu s-ar simţi în largul lui dacă l-ar lua cu ea. Nu acolo i-ar fi locul.

Şi în clipa în care părinţii ei ar descoperi că este muncitor agricol, câştigându-şi existenţa cu o camionetă din care vinde trufandale primăvara, este foarte probabil să-i spună clar lui Ramon că nu cred că locul lui este în casa lor şi nici lângă fiica lor.

După ziua de astăzi, n-o să-l mai vadă pe Ramon, a hotărât ferm. Nu poate fi nimic între ei, iar faptul că îi trezea un răspuns sexual era un motiv destul de solid pentru a pune imediat capăt relaţiei.

Nu poate să ducă nicicum la ceva semnificativ sau de durată.

— De ce te-ai îndepărtat de mine, Katie?

Ochii lui negri, pătrunzători, îi cercetau faţa.

Katie a netezit preocupată pătura de sub ea, după care s-a întins la loc.

— Nu ştiu ce vrei să spui, i-a replicat închizând ochii şi făcând în mod deliberat abstracţie de el.

— Ai vrea să afli ce văd când te privesc?

Vocea îi era joasă şi senzuală.

— Nu, dacă ai de gând să vorbeşti ca un „Latin-lover” îndrăgostit, i-a răspuns înţepată. Iar după tonul vocii, cred că exact asta ai de gând. Katie a încercat să se relaxeze, dar în tăcerea încărcată care se lăsă după cuvintele ei îi era imposibil. După câteva minute, s-a ridicat brusc. Cred că este timpul să mă duc acasă, anunţă aşezându-se în genunchi şi începând să adune rămăşiţele picnicului. Ramon s-a ridicat şi el fără să rostească niciun cuvânt şi a început să strângă pătura.

Tăcerea încordată care a domnit pe drumul de întoarcere a fost întreruptă de două ori de Katie, în speranţa de a se răscumpăra pentru mojicia ei de mai înainte, a făcut două încercări de conversaţie, înăbuşite de

răspunsurile monosilabice ale lui Ramon.

Îi era ruşine de gândurile ei snoabe, se simţea stânjenită pentru felul în care-i vorbise şi era furioasă pentru că n-o lăsa să aplaneze lucrurile.

Când Buick-ul Regal a intrat în spaţiul de parcare din faţa uşii ei, nu-şi dorea nimic altceva decât să se termine ziua, chiar dacă nu era decât ora trei. Înainte ca Ramon să poată ocoli maşina pentru a-i deschide portiera, era deja jos.

— Îţi deschideam eu portiera, i-a spus răstit.

Nu este decât un gest obişnuit de politeţe.

Katie, care şi-a dat pentru prima dată seama cât de furios era, s-a supărat brusc din cauza încăpăţânării lui.

— O să te surprindă, îl anunţă repezindu-se ca o furtună pe scări şi vârând cheia în broască, dar nu este nimic în neregulă cu mâinile mele şi sunt perfect capabilă să deschid o afurisită de portieră de maşină. Şi nu văd de ce ar trebui să fii politicos cu mine când eu m-am purtat absolut odios cu tine!

Umorul plin de furie al remarcii ei nu i-a scăpat lui Ramon, dar a fost total eclipsat de următoarea.

Deschizând larg uşa apartamentului, s-a întors în prag şi i-a spus furioasă:

— Mulţumesc, Ramon. M-am distrat foarte bine. Katie, care nu avea nici cea mai mică idee de ce a izbucnit brusc în râs, s-a simţit uşurată că nu este totuşi supărat şi dintr-odată foarte îngrijorată de felul în care a urmat-o în apartament, închizând ferm uşa în urma lui; iar acum o privea cu o expresie a cărei semnificaţie nu putea fi interpretată nicidecum greşit.

Cuvintele rostite calm erau pe jumătate invitaţie, pe jumătate poruncă.

— Vino aici, Katie.

A clătinat din cap şi a făcut un pas prudent înapoi, dar un fior dulce, de răspuns, a început să-i urce în corp.

— Nu este oare obiceiul femeilor americane libere să-şi arate cu un sărut aprecierea pentru faptul că „s-au distrat foarte bine”?

— Nu pentru toate, a reuşit ea să articuleze.

Unele dintre noi spun pur şi simplu „mulţumesc”.

Un zâmbet slab i-a înflorit în colţul gurii, iar privirea de sub pleoapele grele i-a căzut pe buzele ei pline, ademenitoare, zăbovind îndelung acolo.

— Vino aici, Katie. Văzând că ea continua să se încăpăţâneze, adăugă moale: Nu eşti curioasă să afli cum sărută spaniolii şi cum fac dragoste portoricanii?

— Nu, şopti ea înghiţind convulsiv.

— Vino aici, Katie, şi am să-ţi arăt.

Hipnotizată de vocea catifelată şi de ochi negri care o atrăgeau ca un magnet, Katie a pornit spre el ca într-o transă în care frica se amesteca cu excitaţia.

Indiferent la ce s-o fi aşteptat când a păşit în braţele lui Ramon, nu s-a gândit nici pe departe că se va trezi prinsă într-o îmbrăţişare de oţel şi purtată într-un tărâm întunecat şi dulce, unde nu simţea altceva decât buzele lui depărtate plimbându-se neobosite peste gura ei, unde singura senzaţie erau valurile de fierbinţeală lichidă care se revărsau în urma mâinilor lui mângâietoare.

— Katie, şopti răguşit, ridicându-şi gura de pe a ei, sărutându-i ochii, tâmplele, obrazul. Katie, repetă într-o şoaptă dureroasă, cuprinzându-i din nou buzele.

A trecut parcă o eternitate înainte să-şi ridice, în sfârşit, capul. Cuprinsă de slăbiciune, tremurând „şi-a lipit obrazul de pieptul lui tare şi i-a simţit bătăile violente ale inimii.

Era extrem de devastată de ceea ce tocmai se întâmplase.

Nici nu mai ţinea minte de câte ori a fost sărutată, şi de bărbaţi ale căror tehnici fuseseră exersate şi perfecţionate până când sărutul lor devenise aproape o formă de artă! în

braţele lor a simţit plăcere – dar nu această izbucnire dezlănţuită de bucurie, urmată de o dorinţă nestăvilită.

Buzele lui îi mângâiau părul strălucitor.

— Acum pot să-ţi spun la ce mă gândesc când mă uit la tine?

Katie a încercat un răspuns uşor, dar vocea îi era aproape la fel de răguşită ca a lui.

— Ai de gând să vorbeşti ca un „latin-lover” îndrăgostit?

— Da.

— O.K.

— Văd o frumuseţe cu păr roşu-auriu şi cu un zâmbet de înger; şi îmi amintesc de o prinţesă care stătea în barul ăla pentru celibatari, părând foarte nemulţumită de subiecţii din jurul ei; apoi aud o vrăjitoare spunând unui bărbat care-i făcea avansuri că toate colegele ei de cameră sunt lesbiene. Îi cuprinse faţa în palmă, înfiorându-i obrazul cu mângâierea delicată a degetelor.

Când te privesc, îmi zic că eşti îngerul-prinţesa-vrăjitoarea mea.

Felul în care s-a referit la ea ca fiind „a lui” o readuse la realitate. Se eliberă brusc din braţele lui şi spuse cu falsă veselie:

— Nu vrei să mergem la piscină? Este deschisă astăzi şi

va fi acolo toată lumea din complexul de apartamente. În timp ce vorbea, şi-a vârât mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

A surprins felul în care privirea lui i-a alunecat spre tricoul bine întins peste sâni şi şi-a scos repede mâinile din buzunare.

O sprânceană neagră se arcui într-un semn de întrebare, chestionând-o în tăcere de ce este împotrivă să-şi desfete ochii pe trupul ei cânc tocmai îşi plimbase mâinile peste aceleaşi locuri.

— Fireşte, i-a spus, mi-ar face plăcere să-ţi văd piscina şi să-ţi cunosc prietenii.

S-a simţit din nou stânjenită în prezenţa lui.

Părea un străin brunet, din altă ţară, mult prea interesat de ea.

În plus, acum avea o bănuială, şi pe bună dreptate.

Ştia când un bărbat intenţiona să o manevreze în aşa fel, încât să o aducă în pat, iar Ramon acolo o dorea – în pat! Şi cât mai repede posibil!

Uşile glisante de sticlă din partea din spate a living-ului dădeau într-o mică verandă, închisă de un gard împletit, care-i asigura intimitatea.

În mijloc erau plasate strategic două şezlonguri cu perne

înflorate, pentru băi de soare. De jur împrejur erau răspândite plantele ei luxuriante, unele deja înflorite.

S-a oprit lângă un ghiveci din care se revărsau petunii roşii şi albe.

Cu o mână pe poarta gardului împletit, Katie ezita, încercând să se gândească cum să formuleze ceea ce voia să spună.

— Ai un apartament frumos, l-a auzit pe Ramon în spatele ei. Chiria trebuie să fie foarte mare.

S-a răsucit, profitând imediat de comentariul lui ca o modalitate perfectă de a-i atrage atenţia asupra deosebirilor dintre ei şi, spera, de-ai răcori intenţiile arzătoare.

— Mulţumesc. De fapt, chiria chiar e foarte mare. Locuiesc aici pentru că părinţii mei sunt liniştiţi să ştie că prietenii şi vecinii pe care-i am sunt genul potrivit de oameni.

— Oameni bogaţi?

— Nu neapărat bogaţi, dar oameni de succes, acceptabili pe plan social.

Faţa lui Ramon era o mască, vidată de orice expresie.

— Poate că atunci ar fi mai bine să nu mă prezinţi prietenilor tăi.

O singură privire spre această faţă înstrăinată, frumoasă, şi Katie s-a ruşinat din nou de propria-i persoană. Trecându-şi mâna agitată prin păr, a tras hotărâtă aer în piept şi a ridicat problema reală:

— Ramon, în pofida a ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi acolo, în apartament, vreau să înţelegi că nu am de gând să mă culc cu tine. Nici acum şi nici altă dată.

— Pentru că sunt spaniol? a întrebat-o calm.

S-a înroşit toată de ciudă.

— Nu, fireşte că nu! Pentru că... Zâmbi ironic.

Ca să folosesc o expresie banală – „pur şi simplu nu sunt genul ăsta de fată”. Simţindu-se mult mai bine acum, că totul era foarte clar între ei, s-a întors spre uşa palisadei. Ei bine, mergem să vedem ce se întâmplă la piscină?

— Nu cred că ar fi înţelept, i-a răspuns sarcastic. Să fii văzută cu mine te-ar putea pune într-o situaţie stânjenitoare în faţa prietenilor tăi „de succes, acceptabili pe plan social”.

Katie privi peste umăr la bărbatul înalt care se uita în jos, la ea, cu nasul lui aristocratic, cu ochi ironici şi aroganţi. Oftă.

— Ramon, dacă cu m-am purtat ca o proa stă orgolioasă, asta nu înseamnă că trebuie să faci şi tu la fel.

Te rog, vino la piscină cu mine!

Acum, trăsăturile i s-au luminat de râs. Fără un cuvânt, s-a întins peste umărul ei şi a deschis uşa palisadei.

Piscina, de dimensiuni olimpice, era scena unui haos total, aşa cum Katie ştia că va fi. Se desfăşurau patru jocuri separate de polo, toată asistenţa urlând, care mai de care aruncându-se în apă.

Fete în costume de baie în două piese bărbaţi în şorturi şi slipuri stăteau întinşi pe pro scape şi pe şezlonguri, cu trupurile strălucire de loţiuni de bronzat, delectându-se la soare

Pretutindeni vedea cutii de bere şi radiouri por tabile, iar la megafoanele clubului se revărsa valuri de muzică.

Katie s-a îndreptat spre o masă apropiată cu o umbrelă în mijloc, şi a tras un scaun di aluminiu.

— Ce crezi despre ziua în care se deschide o piscină americană?

— Interesant, a spus uitându-se la interni plin de culoare.

— Bună, Katie, o strigă Karen, apărând din piscină ca o sirenă graţioasă, trupul ei volup tuos strălucind de râuleţe de apă. Ca de obicei Karen era însoţită de cel puţin doi bărbaţi devotaţi, care mergeau şiroind de apă lângă ea –

se îndreptau toţi spre Katie şi Ramon.

— Îi ştii pe Don şi Brad, nu-i aşa? a spus Karen, făcând un gest neglijent din cap spre cei doi bărbaţi, care locuiau şi ei în complexul de apartamente.

Katie îi cunoştea pe amândoi aproape la fel de bine ca şi Karen, aşa că fu puţin surprinsă, ca apoi să-şi dea seama că lui Karen puţin îi păsa cine pe cine cunoaşte atâta vreme cât avea să-i fie prezentată lui Ramon.

Cu o reticenţă inexplicabilă a făcut prezentările.

A încercat să nu ia în seamă admiraţia plină de căldură din zâmbetul larg al lui Ramon când i-a fost prezentat lui Karen şi scânteia de răspuns din ochii verzi ai feţei când i-a întins mâna.

— De ce nu vă schimbaţi şi nu veniţi să înotaţi?

i-a invitat Karen fără să-şi ia ochii de la Ramon. După ce apune soarele, va fi o mare petrecere aici. Ar trebui să rămâneţi şi voi.

— Ramon n-are niciun slip la el, a refuzat imediat Katie.

— Nicio problemă, i-a replicat inventiva Karen, luându-şi ochii de la el pentru prima dată de când a ieşit din piscină. O să-i împrumute Brad, unul, nu-i aşa, Brad?

Brad, care o urmărea pe Karen de aproape un an, arăta de parcă i-ar împrumuta lui Ramon mai degrabă un bilet

numai dus pentru a pleca din oraş, dar a susţinut politicos oferta. Şi cum ar fi putut să n-o facă? Puţini erau cei care i-ar refuza ceva lui Karen – înfăţişarea ei promitea multe în schimb!

Era la fel de înaltă precum Katie, în jur de

1,70 m, dar părul ei negru şi trupul cu rotunjimi unduitoare emanau o sexualitate coaptă, care o făcea să semene cu un fruct al pasiunii gata pentru a fi cules – însă numai de bărbatul pe care îl alegea ea. Independenţa ce-i strălucea în ochii verzi, migdalaţi, arăta limpede că alesese.

Iar după felul în care îl privi pe Ramon îndepărtându-se cu Brad pentru a-şi pune slipul, pentru Katie a fost absolut evident că Ramor era alegerea lui Karen.

— Unde l-ai găsit? a întrebat-o dintr-o suflare, aproape reverenţios. Arată ca Adonis., sau Adonis a fost blond? N-are importanţă, ori cum arată ca un zeu grec cu părul negru.

Katie a rezistat pornirii de a-i potoli interesul faţă de Ramon spunându-i că, de fapt, era un agricultor spaniol cu părul negru.

— L-am întâlnit la Canyon Inn, vineri seara i-a spus ea în schimb.

— Adevărat? Nu l-am văzut acolo şi este aproape imposibil să treacă neobservat. Ce face, în afară de faptul că arată sexy şi superb!

Cu ce se ocupă?

— El... Katie ezită, apoi pentru a-l cruţa pe Ramon de orice situaţie stânjenitoare a spus:

Este în domeniul transportului. De fapt, se ocupă de camioane.

— Serios? a exclamat Karen fără să aştepte vreun răspuns şi cercetând-o cu atenţie pe Katie.

E proprietatea ta particulară sau se poate înfrupta oricine?

Katie nu se putu abţine să nu zâmbească de modul direct în care punea Karen problema.

— Ar avea vreo importanţă?

— Ştii că da. Doar suntem prietene. Dacă spui că-l vrei, n-am să-l iau.

Ciudat era faptul că ştia că prietena ei vorbeşte serios. Karen avea o etică proprie. Nu fura bărbaţii prietenelor ei.

Totuşi, pe Katie a deranjat-o faptul că a presupus în mod automat că l-ar lua pe Ramon, cu excepţia cazului în care, din spirit de prietenie, ar decide să n-o facă.

— N-ai decât să te serveşti, a spus cu o indiferenţă pe

care nu o simţea în întregime. Este al tău dacă-l vrei. Eu mă duc să-mi pun costumul de baie. În timp ce-şi punea costumul, în apartamentul ei, Katie era supărată pe ea însăşi că nu i-a spus lui Karen să-l lase în pace pe Ramon.

Şi mai era supărată şi pentru faptul că, într-un fel sau altul, îi păsa.

De asemenea, era puţin iritată de admiraţia sinceră pe care a văzut-o în expresia lui Ramon când s-a uitat la silueta voluptuoasă a lui Karen.

Stătea în faţa oglinzii în costum de baie, cercetându-şi cu ochi critic înfăţişarea.

Costumul în două piese, de un albastru luminos, dezvăluia o siluetă uluitoare în toată gloria ei – sâni plini, talie îngustă, şolduri delicat arcuite şi picioare lungi.

Bărbaţii fluierau admirativ după fete care arătau ca Wilson Karen, dar la Katie Connelly se uitau tăcuţi, cu ochi mari.

Mândria discretă pe care o degaja felul în care-şi ţinea bărbia şi graţia firească cu care se mişca întotdeauna, o făceau să pară înstrăinată, iar Katie nu putea schimba această imagine chiar dacă ar fi vrut, ceea ce, fireşte, nici nu voia.

Cu excepţia barurilor pentru celibatari, Katie era rareori

abordată de bărbaţi pe care nu-i cunoştea. Nu părea abordabilă. De regulă, bărbaţii se uitau la pielea ei fără cusur şi la ochii de un albastru limpede şi vedeau frumuseţea clasică mai curând decât sex-appeal-ul.

Se aşteptau să fie distantă, greu abordabilă şi o tratau cu admiraţie reţinută. Când ajungeau să o cunoască destul de bine pentru a-şi da seama că, de fapt, fundamental era o fire caldă şi prietenoasă, cu un simţ debordant al umorului, o cunoşteau de-acum destul de bine încât să nu ceară de la ea mai mult decât era dispusă să dea.

Stăteau de vorbă cu ea, râdeau cu ea şi îi cereau întâlniri, dar avansurile lor sexuale erau mai curând verbale decât fizice – aluzii fine, rostite în şoaptă, pe care Katie le ignora zâmbind.

Îşi trecu peria prin masa de păr ondulat, îşi scutură scurt capul pentru ca să se aşeze în stilul răvăşit de vânt şi aruncă o ultimă privire nemulţumită în oglindă.

Când a ajuns la piscină l-a găsit pe Ramon întins pe un şezlong lângă trei tinere femei care îşi puseseră prosoapele direct pe ciment şi flirtau cu el.

De cealaltă parte, aşezată la masa cu umbrelă, era Karen, împreună cu Brad şi Don.

— Pot să mă alătur haremului tău, Ramon?

l-a întrebat cu un zâmbet uşor.

Când a ridicat ochii spre ea, un zâmbet leneş, devastator a înflorit pe faţa lui bronzată, apoi a sărit imediat în picioare oferindu-i şezlongul lui.

Katie a suspinat în sinea ei. Ar fi putut la fel de bine să vină aici îmbrăcată într-un trenci! Nici măcar o singură dată privirea lui Ramon n-a coborât mai jos de gâtul ei.

El s-a aşezat la masă cu Karen şi cu ceilalţi doi bărbaţi. Încercând să nu ia în seamă emoţiile amestecate, Katie a început să se ungă pe un picior cu loţiune de bronzat.

— Mă pricep foarte bine la asta, Katie, a spus Don zâmbindu-i. Ai nevoie de ajutor?

— Picioarele mele nu sunt atât de lungi, îl refuză privindu-l cu un zâmbet îndrăzneţ. Spre deosebire de Brad, Don nu era total obsedat de Karen, iar Katie simţise în ultimele câteva luni că, dacă l-ar fi încurajat câtuşi de puţin, şi-ar fi transferat cu uşurinţă atenţia de la Karen la ea.

Tocmai se ungea pe braţul stâng când o auzi pe Karen spunând:

— Katie mi-a povestit că faci afaceri în domeniul transportului, Ramon.

— Oh, ţi-a spus, nu?

A rostit cuvintele tărăgănat şi cu suficient sarcasm încât să o facă pe Katie să se oprească şi să se uite la el. Se lăsase pe spate, cu un trabuc subţire între dinţii albi, cu ochii pătrunzători aţintiţi asupra ei. Se înroşi toată şi se uită imediat în altă parte.

Câteva momente mai târziu, Karen a făcut tot ce a putut să-l determine să meargă să înoate cu ea; n-a avut însă parte decât de un refuz ferm, dar politicos.

— Ştii să înoţi? l-a întrebat după ce au pleca ceilalţi.

— Porto Rico este o insulă, Katie, i-a replica sec. De o parte este Oceanul Atlantic, iar de cealaltă – Marea Caraibelor. Nu este absolut deloc penurie de apă când este vorba de înot.

Katie l-a privit cu o încruntătură nedumerită

Din clipa în care a sărutat-o, acolo, în apartamentul ei, a început să se producă un transfer subtil de putere.

Până atunci ea a fost cea plină de încredere şi care deţinea controlul relaţiei lor. Acum se simţea derutată şi ciudat de vulnerabilă, în timp ce Ramon părea hotărât şi sigur de el. A ridicat din umeri şi a spus:

— N-am vrut decât să mă ofer să te învăţ să înoţi dacă n-ai fi ştiut. Nu era nevoie să te lansezi într-o dizertaţie despre geografia portori cană.

— Dacă vrei să înotăm, atunci înotăm, s-a oferit ignorându-i tonul supărat.

s-a tăiat respiraţia când Ramon s-a ridicat în picioare şi a rămas aşa, uitându-se în jos la ea, în slipul alb al lui Brad.

— Un bărbat superb de peste 1,90 m, cu umeri largi şi şolduri înguste, cu muşchi tari de atlet

Pieptul îi era tot acoperit de păr negru, iar când s-a ridicat, Katie a avut grijă să-şi fixeze privirea pe medalionul de argint care-i atârna la gât.

Derutată şi stânjenită de modul în care a afectat-o vederea trupului bronzat din faţa ei.

Katie nu a ridicat privirea spre el până când nu şi-a dat seama că nu intenţiona câtuşi de puţin, să se mişte din calea ei. Când, în sfârşit, a îndrăznit să-l privească în ochi, el i-a spus moale:

— Cred că şi tu arăţi foarte bine.

— Am avut impresia că n-ai remarcat, i-a răspuns zâmbind fără să vrea şi au pornit spre piscină.

— Am crezut că nu vrei să mă uit la tine.

— Te-ai uitat însă destul la Karen, s-a auzit spunând fără să se gândească. A clătinat din cap amuzată şi a rostit tare şi ultimul gând care-i veni în minte: N-am vrut să spun

asta.

— Nu, sunt sigur că nu, a zis el amuzându-se.

Preferând să uite întregul schimb de cuvinte, Katie s-a îndreptat hotărâtă spre capătul adânc al piscinei. A sărit, tăind cu o linie graţioasă apa. Ramon a apărut lângă ea şi au făcut amândoi 20 de bazine, după care Katie s-a oprit. Ramon a mai înotat încă zece, înainte ca ea să-i strige râzând:

— Gata, spectacolul s-a terminat!

Scufundându-se, a dispărut din raza ei vizuală.

A ţipat surprinsă când mâini puternice au prins-o de picioare şi au tras-o la fund. Când a reapărut la suprafaţă, în căutare de aer, ochii usturând-o din cauza dorinţei, îl admonestă râzând cu severitate:

— Ce ai făcut tu a fost un lucru foarte copilăresc. Aproape la fel de copilăresc ca ăsta!

Tăind apa cu mâna, l-a stropit puternic în faţă, după care s-a răsucit şi a pornit rapid înot pentru a evita represaliile. A urmat o cascadă de râsete, de întreceri şi de scufundări care au durat 15 minute, lăsând-o fără suflu şi epuizată.

A ieşit, în sfârşit, din piscină, s-a îndrepta spre scaunul de pe peluză, de unde a luat pro sopul pe care îl adusese

pentru el şi i l-a întins.

— Joci prea dur, l-a dojenit veselă, aplecându-se şi scuturându-şi părul lung şi bogat.

Ramon, răsuflând puternic din cauza eforturilor făcute, şi-a pus prosopul pe după gât şi mâinile în şolduri.

Calm, i-a spus:

— Am să mă port cu tine atât de delicat pe cât vrei tu.

Katie a simţit că se topeşte toată pe dinăuntru când a înţeles semnificaţia cuvintelor lui. Aproape sigură că s-a referit la modul în care ar face dragoste cu ea, s-a întins pe burtă şi şi-a sprijinit capul pe braţe.

Pielea i s-a înfiorat când Ramon i-a picurat loţiune pe spate, după care s-a aşezat alătur de ea.

S-a încordat toată când i-a simţit mâinile cum se plimbau încet în sus şi în jos, masând-o rit mic pentru ca loţiunea să pătrundă în pielea ei catifelată.

— Pot să-ţi desfac sutienul? o întrebă.

— Nici măcar să nu te gândeşti să încerci! l-a avertizat. Când mâinile lui au început să se ocupe de umeri, degetele mari descriind cercuri uşoare chiar sub ceafă, respiraţia i s-a accelerat, fiecare milimetru al pielii trezindu-se vibrând la viaţă sub atingerea lui delicată.

— Îţi creez probleme, Katie? a întrebat-o într-o şoaptă

răguşită.

— Ştii bine că da, a murmurat leneş, înainte să se poată controla, i-a auzit chicotitul de satisfacţie şi a întors capul în partea cealaltă. O faci intenţionat şi lucrul ăsta mă face foarte ner voasă.

— În cazul ăsta am să te las să te relaxezi, i-a spus ridicându-se de pe şezlong. După ce a plecat, Katie a încercat să nu se întrebe ce o fi făcând şi a închis ochii în soarele cald al după-amiezii târzii.

Din când în când îi auzea vocea profundă urmată de hohote de râs feminin sau vreunul dintre bărbaţi strigându-i ceva. Categoric se potrivea bine locului în care se afla, se gândi ea. Dar la o adică, de ce nu s-ar potrivi?

Singura condiţie pe care trebuie să o îndeplineşti pentru a te bucura de popularitate aici, în rândul sexului opus, este să ai un trup atrăgător, combinat de preferinţă cu o faţă atrăgătoare, şi, dacă eşti bărbat, o slujbă bună. Pe aceasta din urmă i-o asigurase Katie cu mica ei minciună.

Care-i problema cu ea? se întreba somnoroasă. Nu avea niciun motiv să se plângă. În pofida acceselor ocazionale de nemulţumire din ultima vreme, când lumea ei părea populată de oameni falşi şi superficiali, îi făceau plăcere schimburile inteligente de replici cu bărbaţii siguri de ei şi

de succes pe care-i cunoştea.

Îi plăcea să aibă haine frumoase, un apartament frumos şi să fie obiectul unei asemenea admiraţii din partea bărbaţilor.

Îi făcea o plăcere reală compania lor, chiar dacă evita cu grijă să devină intimă cu ei pentru că dorinţele fizice ale lui Katie nu erau nicidecum mai puternice decât nevoia copleşitoare de a-şi păstra rămăşiţele de mândrie şi respect de sine pe care i le mai lăsase David.

Rob ar fi fost singurul bărbat, în afara lui David, pe care l-ar fi lăsat să facă dragoste cu ea.

Din fericire, a descoperit că este însurat înainte de a permite să se întâmple lucrul ăsta.

O să apară într-o zi şi bărbatul potrivit, iar atunci nu va mai avea niciun fel de reţinere. Bărbatul potrivit, nu orice bărbat. În niciun caz Katie Connelly n-o să fie genul care să stea pe marginea piscinei sau într-un bar pentru celibatari, cu trei-patru bărbaţi în jurul ei, care să-i fi cunoscut, intim, trupul.

Altor femei li se întâmplă tot timpul aşa ceva, dar Katie găsea ideea degradantă şi respingătoare.

— Hei, Katie, trezeşte-te şi întoarce-te cu faţa în sus, l-a auzit ea pe Don. A clipit, surprinsă că adormise, şi s-a

întors ascultătoare.

— Este aproape şase. Eu mă duc cu Brad să cumpărăm nişte bere şi pizza pentru petrecerea din seara asta. Vrei să aduc ceva mai tare pentru tine şi Ramon?

Să fi fost un oarecare sarcasm în felul îi care a rostit numele lui Ramon? Katie strâmbă din nas spre admiratorul ei care-i zâmbea.

— Mai tare decât pizza de la Mama Romano? Ferească Dumnezeu!

S-a uitat în jur după Ramon şi l-a văzut îndreptându-se spre ea cu Karen de-o parte şi cu altă femeie de cealaltă.

Înăbuşindu-şi cu grijă ridicola izbucnire de gelozie pe care o resimţea, Katie i-a spus:

— Diseară, aici, afară, o să fie o petrecere – dans şi lucruri de genul ăsta. Vrei să rămâi şi tu?

— Fireşte că rămâne, Katie! a sărit imediat în numele lui Karen.

— Atunci pentru mine este perfect, a spus ea ridicând indiferentă din umeri. Se va distra la petrecere cu prietenii ei, iar Ramon poate să se distreze cu Karen sau indiferent cu cine o vrea el.

Până la ora nouă şi jumătate mâncarea a fost devorată, împreună cu câteva baxuri de bere şi nenumărate sticle de

alcool.

Luminile piscinei erau aprinse, împrumutând apei o strălucire verzuie irizantă, iar cineva a pus la staţie o bandă disco.

Katie, căreia îi plăcea să danseze, făcea lucrul ăsta de aproape o oră cu diferiţi parteneri, când îl zări pe Ramon stând deoparte şi privind în gol – siluetă solitară sprijinită de gardul care înconjura piscina.

Aşa, profilat în noapte, slipul părând o fâşie albă în întunericul de cerneală, arăta foarte distant şi întrucâtva însingurat.

— Ramon? l-a strigat îngrijorată, venind în spatele lui şi punându-i o mână pe braţ.

S-a întors încet şi s-a uitat în jos la ea, Katie constatând în zâmbetul lui plăcerea pe care i-a produs-o atingerea ei. Prudentă, şi-a luat mâna de pe braţul lui.

— De ce stai aici, singur?

— Simţeam nevoia să scap de zgomot ca să pot gândi. Tu nu simţi niciodată nevoia să fii singură?

— Ba da, recunoscu ea, dar nu neapărat în toiul unei petreceri.

— Nu este nevoie să fim aici, în mijlocul unei petreceri, i-a replicat cu un gest semnificativ.

Inima i-a tresărit uşor, dar era hotărâtă să ignore lucrul ăsta.

— Vrei să dansezi?

Făcu o mişcare cu capul în direcţia megafoanelor din care se revărsau ritmurile unei melodii cântate de Neil Diamond.

— Când dansez, îmi place să ţin în braţe o femeie. În plus, trebuie să stau la coadă pentru privilegiul de a dansa cu tine.

— Ramon, ştii să dansezi? insistă, convinsă că probabil nu ştie şi gata să se ofere să-l înveţe.

Aruncând trabucul care a descris un arc roşu strălucitor, a zis scurt:

— Da, Katie, ştiu să dansez. Ştiu să înot. Ştiu să-mi leg singur şireturile la pantofi. Am un uşor accent, din cauza căruia ţi se pare ţie că sunt înapoiat şi ignorant, dar pe care multe femei îl găsesc atrăgător.

Kati, furioasă, a devenit rigidă. Ridicându-şi bărbia, l-a privit drept în ochi şi i-a spus foarte calm şi foarte clar:

— Du-te dracului!

S-a răsucit pe călcâie, intenţionând să se îndepărteze, după care a scos o exclamaţie de surprindere când mâna lui i se încleştă pe braţ, întorcând-o cu faţa spre el. Cu

vocea vibrând de furie, i-a spus:

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa şi să nu înjuri. Nu ţi se potriveşte.

— Am să vorbesc cu tine cum îmi place, a izbucnit ea, iar dacă toate celelalte femei te găsesc atât de al naibii de atrăgător, n-ai decât să le primeşti cu braţele deschise.

Ramon îi privi ochii albaştri încărcaţi de furtună şi frumoasa ei faţă plină de mândrie, şi fără să vrea a zâmbit admirativ.

— Cât de mică eşti şi atât de iute la mânie! a chicotit el. Iar când eşti furioasă...

— Nu sunt deloc mică! l-a întrerupt aprinsă.

Am aproape 1,70 m. Iar dacă aveai de gând să spui că sunt frumoasă când mă înfurii, te avertizez că am să mă tăvălesc pe jos de râs! Bărbaţii spun întotdeauna lucrul ăsta femeilor pentru că au auzit ei într-un film vechi şi ridicol, şi...

— Katie, începu Ramon aplecându-se să o sărute. Eşti frumoasă când eşti furioasă, iar dacă ai să izbucneşti în râs am să te arunc în piscină.

Sistemul nervos i-a fost străbătut de un puternic fior când buzele lui fierbinţi i-au învăluit gura într-un sărut lung.

Apoi şi-a strecurat braţul în jurul taliei ei, i-a tras alături trupul – care nu a opus nicio rezistenţă, şi a condus-o spre mulţimea de cupluri care dansau, în timp ce din megafoane se revărsa un slow lent.

Vocea joasă a lui Ramon i-a murmurat ceva la ureche în timp ce dansau, dar Katie nu a înţeles un cuvânt din ce a spus.

Era mult prea preocupată de senzaţia incredibil de excitantă pe care i-o trezeau picioarele şi coapsele lui goale, frecându-se intim de ale ei, mişcându-se în ritmul muzicii.

Valuri de dorinţă ce se rostogoleau unul după altul îi topeau hotărârea. Dorea să ridice capul şi să-i simtă gura reclamând-o pe a ei, aşa cum a făcut sus, în apartament; dorea să se simtă strivită în braţele lui puternice şi purtată în aceeaşi uitare dulce în care o purtase mai devreme.

Închizând disperată ochii, Katie a recunoscut în sinea ei adevărul.

Deşi nu-l cunoştea decât de 48 de ore, îşi, dorea ca Ramon să facă dragoste cu ea în seara asta.

Şi dorea atât de puternic lucrul ăsta, încât s-a simţit zdruncinată şi uluită... dar cel puţin înţelegea atracţia ei fizică faţă de el. Ce nu înţelegea, şi ce o înspăimânta, era

însă această atracţie stranie, magnetică pe plan emoţional, pe care o simţea pentru el. Uneori, când îi vorbea cu vocea aceea profundă, captivantă, sau când o privea cu ochii aceia negri, pătrunzători, se simţea ca şi cum ar fi întins în tăcere mâna spre ea trăgând-o inexorabil mai aproape, tot mai aproape de el.

În mintea ei, Katie se admonestă sever. Ar fi dezastruos să se implice într-o relaţie cu Ramon.

Erau absolut incompatibili.

El era mândru, sărac şi dominant, în timp ce şi ea era mândră, dar bogată după standardele lui şi prin naştere independentă. Orice relaţie între ei nu ar putea duce decât la suferinţă şi mânie.

Ca femeie inteligentă şi înţeleaptă ce era, Katie a decis că totuşi cea mai bună cale pentru a evita pericolul pe care-l reprezenta atracţia faţă de Ramon era să-l evite chiar pe el. Va rămâne pe cât posibil departe de el tot restul serii, iar după seara asta va refuza categoric să-l mai vadă.

Era foarte simplu. Numai că, atunci când buzele lui i-au înfiorat mai întâi tâmplele, apoi fruntea, a uitat că era o femeie inteligentă şi înţeleaptă, şi aproape că a ridicat gura venind în întâmpinarea buzelor lui pentru a primi

sărutul devastator pe care ştia că i-l va da.

În clipa în care se termină melodia, Katie s-a desprins de el.

— A primit privirea întrebătoare cu un zâmbet vesel, înţepenit pe faţă, şi i-a spus degajat:

— De ce nu te-ai amesteca în mulţime ca să te distrezi? Ne vedem mai târziu.

În următoarea oră şi jumătate, Katie a flirtat cu toţi bărbaţii pe care-i cunoştea şi chiar cu câţiva pe care nu-i cunoştea.

Era aproape ameţitor de sociabilă şi, oriunde se ducea, bărbaţii se ţineau după ea, fiecare gata să danseze, să înoate sau să facă dragoste, în funcţie de preferinţa ei.

A râs, a băut şi a dansat... Şi în fiecare clipă a fost conştientă de faptul că, după cât se părea, Ramon îi urmase sugestia şi se distra de minune cu cel puţin alte patru femei, în special cu Karen, care nu s-a dezlipit o clipă de el.

— Katie, hai să plecăm de aici şi să mergem L undeva unde este linişte, îi şopti fierbinte Don la ureche, în timp ce dansau o melodie ritmată.

— Urăsc locurile liniştite, îl informă Katie desprinzându-se de el şi ducându-se la Brad care a fost surprins, dar

încântat, să se trezea scă dintr-odată cu ea pe genunchi.

— Şi Brad urăşte locurile liniştite, nu-i aşa?

— Sigur că da, minţi Brad. Ce-ar fi să mer gem la mine şi să facem zgomot în particular?

Katie nu asculta.

Cu coada ochiului o urmărea pe Karen dan sând cu Ramon. Îşi înlănţuise braţele de gâtu lui, unduindu-şi senzual trupul strâns lipit de a lui.

Indiferent ce-i spunea Karen, cu siguranţă că probabil îl amuza, pentru că Ramon, care zâmbea privind în jos la ea, a lăsat brusc capul pe spate şi a izbucnit în râs.

Absolut ilogic, Katie s-a simţit afectată de dezertarea lui uşoară. Intensificându-şi eforturile de a fi veselă, s-a ridicat şi l-a tras pe Brad în picioare, în pofida voinţei lui.

— Ridică-te, leneşule, şi dansează cu mine.

Brad a renunţat la cutia lui cu bere şi s-a amestecat printre dansatori cu braţul în jurul umerilor lui Katie, apoi a strâns-o brusc în braţe cu putere.

— Ce dracu’ te-a apucat? a întrebat-o la ureche.

Nu te-am văzut niciodată purtându-te aşa.

Katie nu i-a răspuns pentru că îi căuta disperată din priviri pe Ramon şi pe Karen, care şi-a dat curând seama – dispăruseră.

Inima începu să-i bată puternic. Ramon a părăsit petrecerea cu Karen!

Când, după treizeci de minute, tot nu au reapărut, a renunţat să mai simuleze că se dis trează. Simţea numai noduri în stomac, iar când dansa sau vorbea, scana în permanenţă cu privirea trupurile în continuă mişcare, căutând cu disperare silueta înaltă a lui Ramon.

Nu era singura care observase dispariţia lui Karen cu Ramon.

Katie dansa din nou cu Brad, ignorându-l complet în timp ce-şi tot lungea gâtul în căutarea cuplului dispărut, când Brad i-a şuierat cu dispreţ:

— Sper că nu eşti cumva legată în vreun fel de fustangiul ăsta pe care Karen l-a dus în apartamentul ei, nu?

— Să nu-i zici aşa! protestă hotărâtă, smulgându-se din braţele lui.

Avea lacrimi în ochi când s-a răsucit şi a început să-şi croiască drum printre cuplurile care dansau.

— Unde te duci? întrebă o voce autoritară chiar în spatele ei.

S-a întors şi a dat nas în nas cu Ramon. Încleştă neputincioasă pumnii.

— Unde ai fost?

— Geloasă? întrebă ridicând dintr-o sprânceană neagră.

— Ştii, izbucni aproape înecându-se, cred că nici măcar nu te plac!

— Nici eu nu te plac foarte mult în seara asta, replică el cu un ton egal. Îşi îngustă brusc ochii, privindu-i atent faţa. Ai lacrimi în ochi. De ce?

— Pentru că – spuse furioasă în şoaptă – pentru că ticălosul ăsta cretin te-a făcut fustangiu.

Ramon a izbucnit în râs şi a luat-o în braţe.

— Oh, Katie, este furios pentru că femeia pe care o doreşte a făcut o plimbare cu mine.

Lăsându-şi capul pe spate, îi cercetă atentă faţa.

— Doar o plimbare?

— Doar o plimbare. Şi i-a dispărut orice expresie de veselie de pe chip. Nimic mai mult. A strâns-o mai tare în braţe şi au început să danseze.

Katie şi-a lipit obrazul de pieptul lui, care degaja o forţă atât de liniştitoare, şi s-a lăsat pradă mâinilor lui.

A mângâiat-o pe umerii goi şi pe spate, alu-l necând apoi mai jos, apăsând-o uşor pe coloană, pentru a-i forţa trupul mlădios să intre în contact intim cu fiecare linie dură a coapselor şi picioarelor lui.

A ridicat o mână şi i-a cuprins ceafa, mângâind-o senzual, oprindu-se ca la o comandă bruscă.

Respirând necontrolat, Katie şi-a înălţat capul pentru a-i primi sărutul.

Şi-a îngropat mâna în părul ei bogat şi mătăsos, ţinând-o captivă pentru a-şi ostoi setea nestăvilită a gurii.

Când s-a retras, Ramon respira greu, iar pulsul ei o luase razna, simţind presiune în urechi.

A ridicat privirea spre el şi i-a spus şovăind:

— Cred că începe să-mi fie foarte frică!

— Ştiu, *querida*, a zis drăgăstos. Lucrurile se întâmplă prea repede pentru tine.

— Ce înseamnă *„querida*”?

— Iubito!

Katie a închis ochii şi a înghiţit în sec, lipindu-se sfârşită de el.

— Cât mai rămâi aici înainte să te întorci în Porto Rico?

Răspunsul veni târziu.

— Pot să mai rămân până duminică, de azi într-o săptămână, dar nu mai mult. Până atunci vom petrece fiecare zi împreună.

Katie era prea dezamăgită ca să mai încerce măcar să ascundă lucrul ăsta.

— Nu putem. Mâine trebuie să mă duc la o importantă reuniune, cu prilejul „Memorial Day”, acasă, la părinţii mei. Marţi am liber, dar miercuri trebuie să mă întorc la birou.

Şi-a dat seama că era pe cale să protesteze şi pentru că şi ea dorea să fie împreună cu el cât mai mult posibil din timpul care le-a mai rămas, a spus:

— Ţi-ar plăcea să mergi mâine cu mine la părinţii mei? A părut stânjenit şi Katie s-a gândit mai bine. Probabil că nu este o idee bună, continuă ea. Tu n-o să-i placi şi nici ei pe tine.

— Pentru că ei sunt bogaţi şi eu nu? Zâmbea slab. S-ar putea ca eu să-i plac, chiar şi în pofida faptului că sunt bogaţi, cine ştie?

Katie a zâmbit de modul în care deliberat interpretase greşit problema, iar braţele lui s-au strâns posesiv, trăgând-o mai aproape.

Avea un zâmbet plin de farmec care i atenua frumuseţea virilă, putând să-l facă să arate chiar aproape copilăros.

— Ne întoarcem la mine? întrebă ea.

Ramon a fost de acord, iar Katie s-a dus să-şi strângă lucrurile, în timp ce el a turnat scotch în două pahare de plastic, a adăugat apă şi gheaţă, şi a pornit spre ea, care-l

aştepta.

Când au ajuns în mica verandă închisă cu gard de palisadă, Katie a fost surprinsă că, în loc să intre în living, Ramon a pus paharele pe măsuţa dintre cele două şezlonguri, după care s-a întins pe unul din ele.

Într-un fel, ea se aştepta să încerce să continue restul conversaţiei în pat.

Cu sentimente amestecate de dezamăgire şi uşurare, s-a cuibărit pe celălalt şezlong şi s-a întors spre el.

Ramon a aprins un trabuc, capătul lui roşu strălucitor fiind singurul punct focal în întuneric.

— Vorbeşte-mi despre părinţii tăi, Katie.

Katie a sorbit o înghiţitură fortifiantă din pahar.

— După standardele majorităţii, sunt foarte bogaţi, dar nu au fost aşa întotdeauna. Tata a fost proprietarul unei băcănii obişnuite până acum zece ani, când s-a adresat unei bănci pentru a-i da un împrumut să se extindă, transformând-o într-un luxos supermarket. A mers foarte bine, iar de atunci a mai deschis încă 20 la fel. N-ai trecut pe lângă niciun supermarket ultramodern pe care scrie Connellys?

— Ba cred că da.

— Ei bine, ăştia suntem noi. Acum patru ani tata a intrat

în Forest Oaks Country Club. Nu este la fel de prestigios ca Old Warson sau St. Louis Country Club, dar membrilor din Forest Oaks le place să pretindă că este, iar tata a ridicat o casă foarte mare pe terenurile clubului, exact pe terenul de golf.

— Te-am întrebat de părinţii tăi, iar tu-mi vorbeşti de banii lor. Cum sunt ei?

Katie încercă să fie sinceră şi obiectivă.

— Mă iubesc foarte mult. Mama joacă golf, iar tata munceşte foarte mult. Cred că cel mai important lucru pentru ei, în afară de propriii lor copii, este să aibă o casă minunată, o fată în casă, două Mercedes-uri şi să facă parte din Country Club. Tata arată foarte bine pentru cei 58 de ani, iar mama a arătat întotdeauna minunat.

— Ai fraţi şi surori?

— Câte unul din fiecare. Eu sunt cea mai mică. Sora mea, Maureen, are 30 de ani şi este căsătorită. Tati l-a făcut pe soţul ei vicepreşedinte al Corporaţiei Connelly, iar acum de-abia aşteaptă să preia funcţia supremă când se va retrage tata. Fratele meu, Mark, are 25 de ani şi este drăguţ. El nu este atât de ambiţios şi de lacom ca Maureen, care-şi petrece viaţa făcând tot posibilul ca Mark să nu obţină din afacerea familiei, când tata se va retrage,

o felie mai mare decât li s-ar cuveni ei şi soţului ei. Acum, că ai aflat ce era mai rău, vrei să vii mâine? Vor fi acolo şi numeroşi prieteni şi vecini ai părinţilor mei, care seamănă foarte mult cu ai mei.

Ramon a stins trabucul şi şi-a sprijinit preocupat capul de spătarul şezlongului.

— Vrei să vin?

— Da, zise ea cu emfază. Dar este egoism din partea mea, pentru că Maureen va strâmba din nas dacă va descoperi cum îţi câştigi existenţa. Fratele meu, Mark, va merge probabi destul de departe pentru a-ţi demonstra că el nu este ca Maureen, aşa încât te va pune probabil într-o situaţie şi mai stânjenitoare.

O întrebă cu vocea aceea profundă, catifelată, pe care ajunsese să o adore:

— Tu ce vei face, Katie?

— Ei bine, eu... nu prea ştiu.

— Atunci cred că ar trebui să vin cu tine ca să descopăr. Punând paharul pe masă, s-a ridicat în picioare. Şi-a dat seama că are de gând să plece şi a insistat să rămână ca să bea o cafea; asta, pentru simplul motiv că nu putea suporta să plece deja.

A adus cafeaua în living, pe o tăviţă, şi s-a aşezat lângă

el, pe canapea. Şi-au băut cafelele într-o tăcere lungă, tot mai neconfortabilă, pe care Katie nu era în stare să o întrerupă sau să o înţeleagă.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat în cele din urmă, cercetându-i profilul sobru în penumbra singurei veioze aprinse.

— La tine. După care o întrebă aproape cu asprime: Lucrurile care sunt importante pentru părinţii tăi sunt importante şi pentru tine?

— Unele dintre ele, presupun, a recunoscut

Katie.

— Cât de importante?

— În comparaţie cu ce?

— În comparaţie cu asta, îi spuse într-o şoaptă sălbatică. Şi-i căută gura; o sărută apăsat, cu mişcări în sus şi în jos, forţând-o să-şi despartă buzele pentru a deschide drum limbii care-şi începu explorarea; în acelaşi timp o culcă pe canapea, îndoindu-se în aşa fel încât aproape că-i acoperea trupul cu al lui.

Katie a gemut în semn de protest şi pe loc gura lui a devenit mai tandră, după care a început o seducţie lentă, insuportabil de erotică, încât curând Katie se zvârcolea sub el de dorinţă.

Limba i se împletea cu a ei, se retrăgea, apoi plonja profund, retrăgându-se din nou încet când ea voia să i-o reţină, până când Katie şi-a apăsat cu patimă buzele deschise pe gura lui pierdută în sărutul care-i devasta sufletul.

Când Ramon a încercat să-şi ridice capul, ea i l-a prins în mâini, încercând să-i păstreze gura peste a ei; apoi a scos o exclamaţie de încântare şocată când i-a scos sutienul eliberându-i sânii şi coborând gura spre sfârcurile roz. A

supt fără grabă unul, apoi pe celălalt, până când

Katie nu mai era în stare să se gândească la nimic, arzând numai de o dorinţă aproape dureroasă.

Ramon şi-a sprijinit greutatea pe mâini şi s-a ridicat uşor de pe ea, fără ca ochii lui aprinşi să-i părăsească o clipă sânii rotunzi, sfârcurile întărite şi în stare de erecţie în urma mângâierilor administrate de limba, buzele şi dinţii lui.

— Pune mâinile pe mine, Katie, i-a zis răguşit.

Katie a ridicat mâinile plimbându-şi încet vârfurile sensibile ale degetelor peste muşchii viguroşi ai pieptului, admirându-i cum se încordau reflex, ca apoi să se relaxeze.

— Eşti frumos, şopti plimbându-şi mâinile pe pieptul tare

şi bronzat, acoperit cu păr; a urcat apoi în sus, pe umerii laţi, coborând pe muşchii încordaţi ai braţelor.

— Bărbaţii nu sunt frumoşi, încercă el să o zgândăre, dar vocea îi era deformată de efectul mâinilor ei asupra lui.

— Tu eşti! în felul în care sunt frumoase oceanele şi munţii. Fără să se gândească, cu vârful degetelor îi continua explorarea pe linia de păr negru ce se îngusta ducând dinspre piept în jos, dispărând sub slipul alb.

— Nu! i-a poruncit răguşit.

Mâna i s-a oprit şi Katie a ridicat privirea spre faţa lui, întunecată de pasiunea cu care se lupta pentru a o ţine sub control.

— Eşti frumos şi eşti puternic, i-a şoptit sub privirea lui arzătoare. Dar eşti şi delicat. Cred că eşti cel mai delicat bărbat pe care l-am cunoscut

— Şi nici măcar nu ştiu de ce cred asta.

— Oh, Dumnezeule! gemu el pierzându-şi controlul.

Se aruncă asupra ei cu o pasiune dezlănţuită, care o făcu să vibreze de dorinţă. Şi-a afundat mâinile în părul bogat, imobilizându-i capul pentru a se desfăta la nesfârşit cu gura ei.

Katie îi simţea bărbăţia dură pulsând şi presându-se intim de ea, iar când Ramon a început să-şi mişte coapsele

în cercuri delicate deasupra ei a gemut de dorinţa aproape insuportabilă.

— Doreşte-mă, i-a poruncit brutal. Doreşte-mă mai mult decât îţi doreşti lucrurile ce pot fi cumpărate cu bani. Doreşte-mă la fel de mult pe cât te doresc eu.

Katie aproape că suspina de dorinţă când s-a desprins brusc de ea, s-a aşezat pe canapea şi şi-a sprijinit capul pe spătar, închizând ochii.

L-a urmărit cum încet i se potolea respiraţia;

după câteva minute, Katie şi-a aranjat sutienul, şi-a trecut mâna tremurândă prin părul în dezordine şi s-a ridicat.

Simţindu-se concediată şi rănită, s-a ghemuit pe canapea, cât mai departe de el, şi şi-a vârât picioarele sub ea.

— Katie! Vocea îi era rece şi aspră.

Îngrijorată, şi-a îndreptat ochii spre el. Vorbi, continuând să-şi ţină capul sprijinit de canapea, iar ochii închişi:

— N-am vrut să-ţi spun lucrul ăsta în timp ce te aflai în braţele mele şi când amândoi ardeam de dorinţă unul pentru celălalt. N-am vrut să-ţi spun deloc lucrul ăsta, totuşi am ştiut chiar din prima seară că înainte să plec ţi-l voi spune...

Inima ei a încetat să mai bată. Acum o să-i spună că este căsătorit, iar ea – ea o să aibă un acces de isterie.

— Vreau să vii cu mine în Porto Rico.

— Poftim? murmură ea.

— Vreau să te căsătoreşti cu mine.

Katie a deschis gura, dar au trecut câteva secunde bune înainte de a putea rosti vreun cuvânt.

— Eu... nu pot. N-aş putea. Am o slujbă aici, şi familia mea, prietenii mei – toţi sunt aici. Locul meu este aici.

— Nu, zise el furios, întorcându-şi capul şi ţintuind-o cu privirea. Locul tău nu este aici.

Te-am urmărit de prima dată, când te-am văzut în bar, şi te-am urmărit şi în seara asta. Nici măcar nu-ţi plac oamenii ăştia; locul tău nu este lângă ei. A văzut cum face ochii tot mai mari, arătând tot mai îngrijorată şi a întins mâna spre ea. Vino, i-a spus moale. Acum te vreau în braţele mele.

Prea ameţită ca să facă altceva decât să se supună, Katie alunecă pe sofa în îmbrăţişarea lui confortabilă şi şi-a sprijinit capul pe umăru lui. Ramon a continuat cu delicateţe:

— Ai în tine o fineţe care te deosebeşte de oamenii cărora tu le spui prieteni.

— Nici nu mă cunoşti, nu mă cunoşti ca lumea, a zis clătinând din cap. Nu poţi să vorbeşi serios când spui că vrei să te căsătoreşti cu mine.

A prins-o de bărbie, ridicându-i faţa spre el şi a zâmbit privirii ei albastre.

— Am ştiut cum eşti din clipa în care ai lovit floarea pe care ţi-am adus-o şi a căzut jos după care aproape că ai izbucnit în lacrimi de ruşine pentru ceea ce ai făcut. Şi am 34 de ani;

ştiu exact ce vreau. Îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut devastator. Căsătoreşte-te cu mine, Katie.

— N-ai putea... nu poţi să rămâi în State, la St. Louis, ca să ne putem cunoaşte mai bine? Poate atunci, după...

— Nu, a zis cu hotărâre categorică. Nu pot

Se ridică şi odată cu el se ridică şi Katie. Nu-m răspunde acum. Mai ai încă timp să te decizi

Se uită la ceasul mic din spatele veiozei. Este târziu. Trebuie să mă îmbrac, după care trebuie să rezolv ceea ce aveam de făcut în seara asta. Când să te sun mâine ca să vin să te iau să mergem la părinţii tăi?

Katie i-a spus ca într-o transă:

— Oh, şi parcă mama a spus că este un barbecue, aşa că ar trebui să ne îmbrăcăm cu blugi Levi’s.

După ce a plecat, Katie umblă de colo-colo, strângând mecanic ceştile de cafea, stingând lampa şi pregătindu-se de culcare.

S-a întins în pat cu ochii în tavan şi a încercat să absoarbă ceea ce tocmai se întâmplase.

Ramon voia să se căsătorească cu el şi să se ducă în Porto Rico cu el!

Era imposibil, nici nu se punea problema;

era prea curând chiar şi numai pentru a se gândi la un asemenea lucru.

Prea curând să se gândească la aşa ceva?

Chiar şi dacă Ramon i-ar da timp, s-ar mai gândi ea vreodată la lucrul ăsta? Şi-a înfundat capul în pernă.

Îi simţea încă mâinile mângâind-o cu tandreţe violentă, gura înfometată şi plină de dorinţă peste buzele ei.

Niciun bărbat nu i-a trezit în asemenea măsură trupul la viaţă şi se îndoia că ar mai putea-o face altcineva.

La Ramon nu era vorba doar de tehnica sexuală exersată, era vorba de instinct.

Era firesc pentru el să facă dragoste cu o asemenea senzualitate solicitantă, dominantă;

prin naştere şi cultură era un bărbat dominant.

Nostim, se gândi Katie; îi făcea plăcere să fie dominată

de el.

— A făcut chiar plăcere mai devreme, când i-a poruncit să vină în braţele lui cu acel calm. „Vino aici, Katie”.

Şi totuşi, era atât de delicat!

A închis ochii, încercând să se gândească. Dacă Ramon îi dă timp, este posibil să se căsătorească cu el?

Categoric nu! a replicat mintea ei înţeleaptă

Dar inima i-a şoptit – poate...

De ce s-ar căsători cu el? se întrebă ea.

Răspunsul era în acel sentiment straniu pe care îl avea uneori când râdeau sau vorbeau; sentimentul inexplicabil că, emoţional, se potriveau aproape perfect; sentimentul că o, părticică din el ajungea până la ea, unde găsea o reacţie de răspuns; această atracţie puternică, magnetică, ce părea să-i împingă încet, dar inexplicabil, tot mai aproape unul de altul.

În acest moment logica lui Katie a început pe loc o bătălie cu emoţiile ei: Dacă o să fie destul de proastă să se căsătorească cu Ramon, el o să se aştepte să trăiască numai din venitul lui.

Şi totuşi nu era foarte fericită trăind ca o prinţesă americană, aşa cum o făcea acum.

El era un bărbat spaniol şovin.

Totuşi, fiecare instinct al ei îi spunea că este un bărbat sensibil, capabil de o mare delicateţe, precum şi de forţă...

Gemu aproape tare din cauza situaţiei grele în care se afla.

A închis ochii şi când, în sfârşit, s-a cufundat într-un somn greu, nici logica, nici sentimentele nu câştigaseră bătălia.

Capitolul 5

Şi-a petrecut dimineaţa următoare aşteptându-l pe Ramon într-o stare de nelinişte crescândă, prea preocupată de apariţia cu el la petrecerea părinţilor ei ca să se mai gândească la problema cererii în căsătorie.

Posibilităţile unui dezastru la această petrecere erau aproape nelimitate. Nu era important pentru Katie ca familia ei să-l placă, şi nici nu va permite ca opinia lor despre el să-i influenţeze decizia referitoare la plecarea în Porto Rico.

Îşi iubea familia, dar era destul de mare ca să decidă singură. Se temea de fapt că familia ei ar putea spune ceva care să-l umilească pe Ramon.

Sora ei, Maureen, era o snoabă revoltătoare, care a uitat

că familia Connelly nu a fost întotdeauna bogată.

Dacă descoperea că Ramon este un muncitor agricol care conduce o camionetă, Maureen este capabilă să-l umilească în faţa casei pline de oameni pentru a-şi pune în evidenţă propria-i superioritate socială.

Părinţii ei, Katie ştia lucrul ăsta, îl vor trata pe Ramon cu aceeaşi curtoazie manifestată faţă de orice oaspete în casa lor, indiferent dacă pentru a-şi câştiga existenţa el... asta atâta vreme cât nu au nici cea mai vagă bănuială că ar exista altceva decât o prietenie normală între Katie şi el.

Dacă ar suspecta cumva faptul că Ramon doreşte să se căsătorească cu ea, amândoi ar fi capabili să-l trateze cu un dispreţ de gheaţă, care l-ar reduce la condiţia unui parazit care vrea să urce pe scara socială, iar asta în faţa tuturor oaspeţilor lor.

Ramon ar fi descalificat ca viitor ginere în clipa în care ei ar descoperi că nu i-ar putea asigura stilul şi confortul cu care este obişnuită şi n-ar ezita deloc să-şi facă foarte clară poziţia dacă ar considera necesar lucrul ăsta.

Ramon a sosit fix la trei şi jumătate, i-a deschis şi l-a întâmpinat cu cel mai grav, mai vesel şi mai optimist zâmbet, care l-a păcălit poate timp de câteva secunde.

Trăgând-o în braţe, i-a ridicat bărbia, a privit-o adânc în ochi şi i-a spus cu un umor grav:

— Nu avem de înfruntat un pluton de execuţie, Katie. Mergem doar să ne întâlnim cu familia ta.

A sărutat-o delicat şi liniştitor, iar când i-a dat drumul din braţe Katie s-a simţit întrucâtva infinit mai plină de încredere.

Mai păstra încă acest sentiment 30 de minute mai târziu, când maşina lor intra pe porţile de piatră de la Forest Oaks Country Club, trăgând în faţa casei părinţilor ei.

Aşezată la capătul unui drum particular, pe o pajişte de cinci acri, bine întreţinută, reşedinţa

Connelly, cu stâlpi albi în stil colonial, era o structură foarte impunătoare.

Katie îl urmărea pe Ramon să vadă ce reacţie va avea, dar el a privit în treacăt spre casă, ca şi cum văzuse mii la fel ca ea, şi a ocolit maşina pentru a o ajuta să coboare.

Erau la jumătatea drumului pe aleea care ducea spre masiva uşă din faţă şi el nu scosese încă niciun cuvânt.

Un impuls drăcesc a făcut-o să zâmbească pe furiş şi să-l întrebe:

— Ei bine, ce crezi? Şi-a vârât mâinile în buzunarele din

spate ale blugilor de marcă şi a mai făcut patru paşi înainte să-şi dea seama că Ramon nu numai că nu i-a răspuns, dar că s-a şi oprit din drum.

Întorcându-se, a descoperit că era obiectul evaluării lui leneşe, atotcuprinzătoare. Cu o lucire veselă, privirea lui călătorea alene dinspre părul ei strălucitor în jos.

A zăbovit semnificativ pe gura şi pe sânii provocatori şi plini, i-a urmărit apoi cu fidelitate curbele graţioase ale taliei, şoldurilor şicoapselor, a alunecat spre picioarele ei lungi, s-a oprit o vreme asupra sandalelor, după care s-a ridicat din nou spre faţa ei.

— Cred, a spus cu o solemnitate calmă, că zâmbetul tău ar putea face lumină în întuneric.

Iar când râzi, parcă se revarsă valuri de muzică.

Cred că părul tău este ca mătasea grea ce străluceşte în soare.

Hipnotizată de această voce profundă, a rămas pur şi simplu înţepenită, simţind cum o năpădeau fiori fierbinţi.

— Cred că ai cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut vreodată şi ador felul în care strălucesc când eşti fericită sau cum se întunecă de dorinţă când eşti în braţele mele. Un zâmbet maliţios i-a apărut pe buze când s-a uitat din nou la sânii ei, scoşi în evidenţă prin poziţia inconştient

provocatoare, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Şi îmi place cum arăţi în pantalonii ăştia cu care eşti îmbrăcată. Dar dacă nu-ţi scoţi mâinile din buzunare, am să te duc înapoi în maşină ca să pot să mi le vâr şi eu acolo.

Şi-a scos încet mâinile din buzunare, încercând să-şi revină din vraja senzuală în care părea capabil să o cufunde cu numai câteva cuvinte.

— Am vrut să te întreb, a reuşit ea să articuleze cu voce răguşită, ce crezi despre casă?

A ridicat privirea şi a dat scurt din cap.

— Exact ca din *„Pe aripile vântului*".

Katie a sunat la uşă, clinchetul clopoţelului răsunând maiestuos peste vocile şi râsetele ce veneau dinăuntru.

— Katie, scumpo, a spus mama ei, îmbrăţişând-o scurt. Intră. Este deja aici toată lumea! I-a zâmbit lui Ramon, care stătea în spatele ei, şi i-a întins graţios o mână când Katie a făcu prezentările. Suntem foarte fericiţi să vă avem oaspete, domnule Galverra, a spus mama ei cu corectitudine perfectă.

Ramon i-a replicat cu aceeaşi corectitudine că este încântat că se află acolo, iar Katie, care în mod inexplicabil şi-a ţinut răsuflarea, a simţit cum îi dispare orice tensiune.

Când mama ei s-a scuzat că pleacă pentru a vedea cum stau lucrurile, Katie l-a condus pe Ramon, au traversat casa şi au ieşit pe o pajişte de unde se deschidea un peisaj minunat şi unde era instalat un bar pentru uzul oaspeţilor, strânşi în grupuleţe, râzând şi vorbind. Ceea ce Katie a crezut că va fi un barbecue, era în egalitate un cocktail urmat de un dineu oficial pentru 30 de persoane şi deşi a fost imediat evident că Ramon era singurul îmbrăcat în blugi, Katie şi-a zis că arată fantastic.

Constată mândră că nu era singura femeie care credea că Ramon este minunat.

Câteva dintre prietenele mamei ei îl admirau deschis pe bărbatul înalt, cu păr negru, care stătea alături de ea. În timp ce treceau de la un grup la altul Katie l-a prezentat acelor vecini şi prieteni ai părinţilor ei, pe care îi cunoştea, urmărind cum Ramon cucerea femeile cu zâmbetul lui strălucitor şi cu farmecul relaxat. Era un lucru la care se aştepta.

Nu s-a aşteptat însă deloc ca el să se înţeleagă atât de bine cu bărbaţii prezenţi, toţi prosperi oameni de afaceri locali.

Undeva, în trecut, Ramon dobândise, evident, o cizelare socială şi o politeţe urbană care a impresionat-o pozitiv pe

Katie când şi-a dat seama de lucrul ăsta.

Se simţea extrem de în largul lui în mijlocul acestor oameni de afaceri şi de succes, perfect capabil să susţină o conversaţie, de la sport la politica naţională şi internaţională.

Mai ales politica internaţională, nu a putut să nu constate Katie.

— Eşti categoric bine informat despre problemele mondiale, a observat ea când s-au trezit un moment singuri.

— Ştiu să citesc, Katie, i-a spus zâmbind strâmb.

Ruşinată, a privit în altă parte, dar ca şi când i-ar fi intuit cealaltă întrebare a ei, Ramon a continuat:

— Petrecerea asta nu se deosebeşte de altele de genul ăsta. Ori de câte ori se întâlnesc bărbaţii au tendinţa să discute afaceri dacă lucrează în domenii asemănătoare. Dacă nu, atunci discută despre sport sau politică, sau problemele mondiale. Este la fel în orice ţară.

Katie nu a fost pe deplin satisfăcută de răspunsul lui, dar pentru moment a renunţat.

— Cred că sunt geloasă! a remarcat râzând ceva mai târziu, când o matroană de 45 de ani, cu două fiice mari, l-a monopolizat pe Ramom timp de zece minute pline.

— Nu trebuie să fii geloasă, i-a zis Ramon amuzat şi calm, ceea ce a făcut-o să presupună că probabil este obişnuit cu admiraţia femeilor. Toate îşi vor pierde interesul în clipa în l care vor afla că nu sunt decât un biet agricultor.

Ceea ce, din nefericire, n-a fost decât adevărul adevărat, aşa cum avea să descopere două ore mai târziu, spre marele ei necaz.

Toată lumea era aşezată la masa ceremo nios aranjată în sufragerie, bucurându-se de pregătirile deosebite, când sora ei întrebă peste toată lungimea mesei:

— Cu ce vă ocupaţi, domnule Galverra?

Katia a avut impresia că a încetat orice zgomot făcut de atingerea tacâmurilor de argint de bolurile din porţelan fin englezesc, precum şi orice conversaţie.

— Se ocupă de transportul cu camioane şi de coloniale, a improvizat ea înnebunită, înainte ca Ramon să poată da un răspuns.

— Transport cu camioane? în ce sens? insistă Maureen.

— Cum adică în ce sens? Câte sensuri pot exista în asta? i-a tăiat-o scurt Katie aruncând o privire ucigătoare spre sora ei.

— Coloniale ai spus? a intervenit şi domnul Donnelly,

ridicând din sprâncene cu interes. En-gros sau en-detail?

— En-gros, replică în pripă Katie, împiedicându-l din nou pe Ramon să răspundă.

Ramon s-a aplecat foarte mult spre ea, zâmbind fermecător, şi i-a spus cu o voce joasă şi brutală:

— Taci din gură, Katie, sau or să creadă că nu ştiu să vorbesc.

— En-gros? meditä cu voce tare domnul Connelly. Întotdeauna era dornic să vorbească despre coloniale şi băcănie.

— Şi despre ce anume este vorba – distribuţie?

— Nu, despre cultivare, a răspuns calm Ramon, strângând-o pe sub masă de mâna ca de gheaţă, în chip de scuză mută pentru felul în care a fost nevoit să-i vorbească.

— O corporaţie care se ocupă de operaţiuni, îmi imaginez, continuă tatăl ei. Cât de mare?

Tăind calm o felie de viţel Oscar, Ramond a spus:

— Este o fermă mică, de-abia dacă-şi asi gură autonomia.

— Vrei să spui că eşti un fermier obişnuit întrebă Maureen cu o revoltă pe punctul să explodeze. În Missouri?

— Nu, în Porto Rico.

Mark, fratele lui Katie, încercă inabil să unple tăcerea penibilă care a urmat.

— Săptămâna trecută vorbeam cu Jake Mass ters şi mi-a spus că odată a găsit un păianjen într-un transport de ananas din Porto Rico şi avea dimensiunea unui...

Unul dintre oaspeţi, neinteresat după cât se părea de păianjeni, întrerupse monologul disperat al lui Mark, adresându-se lui Ramon.

— Galverra este un nume spaniol comun? Am citit ceva despre un Galverra, dar nu-mi pot aminti numele mic.

Katie a simţit, mai curând decât l-a văzut încordat.

— Nu este un nume neobişnuit, a replicat el

Iar numele meu de botez este foarte comun.

Încercând să-i adreseze lui Ramon un zâmbet încurajator, de scuze, Katie interceptă din partea mamei ei o privire care nu putea fi înţeleasă altfel decât ca o jignire şi a simţit un nod în stomac.

Când s-a făcut vremea să plece, stomacul o ardea deja de-a binelea.

Părinţii ei au fost foarte politicoşi când şi-au luat rămas-bun de la Ramon, în holul de jos, dar Katie a văzut felul dispreţuitor în care l-a privit mama ei şi, fără să spună practic nimic, aceasta a reuşit să-i transmită ei, şi fără

îndoială lui Ramon, faptul că nu-l aprobă pe el şi nici continuarea unei legături cu Katie.

Ca totul să fie şi mai rău, în timp ce Katie şi Ramon plecau, băiatul de şapte ani al lui Maureen a început să o tragă de fustă anunţând sus şi tare ca să audă toată lumea:

— Mami, omul ăsta vorbeşte ciudat! Nu înţeleg.

Pe drum, Ramon a condus gânditor, într-o tăcere rezervată.

— Îmi pare rău că ţi-am spus să te îmbraci în blugi, a rupt ea în cele din urmă tăcerea, pe când se apropiau de casă. Aş putea să jur că mama mi-a spus acum două săptămâni că este vorba de un barbecue.

— Asta nu are nicio importanţă, i-a răspuns

Ramon. Nu hainele îl fac pe om.

Katie nu şi-a dat seama dacă ceea ce a spus însemna că dacă ar fi fost îmbrăcat mai bine lucrul ăsta nu i-ar fi îmbunătăţit imaginea, sau dacă crede că imaginea lui este adecvată indiferent cum este îmbrăcat.

— Îmi pare rău pentru felul cum s-a purtat Maureen, încercă ea din nou.

— Încetează să-ţi mai tot ceri scuze, Katie. O persoană nu poate cere scuze în numele alteia.

Este ridicol să încerci.

— Ştiu, dar sora mea este o adevărată pacoste, iar părinţii mei...

— Te iubesc foarte mult, a încheiat propoziţia în locul ei. Vor să te vadă fericită, cu un viitor sigur şi bucurându-te de tot ceea ce se poate cumpăra cu bani. Din nefericire, ca majoritatea părinţilor, cred că dacă viitorul îţi este sigur, eşti şi fericită. Iar dacă nu, atunci nu vei fi fericită.

Katie a fost uimită de faptul că le lua apărarea părinţilor ei. Ajunşi în apartament, s-a sucit spre el, cercetându-i faţa întunecată, de nedescifrat.

— Ce fel de om eşti? îl întrebă. Cine eşti? Le iei apărarea părinţilor mei, deşi ştii foarte bine că, dacă aş decide să merg cu tine în Porto Rico, ar face totul ca să împiedice lucrul acesta. Oamenii pe care i-ai întâlnit astă-seară şi casa părinţilor mei te-au amuzat întrucâtva, dar nici de cum nu te-au impresionat. Vorbeşti engleza cu accent, dar ai un vocabular mai bogat decât mulţi bărbaţi pe care îi cunosc şi care au absolvit colegiul. Deci, cine eşti?

Ramon i-a pus mâinile pe umerii încordaţi şi i-a spus:

— Sunt bărbatul care doreşte să te ducă de parte de tot ceea ce cunoşti şi de oamenii pe care-i iubeşti. Sunt bărbatul care doreşte să t ducă într-o ţară străină, în care

tu, şi nu eu, avea handicapul necunoaşterii limbii. Sunt bărbatul care doreşte să te ducă să trăieşti în căsuţa în care s-a născut, o casă cu patru camere curate, dar nimic altceva. Sunt bărbatul care ştie că este egoist pentru că doreşte să facă toate lucrurile astea, şi totuşi voi continua să încerc să le fac.

— De ce? şopti Katie.

S-a aplecat şi i-a înfiorat gura cu buzele lui fierbinţi.

— Pentru că sunt convins că te pot face mai fericită decât ai visat vreodată să fii.

Afectată în mod incredibil de simpla atingere a acestei guri, Katie încercă să-i urmărească logica:

— Dar cum aş putea să fiu fericită trăind într-o casă primitivă, unde nu cunosc pe nimeni şi unde nu aş putea vorbi cu nimeni chiar şi dacă aş încerca?

— Am să-ţi spun mai târziu. Şi, brusc, a zâmbit. Acum, mi-am adus propriul meu slip.

— Tu... vrei să înoţi? s-a bâlbâit ea nevenindu-i să creadă.

Ramon a zâmbit ca un adevărat crai.

— Vreau să te văd cu cât mai puţine haine posibil pe tine, iar locul cel mai sigur pentru asta, pentru noi amândoi, este jos, în piscină.

Uşurarea s-a impus în faţa dezamăgirii. A Intrat în dormitor, şi-a scos rapid totul de pe ea şi şi-a pus un costum de baie din două piese de un galben strălucitor, de-a dreptul şocant.

Se studie în oglindă cu un zâmbet uşor.

Era cel mai minuscul costum pe care l-a avut vreodată: două fâşii extrem de înguste de material strălucitor care-i dezvăluiau fiecare linie curbă a trupului. De fapt, până acum nu a avut niciodată curajul să apară în el, dar astăzi părea perfect. Era perfect pentru Ramon că a decis în mod arbitrar să păstreze distanţa, dar ea, în mod pervers, avea de gând să-i facă să-i fie cât mai dificil posibil să-şi pună în practică decizia. Şi-a periat părul ca să fie cât mai strălucitor şi a ieşit din dormitor exact în clipa în care el l Ieşea din baie. Era îmbrăcat într-un slip negru, care-i îmbrăţişa perfect trupul, punându-i în evidenţă fizicul magnific într-un mod care a făcu să i se usuce pur şi simplu gura.

Când a văzut-o, reacţia lui a fost totuşi mai puţin entuziastă. Şi-a plimbat ochii pe trupul ei aproape gol, din cap şi până în picioare.

— Schimbă-l, i-a spus pe un ton dur, pe care nu i-l mai auzise până atunci. Şi într-un târziu a adăugat: Te rog.

— Nu, i-a replicat ferm. N-am de gând să mă schimb. De ce aş face-o?

— Pentru că ţi-am cerut... eu să o faci.

— Mi-ai poruncit şi nu mi-a plăcut lucrul acesta.

— Acum te rog, insistă implacabil Ramon. Te rog schimbă costumul ăsta.

Katie îi aruncă o privire ucigătoare.

— Merg la piscină în costumul ăsta!

— Atunci nu merg cu tine.

Brusc, Katie se simţi goală într-un mod vulgar şi-l învinovăţi pe Ramon pentru această umilire. S-a dus în camera ei, şi-a scos costu mul şi şi-a pus unul verde.

— Mulţumesc, i-a spus calm Ramon când s-a întors.

Era prea supărată ca să vorbească. A deschis uşa spre verandă, a trecut ca o furtună prin uşa din gardul de nuiele şi a coborât spre piscină, care era aproape goală. Majoritatea locatarilor îşi petreceau după cât se părea „Memorial Day” împreună cu familiile.

S-a lăsat să cadă graţios pe un şezlong la capătul adânc al piscinei, ignorându-l pe Ramon care a rămas în picioare, uitându-se la ea cu mâinile în şolduri.

— Ai de gând să înoţi? o întrebă.

A clătinat din cap, strângând din dinţi cât putea.

Aşezându-se pe şezlongul de vizavi de ea, Ramon şi-a aprins unul din trabucurile acelea subţiri, care se părea că-i plac atât, şi s-a aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi.

— Katie, ascultă-mă!

— Nu vreau să te ascult. Nu-mi plac multe din lucrurile pe care le spui.

— Dar ai să mă asculţi, oricum, Ramon, a zis întorcându-şi capul atât de brusc spre el, încât părul i-a venit tot pe un umăr. Ramon, este pentru a doua oară în seara asta când îmi spui ce să fac, şi nu-mi place deloc. Dacă mi-aş fi dorit să mă căsătoresc cu tine, ceea ce nu mi-am dorit câtuşi de puţin, aceste ultime 20 de minute m-ar fi făcut să mă răzgândesc. S-a ridicat în picioare, bucurându-se de sentimentul că îl priveşte şi ea odată de la înălţime. De dragul a ceea ce a mai rămas din seara noastră, ultima noastră seară împreună, am să înot. Pentru că sunt sigură că asta urmează să-mi porunceşti!

Din trei paşi lungi, furioşi, era pe marginea piscinei de unde a făcut un salt de zile mari.

Câteva secunde mai târziu, a simţit impactul produs de săritura lui Ramon, în urma ei. Katie a înotat dând tot ce putea ea, dar nu a fost deloc surprinsă când Ramon o ajungea cu uşurinţă din urmă sau când încerca să-i tragă

cu forţa trupul rigid lângă al lui.

— Mai sunt alţi patru oameni în piscina asta, Ramon. Dă-mi drumul înainte să strig după ajutor.

— Katie, taci din gură şi lasă-mă...

— Cu asta se fac trei, izbucni ea furioasă – ieşit din joc!

— La dracu'! a exclamat sălbatic înfigându-l mâna în părul ei şi ţinându-i bine capul în timp ce-i poseda pătimaş gura.

Mai nervoasă ca oricând, Katie şi-a tras capul şi şi-a şters gura cu dosul mâinii.

— Nu mi-a plăcut! i-a aruncat ea.

— Nici mie! Te rog, ascultă-mă.

— Nu văd să am altă posibilitate. Picioarele nici măcar nu ating fundul piscinei.

Ramon nu-i luă în seamă întreruperea.

— Katie, era un costum frumos, şi când te-an văzut cu el mi s-a tăiat răsuflarea. Dacă ai să mă asculţi, am să-ţi explic de ce n-am vrut să-l porţi. Aseară mai mulţi tipi care locuiesc aici m-au întrebat dacă am ajuns undeva cu „virgina lor vestală". Aşa ţi-au zis.

— Cum au zis? a şuierat ea dezgustată.

— Îţi spun aşa pentru că toţi te doresc şi nu te-a avut niciunul.

— Pun pariu că asta te-a uimit, a şoptit ea cu amărăciune. Nu este de mirare că te-ai gândit că cineva care poartă un asemenea costum vulgar...

Katie n-a mai putut rezista. L-a îmbrâncit lovindu-l în pieptul ca de piatră.

— Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc ştiind cât de „mândru” eşti –, dar nu sunt virgină.

A văzut efectul declaraţiei ei în linia dură a maxilarului, dar Ramon n-a făcut niciun comentariu în legătură cu asta.

— M-a făcut să fiu mândru, a întrerupt-o calm.

— Până acum te-au tratat cu respect, ca pe o soră mai mică şi frumoasă, a spus el în schimb.

Dar dacă ai să apari aici în două şireturi şi un petec de material – cel mai mic lucru pe care l-am văzut numindu-se costum de baie –, au să se ţină după tine ca o haită de câini după o căţea în călduri.

— Nu dau o para chioară pe ce cred ei! Şi – îl avertiză neagră de supărare când a văzut că deschide gura – şi să nu îndrăzneşti să-mi spui să nu înjur, am să-ţi ard două palme să-ţi sară muştarul!

Ramon şi-a retras braţele, iar Katie a înotat spre scară. A ieşit din piscină, s-a aplecat şi şi-a luat prosopul de pe şezlong, după care s-a întors singură, ca o furtună, în

apartament.

Odată aflată înăuntru, ar fi încuiat uşa, dar hainele lui Ramon erau încă acolo, aşa că a încuiat în schimb uşa dormitorului. Treizeci de minute mai târziu, după ce a făcut duş şi s-a urcat în pat, Ramon a bătut la uşă.

Nu era proastă să-i deschidă şi să-i dea prilejul să o ia în braţe. Când era vorba de el, trupul ei refuza să asculte de raţiune şi în două minute i s-ar fi topit în braţe.

— Katie, încetează să mai faci pe bosumflata şi deschide uşa.

— Sunt sigură că poţi găsi drumul spre ieşire, a zis cu răceală. Acum mă culc. Şi a stins hotărâtă veioza de pe noptieră.

— Katie, pentru Dumnezeu, nu ne face asta.

— Care ne? Nu există niciun fel de noi. Nici nu a existat. Şi apoi, pentru că a durut-o să spună cu glas tare aceste cuvinte, a adăugat:

Nu ştiu de ce vrei să te căsătoreşti cu mine, dar ştiu toate motivele pentru care eu nu mă pot căsători cu tine. Nu schimbă cu nimic lucrurile dacă vorbim despre ele. Te rog pleacă. Sincer, cred că aşa este cel mai bine pentru noi! După asta în apartament s-a lăsat o tăcere de rău augur.

Uitându-se la ceas, a aşteptat să treacă trei sferturi de oră, apoi prudentă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, a descuiat uşa şi s-a uitat prin apartamentul întunecat.

Ramon plecase, stingând toate luminile şi încuind uşa după el. S-a întors înapoi în pat şi s-a vârât sub cearceafurile reci, ridicând perna şi aranjând-o la spate, după care a aprins veioza. Scăpase ca prin urechile acului! Ei bine, nu chiar aşa – de fapt, nu s-a gândit nici măcar o clipă să se căsătorească cu Ramon. În braţele lui a ajuns până în pragul disperării sexuale, asta a fost tot.

Din fericire, nicio femeie din zilele noastre nu se căsătoreşte doar pentru a-şi ostoi necesităţile sexuale, aici fiind inclusă şi Katherim Connelly!

S-a întâmplat pur şi simplu să-l dorească pe Ramon mai mult decât şi-a dorit vreodată pe cineva în viaţa ei – mai mult chiar decât pe Rob!

Gândul ăsta i-a stârnit în minte un adevăraf haos. Poate că a fost mai aproape de capitulare decât şi-a dat seama.

Slujba pe care o avea nu era chiar atât de satisfăcătoare; bărbaţii pe care-i cunoştea păreau superficiali şi egoişti.

Iar Ramon era exact opusul lor. L-a ghicit şi – a îndeplinit orice toană. La Grădina Zoologică a mers oriunde a vrut

ea. Dacă părea obosită, insista să se aşeze pe o bancă şi să se odihnească.

Dacă privirea îi zăbovea mai mult decât o clipă la vreun chioşc de răcoritoare, o întreba imediat dacă îi este foame sau sete. Dacă a vrut să înoate, a înotat şi el. Dacă ea a vrut să danseze – a dansat şi el; a făcut tot ce a putut ca să o ţină cât mai mult în braţe, şi-a amintit supărată. Nu a lăsat-o să ducă nici măcar o pungă cu câteva cumpărături făcute la băcănie sau geanta cu lucrurile pentru o noapte.

Nu deschidea uşa, intra, după care să-i dea drumul ca să-i vină în nas, aşa cum fac o mulţime de bărbaţi – şi apoi să-i arunce o privire de parcă ar spune „Hm, vreţi egalitate, voi femeile; atunci deschideţi-vă singure uşile!”

Katie clătină din cap. Ce s-a întâmplat cu ea de se gândeşte la căsătoria cu un bărbat numai pentru că i-a luat din mână o pungă cu cumpărături de două kilograme şi i-a deschis uşile?

Dar, în ce-l priveşte pe Ramon, nu era vorba numai de atât.

El are atâta încredere în propria lui masculinitate, încât nu-i este câtuşi de puţin teamă să fie gentil.

Are siguranţă de sine şi este mândru, dar când este vorba de ea pare totuşi straniu de vulnerabil. Gândurile au

început să-i rătăcească pornind pe altă cale.

Dacă a trăit într-adevăr într-o stare vecină cu sărăcia, cum de era atât de total familiarizat cu tot ceremonialul mesei sofisticate servitd acasă la părinţii ei? Nici măcar o clipă nu a manifestat nici cea mai mică ezitare în legătură cu ce tacâm de argint trebuie folosit şi la care fel.

Şi nici n-a manifestat nici cel mai mic semn că s-ar simţi stânjenit printre prietenii bogaţi ai părinţilor ei.

De ce vrea să se căsătorească cu ea şi nu doar să se culce cu ea? Seara trecută, pe canapea, trebuie să fi ştiut că ea a depăşit cu mult punctul în care nu i-ar fi refuzat nimic.

„Doreşte-mă la fel de mult pe cât te doresc eu” – a insistat şi a implorat-o, iar când l-a dorit la fel, s-a retras, s-a aşezat pe marginea canapelei, a închis ochii şi, fără niciun fel de emoţie, i-a cerut să se căsătorească cu el!

Să-i fi cerut să se căsătorească cu el, în loc să se culce pur şi simplu cu ea, pentru că o fi crezut că este virgină?

Latino-americanii preţuiesc virginitatea până şi în vremurile astea de emancipare sexuală.

Ar mai fi vrut oare să se căsătorească cu ea dacă ar fi ştiut că nu este virgină?

Se îndoia foarte tare de lucrul ăsta, ceea ce o făcu să se

simtă umilită şi absolut indignată.

Ramon Galverra a ştiut exact ce trebuie să facă pentru a-i stârni dorinţa şi cu siguranţă nu a învăţat asta din cărţi! Cine naiba se crede?!

Nu este deloc vreun virgin!

Stingând veioza, s-a cuibărit în pat. Slavă Cerului că nu s-a gândit să plece în Porto Rico cu el!

Dacă s-ar duce, ar insista să fie şeful de necontestat al casei. Practic, aproape că asta i-a spus la picnic-ul pe care l-au luat împreună.

După el, soţia lui trebuie să gătească, să facă curăţenie şi să aibă grijă de el. Fără îndoială că ar ţine-o „desculţă şi însărcinată”!

Nicio femeie americană liberă, cu mintea întreagă, nu s-ar gândi să se căsătorească cu un bărbat de un asemenea şovinism clasic...

un şovinist care s-ar proteja la maximum... care şi-ar trata soţia de parcă ar fi făcută din sticlă fragilă... care probabil ar munci până ar cădea din picioare ca să-i dea ei tot ce-şi doreşte...

care poate fi atât de pasional... şi atât de delicat...

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, Katie s-a trezit în sunetul insistent al telefonului aflat pe pat.

Bâjbâind ameţită, a ridicat receptorul şi l-a dus la ureche.

Încă înainte să poată spune, Alo” a auzit vocea mamei ei:

— Katie, scumpo, cine Dumnezeu este bărbatul acela?

— Ramon Galverra, a răspuns cu ochii încă închişi.

— Ştiu numele lui, ne-ai spus asta. Ce face cu tine?

— Ce face cu mine? mormăi Katie. Nimic.

— Katie, nu fi proastă! Bărbatul ăla ştie evident că ai bani – că avem bani –, am senzaţia că umblă după ceva.

Katie încercă ameţită să-i ia apărarea lui Ramon.

— Nu umblă după bani, mamă, umblă să-şi găsească o soţie.

Telefonul a rămas mut. Când s-a auzit din nou vocea mamei ei, fiecare cuvânt a fost rostit cu un dispreţ de gheaţă:

— Acest muncitor agricol portorican chiar crede că o să se căsătorească cu tine?

— Spaniol, o corectă Katie, vocea mamei ei făcându-i mintea să se concentreze.

— Poftim?

— Am spus că este spaniol, nu portorican.

De fapt este american.

— Katherine, se auzi vocea mamei ei plină de tensiune. Sper că nici în cele mai teribile gânduri ale tale nu ai luat vreo clipă în considerare o căsătorie cu acel bărbat, nu?

Katie ezită. S-a ridicat şi şi-a coborât picioarele din pat.

— Nu cred.

— Nu crezi? Katherine, rămâi pe loc şi numai lăsa pe bărbatul acela să se apropie de tine până când nu ajungem noi acolo. Dumnezeule, asta îl va omorî pe tatăl tău. Vom fi la tine imediat după micul dejun.

— Nu, nu veniţi! a exclamat ea revenindu-şi în sfârşit din letargia somnoroasă. Mami, ascultă.

M-ai trezit din somn şi de-abia mă pot concentra, dar nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Nu mă mărit cu Ramon; mă îndoiesc chiar dacă am să-l mai văd vreodată.

— Katherine, eşti sigură? Nu spui asta doar ca să mă linişteşti?

— Nu, sincer nu.

— Bine, iubito, dar dacă se mai apropie din nou de tine, anunţă-ne şi vom fi acolo în treizeci de minute.

— Mami...

— Anunţă-ne, Katie. Eu şi tatăl tău te iubim şi vrem să te protejăm. Să nu-ţi fie ruşine să recunoşti că nu poţi să te descurci cu spaniolul sau portoricanul ăsta, sau indiferent ce o fi!

A deschis gura să spună că nu are nevoie să fie „protejată” împotriva lui Ramon, apoi s-a răzgândit. Mama ei n-ar crede-o, şi nu voia să se certe cu ea.

— Bine, suspină. Dacă am nevoie de voi, vă sun. Pa, mami. Care-i problema cu părinţii ei? se întreba supărată o jumătate de oră mai târziu, trăgându-şi pe ea o pereche de pantaloni de catifea galbenă şi un top asortat.

De ce să creadă că Ramon ar răni-o sau i-ar face ceva care să o determine să-i sune pentru a le cere ajutorul?

Pieptănându-şi părul peste cap, l-a prins cu un clips de baga în creştet, apoi şi-a dat cu o umbră de ruj de culoarea coralului şi şi-a rimelat genele. O să se ducă să-şi cumpere ceva frivol şi scump ca să nu se mai gândească la Ramon şi la părinţi, a decis ea.

În timp ce-şi punea cana de cafea în maşina de spălat vase, a auzit soneria de la uşă, cum se şi temea că s-ar putea întâmpla. Părinţii ei, fireşte. Şi-au terminat micul dejun, iar acu la figurat vorbind, vin să-l termine şi pe

Ramon.

Resemnată, s-a dus în living şi a deschis uşa. Surprinsă, s-a retras din faţa siluetei înalte care-i bloca soarele.

— Eu... tocmai plecam, bâigui ea.

Ignorându-i aluzia directă, Ramon a intrat şi-a închis ferm uşa după el. A zâmbit.

— M-am gândit eu că exact asta ai să faci.

Katie îi privi trăsăturile chipeşe, pe care se citea hotărârea, şi umerii puternici care degaja aceeaşi determinare.

În faţa celor 1,90 metri de masculinitate şi hotărâre de fier, a decis să procedeze la o retragere tactică pentru a se replia. Răsucindu-se pe călcâie, i-a aruncat peste umăr:

— Îţi aduc o ceaşcă de cafea.

Turna cafeaua, când simţi cum o cuprinde de talie, trăgând-o la piept. Când a vorbit, răsuflarea lui îi atingea uşor părul:

— Nu vreau cafea, Katie.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu.

— Atunci ce vrei?

— Întoarce-te şi am să-ţi arăt.

Katie a clătinat din cap, prinzându-se de marginea

bufetului cu atâta putere, încât ar ticulaţiile degetelor i s-au albit.

— Katie, nu ţi-am spus principalul motiv pentru care n-am vrut să porţi costumul ăla de baie, pentru că nu mi-a plăcut să recunosc nici, faţă de mine însumi. Şi n-o să-ţi placă nici ţie.

Dar între noi trebuie să existe întotdeauna onestitate. S-a oprit, după care a continuat suspinând:

Adevărul adevărat este că am fost gelos

— Nu vreau ca altcineva în afară de mine să vadă vreodată atât de mult din minunatul tău trup.

Katie a înghiţit în sec, căutându-şi glasul. Îi era groază să se întoarcă, tulburată de senzaţia pe care i-o producea atingerea trupului lui tare şi musculos.

— Îţi accept explicaţia şi ai dreptate, nu-mi place. Eu hotărăsc ce pun pe mine şi nimeni altcineva. Dar nimic din toate astea nu mai contează cu adevărat. Îmi pare rău că m-am purtat atât de copilăreşte aseară. Ar fi trebuit să ies şi să-mi iau rămas-bun de la tine. Dar nu mă pot căsători cu tine, Ramon, n-o să meargă.

Spera să accepte lucrul ăsta. Dar ar fi trebuit să fie mai isteaţă. A prins-o de umeri, întorcând-o ferm, dar delicat, cu faţa spre el. Katie continua să-şi ţină privirea pe gâtul

lui bronzat, deasupra gulerului descheiat al cămăşii.

— Uită-te la mine, *querida*.

Vocea asta profundă, răguşită, spunându-i

„Iubito” – ea a fost de vină. Şi-a ridicat spre el ochii albaştri, plini de îngrijorare.

— Poţi să te căsătoreşti cu mine. Şi va merge. Am să fac eu în aşa fel încât să meargă.

— Între noi există o prăpastie culturală de un milion de mile! a exclamat ea cu voce ridicată.

Cum poţi să crezi că ai să reuşeşti?

— Pentru că am să vin seara acasă şi am să fac dragoste cu tine până când ai să strigi să mă opresc. Am să te părăsesc dimineaţa cu gustul sărutărilor mele pe buze. Am să trăiesc pentru tine. Am să-ţi umplu zilele cu bucurii, iar dacă Dumnezeu ne va trimite vreo încercare, am să, te ţin în braţe până când ai să încetezi să plângi, apoi am să te învăţ să râzi din nou.

Vrăjită, nu-şi putea lua ochii de la gura care cobora încet spre a ei.

— O să ne certăm, îl avertiză slab.

Îi înfioră gura cu o atingere uşoară a buzelor.

— Cearta nu este decât o modalitate furioasă prin care

arăţi că-ţi pasă de cineva.

— Am... Am fi în dezacord în legătură cu orice, cu totul. Tu eşti tiranic, iar eu sunt independentă.

O sărută îndelung.

— Vom învăţa să facem compromisuri.

— Nimeni nu poate da atât. Ce doreşti în schimb?

O cuprinse în braţe.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât ceea ce-ţi ofer eu – tot ce ai de dat, fără niciun fel de reţinere. Îi învălui gura, forţându-i cu delicateţe buzele să se despartă pentru a pătrunde cu limba.

Ceea ce a început pentru Katie ca o scânteie călduţă a devenit un foc mocnit, apoi a izbucnit în flăcări devastatoare, străbătându-i tot trupul cu o furie dulce, făcând-o să se înfioare.

S-a lipit mai tare de el, sărutându-l în neştire, gemând moale, în timp ce sânii i se umflau pentru a-i umple cupa mâinilor mângâietoare.

— Aparţinem unul altuia, îi şopti el. Spune-mi că ştii lucrul ăsta, îi porunci cu voce joasă. Mâinile şi-au croit drum spre fesele, pe care i le-a cuprins în palme, lipind-o şi mai strâns de duritatea pulsândă a bărbăţiei lui stârnite. Trupurile noastre ştiu asta, Katie.

Prinsă între excitaţia puternică provocată de mângâierile irezistibile şi dovada mândră a dorinţei lui proptită îndrăzneţ în ea, apărarea ei fragilă a cedat complet.

Şi-a încolăcit braţele de gâtul lui, mângâindu-l pe umeri, pe părul negru şi bogat, înfigându-şi unghiile în spatele lui musculos.

Iar când i-a poruncit răguşit „Spune-mi!”, şi-a apăsat gura cu buzele depărtate de a lui suspinând:

— Aparţinem unul altuia!

Cuvintele, şoptite, au trezit parcă ecou în cameră, întorcându-se ca un duş rece peste pasiunea ei.

S-a lăsat pe spate în braţele lui, privindu-l intens.

Ramon a văzut cum i se colorează uşor linia delicată a obrajilor, cum îi creşte panica în albastrul intens al privirii de sub genele lungi şi întoarse, i-a cuprins faţa în căuşul mâinilor.

— Să nu-ţi fie frică, *querida*, i-a spus blând.

Cred că te temi nu atât de ce se întâmplă între noi, ci de cât de repede se întâmplă. Mângâindu-i obrajii încinşi, a adăugat: Aş face orice ca să-ţi dau timp mai mult, dar nu pot. Trebuie să plecăm spre Porto Rico duminică. Asta înseamnă că ai patru zile ca să-ţi împachetezi lucrurile.

Intenţionam să plec acum două zile şi nu pot să mai amân plecarea mai târziu de duminică.

— Dar... dar mâine trebuie să mă duc la birou, protestă absentă Katie.

— Da. Spune-le că pleci în Porto Rico şi că este ultima ta săptămână la ei.

Dintre toate obstacolele monumentale ce stăteau în calea acestei căsătorii cu Ramon, Katie se concentră pe cel mai puţin important – slujba.

— Nu pot să mă duc pur şi simplu şi să demisionez cu un preaviz de numai patru zile.

Trebuie să dau un preaviz de două săptămâni, nu de patru zile! Nu pot.

— Ba da, Katie, i-a spus calm. Poţi.

— Şi apoi mai sunt şi părinţii mei – Oh, nu!

Trebuie să ieşim repede de aici, spuse cu o urgenţă bruscă. Am uitat de ei. Asta mi-ar mai trebui, să vină şi să te găsească aici. Am avut deja cu mama azi-dimineaţă o discuţie *„Katherine*” la telefon!

Cuprinsă de agitaţie, Katie s-a eliberat din braţele lui, l-a grăbit să intre în living şi-a înhăţat poşeta şi nu s-a liniştit până când nu s-au văzut în maşină.

— Ce înseamnă o discuţie „Katherine”? a întrebat-o

aruncându-i pe furiş o privire amuzată, în timp ce băga cheia în contact.

Katie urmări uşurinţa cu care conducea Buick-ul Regal, admirându-i degetele.

— Când părinţii mei îmi spun Katherine în loc de Katie, asta înseamnă că au fost trasate câmpurile de bătălie, că şi-au amplasat artileria pe poziţii şi că, dacă nu ridic cât mai repede steagul alb, declanşează focul.

Ramon i-a zâmbit, iar ea s-a relaxat. Când şi-a dat seama că au intrat pe Autostrada 40, l-a întrebat preocupată:

— Unde mergem?

— La „Arch”. N-am avut timp niciodată să-l văd de aproape.

— Turist! îl tachină Katie.

Au petrecut restul dimineţii şi o bună parte din după-amiază în aer liber, comportându-se exact ca nişte turişti.

S-au îmbarcat pe unul dintre vapoarele cu zbaturi pentru a face o scurtă călătorie pe apele murdare al fluviului Mississippi.

Katie privea absentă peisajul de partea Illinois a fluviului, un întreg vârtej de gânduri învălmăşindu-i-se în cap. Ramon stătea sprijinit de balustradă, cu ochii aţintiţi

asupra ei.

— Când ai de gând să le spui părinţilor tăi?

Katie a simţit cum îi transpiră palmele numai la simpla idee!

Ştergându-şi mâinile umede de pantalonii galbeni, a clătinat din cap.

— Nu am hotărât, i-a răspuns în mod deliberat evazivă în legătură cu ceea ce nu hotărâse încă.

S-au plimbat pe străduţele vechi, pavate cu cărămidă roşie, de lângă debarcader, şi s-au oprit la o mică şi minunată cârciumioară, unde sandvişurile erau adevărate opere de artă.

Katie a mâncat foarte puţin, privind insistent afară, pe fereastră, la valurile de funcţionari care se revărsau din centrul oraşului pentru a mânca în cartierul debarcaderului. Ramon s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu un trabuc între dinţi, cu ochii îngustaţi din cauza fumului – urmărind-o pe Katie.

— Vrei să fiu şi eu de faţă când ai să le spui?

— Nu m-am gândit la asta.

Au rătăcit prin parcul dominat de „Gateway Arch”. Katie a făcut într-un mod destul de lamentabil pe ghidul turistic, explicându-i că

Arch-ul” este cel mai înalt monument din Statele Unite, cu cele 63 de picioare ale lui, după care a tăcut privind, fără să vadă, apele fluviului.

A coborât cele câteva trepte şi s-a aşezat pe mal, gânditoare, fără să fie de fapt în stare să se gândească câtuşi de puţin la ceva anume.

Ramon s-a aşezat alături, proptindu-şi un picior de coapsa ei şi urmărind-o cu privirea.

— Cu cât amâni mai mult să le spui, cu atât ai să fii mai nervoasă şi cu atât o să-ţi fie mai greu.

— Chiar vrei să urci în Arch”? ocoli Katie subiectul. Nu ştiu dacă merge liftul, dar dacă merge, imaginea este fantastică. Nu pot să-ţi spun din proprie experienţă. Mi-a fost întotdeauna prea frică de înălţime ca să deschid ochii.

— Katie, nu a mai rămas prea mult timp.

— Ştiu.

S-au întors la maşină şi când a văzut că sunt pe „Market Street” i-a sugerat fără entuziasm că ar putea să o ia pe „Lindell Boulevard”.

Ramon i-a urmat în mod automat îndrumările.

Coborau pe „Lindell”, când a întrebat-o:

— Ce este acolo?

Katie a ridicat privirea spre dreapta ei.

— „Catedrala St. Louis”. A fost uimită când a oprit în faţa construcţiei impunătoare. De ce naiba ne oprim aici?

Ramon s-a întors spre ea şi i-a înconjurat umerii cu braţul.

— Nu mai sunt decât câteva zile până plecăm şi mai avem multe decizii de luat, şi multe lucruri de făcut. Am să te ajut să împachetezi şi am să fac tot ce pot, dar nu le pot spune părinţilor tăi în locul tău şi nici nu pot demisiona eu din slujbă în locul tău.

— Nu, ştiu.

A prins-o de bărbie, i-a ridicat-o cu multă delicateţe şi a sărutat-o cu tandreţe persuasivă.

— Dar de ce vrei să intri într-o biserică? l-a întrebat când a coborât, a ocolit maşina şi a venit să-i deschidă portiera.

— În mod normal în biserici găseşti cele mai frumoase lucrări făcute de meşterii locali de-a lungul timpului, indiferent unde se află aceste biserici pretutindeni în lume.

Katie nu era foarte convinsă că acesta este motivul, iar nervii ei, deja iritaţi şi încordaţi, erau complet la pământ când au ajuns în capătul scărilor de piatră ce duceau în catedrala cu cupolă.

Ramon a deschis una dintre uşile masive din lemn sculptat şi s-a dat deoparte, lăsând-o să intre în vastul

interior răcoros.

A năpădit-o imediat amintirea lumânărilor arzând şi a florilor din altar.

Ramon o prinsese de cot, nelăsându-i altă posibilitate decât să meargă alături de el pe coridorul central. Katie a trecut în revistă şirurile de scaune, a cercetat plafonul înalt şi boltit, cu spectaculoasele scene în mozaic, care străluceau pictate în aur, evitând în permanenţă cu grijă altarul de marmură.

Ajunşi la rândul din faţă, a îngenuncheat lângă

Ramon, simţindu-se ca un intrus nedorit.

Şi-a aruncat ochii spre altar, apoi i-a închis, simţind că o cuprinde ameţeala.

Domnul nu voia ca ea să fie aici – nu aşa, nu cu Ramon. Era prea dureros să fie aici cu, el. Şi nu era deloc bine. Tot ce-şi dorea ea era trupul, nu viaţa lui.

Ramon a îngenuncheat lângă ea, iar Katie a avut sentimentul teribil că se roagă.

Ca şi cum i-ar fi putut contracara rugile, a început să se roage şi ea repede, incoerent, cuprinsă tot mai mult de panică.

Te rog, Te implor, nu-l asculta! Nu lăsa să se întâmple asta. Nu-l lăsa să-i pese atât de mult de mine. Nu pot să

fac ce vrea el să fac. Ştiu că nu pot. Nu vreau să fac.

Doamne – imploră Katie în tăcere. Mă asculţi?

M-ai ascultat vreodată?

S-a ridicat zvâcnind în picioare, fără să vadă nimic din cauza lacrimilor, şi s-a ciocnit de trupul tare al lui Ramon.

— Katie? Vocea joasă care-i şoptea lângă ureche era plină de îngrijorare. A prins-o blând cu mâinile de braţe.

— Lasă-mă să plec, Ramon. Te rog! Trebuie să ies de aici. Nu... nu ştiu ce m-a apucat acolo, înăuntru, s-a scuzat ea ştergându-şi ochii cu degetele. Acum erau, în plină lumină, afară, pe treptele catedralei. Urmărea traficul de pe Bulevardul Lindell; încă prea tulburată şi stânjenită pentru a se uita măcar la Ramon în timp ce-i explica: N-am mai fost la biserică de când m-am căsătorit. A pornit să coboare treptele, dar s-a oprit când i-a auzit vocea uluită:

— Ai mai fost măritată?

— Da, a spus dând din cap fără să se întoarcă.

Acum doi ani, când aveam douăzeci şi unu de ani, în luna în care am absolvit colegiul.

Şi am divorţat un an mai târziu.

Încă o durea când afirma lucrul ăsta în faţa cuiva.

A mai coborât două trepte înainte să-şi dea seama că Ramon nu o urma.

Întorcându-se, l-a văzut cum o priveşte cu ochi duri, înguşti.

— Ai fost căsătorită în religia catolică?

Duritatea tonului, precum şi aparenta lipsă de importanţă a întrebării au surprins-o.

De ce l-o tulbura faptul dacă a fost căsătorită în biserica catolică mai mult decât că a fost căsătorită?

Răspunsul a izbit-o ca o găleată cu apă rece ca gheaţa, realizându-i durerea încă acută.

Ramon trebuie că este catolic. Potrivit religiei lui, îi va fi greu să se căsătorească cu ea dacă a fost cununată în religia catolică şi apoi a divorţat.

Dumnezeu i-a răspuns într-adevăr rugilor, s-a gândit cu un amestec de gratitudine şi vinovăţie pentru durerea pe care era pe punctul de a i-o provoca lui Ramon cu o minciună.

A divorţat, dar David a murit şase luni mai târziu, aşa că practic nu exista niciun obstacol în calea acestei căsătorii.

Pe de altă parte, el nu avea cum să ştie şi intenţiona să nu-i spună lucrul ăsta.

— Da, am fost căsătorită în religia catolică, i-a răspuns calm.

Nici nu şi-a dat seama cum au ajuns la maşină, trezindu-

se că se află deja pe autostradă. Mintea i-a fugit înapoi, la trecutul dureros. David.

Chipeşul David, care a avut nevoie de o modalitate de a reduce la tăcere bârfele despre relaţia lui cu soţia principalului partener al firmei de avocatură, precum şi cu câţiva dintre clienţii de sex feminin ai firmei; şi a găsit-o logodindu-se cu Katherine Connelly.

Era deosebit de frumoasă, încântător de inteligentă şi acceptabil de naivă. A fost de ajuns ca cei care dădeau crezare bârfelor să se uite o singură dată la ea şi să-şi dea seama că au greşit.

În definitiv, care bărbat întreg la minte şi-ar mai bate capul cu toate femeile alea când are o soţie precum Katie?

Ei bine, David Caldwell o făcea.

Era avocat şi jucase fotbal în colegiu. Un bărbat rafinat, cu mare charismă personală şi cu un egocentrism întreţinut de femei.

Fiecare femeie pe care o întâlnea era o provocare pentru el. Fiecare cucerire sexuală pe care o făcea îi dovedea că este mai bun decât alţi bărbaţi.

Era încântător... asta până când se înfuria.

Furios, devenea brutal şi violent.

În ziua în care s-au împlinit şase luni de la căsătoria lor,

Katie şi-a luat liber după-amiază.

S-a oprit în piaţă pentru a cumpăra câteva lucruri speciale, după care s-a îndreptat spre apartamentul lor plină de planuri menite toate să-i facă o surpriză lui David, sărbătorind momentul.

Când a ajuns, a descoperit că David „sărbătorea” deja cu atrăgătoarea soţie a principalului său partener de firmă, o femeie de vârstă mijlocie.

Ştia că n-o să uite cât va trăi momentul în care a deschis uşa dormitorului şi i-a văzut.

Chiar şi acum, amintirea respectivă încă îi mai provoacă greaţă.

Dar amintirea coşmarului care a urmat era mult mai dureroasă.

Rănile fizice pe care i le-a provocat în noaptea aceea David s-au vindecat repede; cele emoţionale erau acum în stare de cicatrice. Se vindecaseră, dar erau încă sensibile.

Îşi aminti telefoanele pe care le primea în toiul nopţii după ce l-a părăsit: David insistând că se va schimba, că o iubea.

David înjurând-o îngrozitor şi amenințând-o cu represalii brutale dacă îndrăznea să spună cuiva ce a făcut el.

Îşi pierduse până şi speranţa de a obţine un divorţ

demn. În sine, divorţul a fost discret, motivele’

fiind deosebiri ireconciliabile, dar David nu a fost câtuşi de puţin discret.

Îngrozit că s-ar putea să-i dezvăluie secretul, s-a apucat să-i zugrăvească în cele mai negre culori caracterul – până şi familia – în faţa oricui era dispus să-l asculte.

Lucrurile pe care le spunea erau atât de teribile, de vicioase, încât majoritatea celor cu care a vorbit i-au întors probabil dezgustaţi spatele sau i-au pus sub semnul întrebării starea sănătăţii mentale. Katie era însă prea umilită şi distrusă ca să se gândească la asta.

Şi apoi, într-o zi, la patru luni de la divorţ, a hotărât să iasă din abisul ororii şi al nefericirii în care se cufundase, s-a privit în oglindă şi şi-a zis: „Katherine Elizabeth Connely, ai de gând!

să-l laşi pe David Caldwell să-ţi distrugă viaţa?

Chiar vrei să-i oferi satisfacţia asta?”

Cu o parte din vechiul ei entuziasm şi buna dispoziţie ce o caracteriza şi-a asumat sarcina de a-şi reface viaţa adunând la un loc ceea ce fusese sfărâmat.

Şi-a schimbat slujba şi a părăsit casa părinţilor, mutându-se în propriul apartament, i-a revenit mai întâi zâmbetul, apoi a început să râdă.

A început să trăiască din nou viaţa pe care i-a dat-o soarta. Şi o trăia cu o atitudine hotărât, pozitivă. Cu excepţia acelor dăţi ocazionale când se simţea atât de goală. Atât de teribil de fără niciun rost! Atât de pustiită!

— Cu cine? o întrebă Ramon.

Katie şi-a lăsat capul pe spătarul banchetei şi a închis ochii.

— Cu David Caldwell. Avocat. Am fost căsătoriţi şase luni şi după alte şase am divorţat.

— Vorbeşte-mi despre el, i-a cerut cu o voce răguşită.

— Nu-mi place să vorbesc despre el. De fapt, nu-mi place nici măcar să mă gândesc la el.

— Vorbeşte-mi, i-a şuierat printre dinţi.

Bântuită de amintirile dureroase ale căsniciei cu David şi panicată de permanenta insistenţă a lui Ramon de a se căsători cu el, Katie s-a agăţat de singura salvare la care se putea gândi în momentul acela: deşi detesta propria-i laşitate, a hotărât să-l mintă, făcându-l să creadă că David este încă în viaţă astfel încât să nu se mai pună problema să plece în Porto Rico şi să-i devină soţie. Amintindu-şi să vorbească despre David ca şi cum ar mai trăi încă, a început:

— Nu este prea mult de spus despre el. Are 32 de ani,

este înalt, brunet şi foarte chipeş. Tu îmi aminteşti, de fapt, de el.

— Vreau să ştiu de ce ai divorţat de el.

— Am divorţat pentru că îl dispreţuiam şi pentru că îmi era frică de el.

— Te-a ameninţat?

— El nu ameninţa.

— Te-a lovit? Ramon părea furios şi revoltat.

Katie era hotărâtă să pară detaşată.

— David spunea că mă învaţă bunele maniere.

— Şi eu îţi amintesc de el?

Părea gata să explodeze şi s-a grăbit să-l liniştească.

— Numai ca înfăţişare puţin. Aveţi amândoi pielea smeadă, părul negru şi ochii negri. David a jucat fotbal în colegiu, iar tu... îi aruncă o privire furişă şi se înspăimântă văzându-i furia ce-i marca profilul... tu, după cum arăţi, trebuie să fi jucat tenis, a încheiat ezitând.

Cum tocmai intrau în parcarea din faţa apartamentului, Katie se gândi că aceasta va fi fără îndoială ultima lor zi împreună.

Dacă Ramon este catolic atât de convins pe cât se presupune că sunt spaniolii, atunci nu va putea să se mai gândească la o căsătorie cu ea.

Gândul că nu-l va mai vedea niciodată era surprinzător de dureros şi se simţi întrucâtva dezolată şi părăsită. Dorea să prelungească ziua, să poată petrece mai mult timp cu el. Da nu singură – nu undeva unde ar putea să o ia în braţe pentru că, în cinci minute, copleşită de dorinţă, i-ar mărturisi totul.

Şi atunci s-ar afla din nou exact acolo unde era acum o oră. Prinsă în capcană.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac în seara asta?

i-a spus în timp ce o conducea spre uşa apartamentului.

Adică dacă nu ai cumva ceva de lucru.

— Nu, ce? a întrebat-o el printre dinţii încleştaţi.

— Mi-ar plăcea să mergem undeva unde să putem asculta muzică şi să dansăm. Cuvintele ei l-au făcut să se înnegrească la faţă de furie.

Linia dură a maxilarului i s-a înăsprit până când a început să i se zbată un obraz. Este furios, şi-a zis Katie cu o tresărire de teamă. Şi a adăugat repede, pe un ton de scuză: Ramon, ar fi trebuit să-mi dau seama că s-ar putea să fii catolic şi că faptul că am mai fost căsătorită în această religie face imposibilă căsătoria cu mine. Îmi pare rău că nu m-am gândit să-ţi spun înainte.

— Îţi pare atât de rău, încât acum vrei să ieşi la dans, i-a

replicat cu sarcasm. Apoi, făcând un efort vizibil să-şi stăpânească furia, a întrebat-o aspru: La ce oră să vin să te iau?

— Cam peste vreo patru ore, pe la opt, i-a spus privind soarele după-amiezii.

A ales o rochie de mătase cu bretele de un albastru regal, exact ca nuanţa ochilor ei, care făcea un contrast uluitor cu strălucirile roşietice ale părului.

Cercetă îndelung în oglindă decolteul, care lăsa să i se vadă valea dintre sâni, pentru a se asigura că Ramon n-o să spună că este totuşi prea adânc.

Dacă urma să fie ultima lor seară împreună, nu voia să o strice cu o nouă discuţie despre felul în care s-a îmbrăcat.

Şi-a pus cercei de aur, iar sus, pe braţ, o brăţară tot de aur; sandalele erau de aceeaşi culoare cu rochia. După ce şi-a scuturat uşor părul pentru a-l face să cadă natural pe umeri, a intrat în living pentru a-l aştepta pe Ramon.

Ultima lor seară împreună... starea ei de spirit se prăbuşi alarmant. S-a dus în bucătărie şi şi-a turnat un strop de coniac, iar la opt fără un sfert s-a aşezat pe canapea.

Sorbea rar din pahar şi urmărea ceasul de pe peretele de vizavi. Când s-a auzit soneria, la opt fix, a sărit

nervoasă, a pus paharul gol deoparte şi s-a dus să răspundă.

Nimic din scurta lor cunoştinţă nu o pregătise pentru acel Ramon Galverra care i-a apărut în faţă când a deschis uşa.

Era fermecător de elegant, într-un costum albastru-închis cu vestă, care-i venea perfect şi contrasta minunat cu cămaşa albă ca zăpada şi cravata legată cu grijă.

— Arăţi fantastic! i-a spus cu un zâmbet strălucitor de admiraţie. Arăţi ca un preşedinte de bancă, a adăugat făcând un pas înapoi ca săadmire mai bine trupul înalt şi atletic.

Expresia lui era sardonică.

— Întâmplător, nu-mi plac bancherii. Majoritatea sunt oameni lipsiţi de imaginaţie, dornici să profite de pe urma riscurilor, fără însă ca ei, personal, să-şi asume vreunul.

— Oh! a exclamat stânjenită. Ei bine, oricum se îmbracă grozav.

— De unde ştii? Ai fost măritată şi cu vreun bancher de care ai uitat să-mi spui?

Mâna i-a îngheţat în aer în timp ce se întin dea să-şi ia şalul, care se asorta cu rochia.

— Nu, fireşte că nu.

Au mers pe unul dintre vaporaşele ancorate pe fluviu şi au ascultat jazz Dixieland, după care în „Lacledes Landin”, unde s-au oprit în încă alte trei locuri ca să asculte jazz şi bluesuri.

Pe măsură ce seara înainta, Ramon devenea tot mai rece şi mai inabordabil; şi cu cât el devenea mai înstrăinat, cu atât Katie bea mai mult şi încerca să fie mai amuzantă.

Când au ajuns într-un local popular, lângă aeroport, era uşor ameţită, foarte nervoasă şi absolut nefericită. Localul pe care l-a ales era surprinzător de aglomerat pentru o seară de marţi, dar au fost destul de norocoşi să găsească o masă lângă ringul de dans.

Cu asta totuşi norocul lui Katie a luat sfârşit.

Ramon a refuzat clar să danseze cu ea, iar

Katie nu ştia cât mai putea să îndure rezerva glacială care de-abia dacă-i masca dispreţul.

Ochii lui duri o examinau cu un interes detaşat, cinic, ceea ce o făcea să urle în sinea ei.

Se uită în jur mai mult pentru a-i evita ochii reci decât pentru că ar fi fost interesată de ceea ce vedea şi dădu peste un bărbat chipeş care stătea la bar cu privirea aţintită asupra ei.

Tipul a ridicat sprâncenele şi a mimat întrebarea

„Dansezi?”, iar Katie, din disperare, a dat din cap că da.

S-a apropiat de masa lor, s-a uitat cu o oarecare îngrijorare la înălţimea evidentă şi constituţia atletică ale lui Ramon, şi a invitat-o politicos la dans.

— Ai ceva împotrivă? l-a întrebat pe Ramon, dornică să se depărteze cât mai repede de el.

— Câtuşi de puţin, i-a răspuns ridicând indiferent din umeri.

Lui Katie îi plăcea să danseze. Avea o graţie naturală şi un fel de a se mişca ce atrăgea priviri. Partenerul ei nu numai că adora să danseze, dar era chiar un adevărat maestru.

Luminile colorate se învârteau în străfulgerări intermitente pe deasupra capetelor, muzica pulsa şi Katie s-a lăsat pradă ritmului.

— Hei, eşti bună, i-a zis partenerul, forţând-o, prin propriile-i mişcări, să danseze mult mai exploziv decât ar fi preferat.

— Faci spectacol, i-a spus ea, văzând că mulţimea a început să se retragă, făcându-le loc; apoi s-au oprit cu toţii. La sfârşitul melodiei, a izbucnit un ropot de aplauze de încurajare, aplauze insistente atât din partea dansatorilor, cât a privitorilor.

— Vor să mai dansăm, i-a spus partenerul, strângând-o de braţ, când Katie a pornit să se întoarcă la masă. În clipa aceea a început o altă melodie disco şi nu a avut de ales decât să se dea graţios la ceea ce în sinea ei consideră a fi exhibiţionism. În timp ce dansa, a aruncat o privire furişă spre Ramon şi imediat s-a uitat în altă parte. Îşi aşezase scaunul cu faţa spre ringul de dans, îşi băgase mâinile în buzunare şi o urmărea cu interesul rece al unui conchistador care se uita la o dansatoare plătită.

Când s-a terminat melodia, aplauzele de admiraţie au fost de-a dreptul furtunoase. Partenerul ei încercă să o determine să mai facă un dans, dar de data asta l-a refuzat ferm.

S-a aşezat la masă vizavi de Ramon şi a sorbit din pahar, tot mai iritată de felul în care se purtau unul faţă de celălalt.

— Ei bine, l-a întrebat cu o notă de ostilitate, când a văzut că nu face niciun fel de comentariu despre felul cum a dansat.

A ridicat sardonic dintr-o sprânceană neagră.

— N-a fost rău.

Katie l-ar fi lovit. A început o altă melodie, de data aceasta lentă şi romantică. S-a uitat în jur, a văzut doi

posibili parteneri îndreptându-se spre masa lor şi a înţepenit.

Urmărindu-i privirea, i-a văzut şi Ramon, şi, mai mult obligat, s-a ridicat în picioare. Fără un cuvânt, a prins-o de cot şi a condus-o pe ringul de dans.

Melodia care nu se mai termina, împreună cu senzaţia de o dulceaţă neasemuită provocată de faptul că se afla în braţele lui, au dat-o gata. S-a strâns de el şi şi-a lipit obrazul de pieptul hainei.

Îşi dorea ca strânsoarea braţelor lui să devină mai puternică, îşi dorea să-i înfioare tâmpla cu buzele, aşa cum făcuse ultima dată când au dansat acolo, lângă piscină. Îşi dorea... o mulţime de lucruri imposibile, confuze.

Lucruri pe care încă şi le mai dorea când au ajuns înapoi acasă. A condus-o până la uşă şi practic a trebuit să-l implore să intre pentru un ultim păhărel.

Cum a terminat coniacul, s-a ridicat şi, fără să spună niciun cuvânt, a pornit pur şi simplu spre uşă.

— Ramon, te rog nu pleca. Nu aşa, l-a implorat ea.

S-a întors şi a privit-o cu o faţă fără nicio expresie.

Katie a pornit spre el, apoi s-a oprit la mică distanţă, sfâşiată între durere şi dorinţă.

— Nu vreau să pleci, s-a trezit spunând, iar în clipa

următoare şi-a încolăcit braţele de gâtul lui şi s-a lipit de trupul lui inflexibil, sărutându-l disperată.

Buzele lui erau reci, nereceptive, mâinile – căzute de-a lungul trupului.

Umilită şi jignită, s-a retras, ridicând spre el ochii înotând în lacrimi.

— Nu doreşti nici măcar să mă săruţi de adio? l-a întrebat cu o uşoară viclenie în voce.

Ramond părea să fi înţepenit într-o atitudine rigidă de respingere, după care a cuprins-o brusc în braţe.

— Dracu' să te ia! a şuierat furios, coborându-şi gura şi sărutând-o cu brutalitate, ceea ce a făcut-o să se agaţe de el, să-i răspundă fără nicio oprelişte, cu o dorinţă nestăvilită.

Mâinile i se plimbau pe tot trupul, topind-o şi modelând-o după al lui. Apoi a împins-o brusc deoparte.

Tremurând şi fără suflare, Katie a ridicat ochii spre el, după care s-a retras, speriată de strălucirea criminală din privirea lui.

— Ăsta este singurul lucru pe care îl vrei de la mine, Katie? a izbucnit dintr-odată.

— Nu! a negat ea iute. Vreau să spun că nu doresc nimic. Eu... mi-am dat seama că n-ai avut o seară prea

bună, aşa că...

— Aşa că, a întrerupt-o cu un ton insultător,”

m-ai adus aici ca să-mi oferi tu una mai bună? i

— Nu! Eu...

Simţi că se îneacă sub privirea care o măsura din cap până în picioare. În clipa în care şi-a zis că se va întoarce pe călcâie şi va pleca, el a pornit în direcţie opusă, îndreptându-se’

spre măsuţa pentru cafea.

A luat creionul pe care-l ţinea lângă telefon şi a scris ceva pe carneţelul de alături.

A pornit înapoi spre uşă şi s-a întors, cu o mână deja pe clanţă:

— Ţi-am lăsat un număr de telefon unde pot fi găsit până joi. Dacă vrei să vorbeşti cu mine sună-mă. Privirea i-a zăbovit o clipă pe faţa ei, după care a ieşit închizând uşa.

Katie a rămas acolo unde a lăsat-o, uluită şi distrusă de durere.

Acea ultimă privire pe care i-a aruncat-o înainte de a ieşi... a fost ca şi cum ar fi dorit să-şi întipărească bine în minte faţa ei. O ura, era furios pe ea, şi totuşi dorea să-şi amintească cum arăta. Nici nu-i venea să creadă cât de zdruncinată era.

Lacrimile îi ardeau ochii şi parcă avea un nod dureros în gât.

S-a întors şi a pornit spre dormitor. Ce era cu ea – doar asta a vrut să se întâmple, nu? Ei bine, nu întocmai. Îl dorea pe Ramon, era gata să recunoască lucrul ăsta, dar îl dorea în felul ei – aici, în St. Louis, lucrând într-o slujbă decentă.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, se prezentă la birou hotărâtă să fie veselă, dar efectele nopţii nedormite erau evidente în cearcănele negre de sub ochi şi în rigiditatea zâmbetului ei, de obicei spontan.

— Bună, Katie, a întâmpinat-o secretara.

Te-ai distrat în cele patru zile de Veekend?

— Foarte mult, i-a răspuns, luând mesajele întinse de secretară. Mulţumesc, Donna.

— Vrei puţină cafea? s-a oferit Donna. Arăţi de parcă n-ai mai fi fost în pat de vineri. Sau ar trebui poate să spun ca şi cum n-ai mai fi dormit de vineri? a constatat fata, cu un zâmbet larg.

— Aş vrea puţină cafea, i-a răspuns reuşind să schiţeze

un zâmbet vag.

Uitându-se peste mesaje, a intrat în micul ei birou. S-a aşezat pe scaun şi s-a uitat în jur.

Să ai biroul tău, indiferent cât de mic, era un simbol al statutului important pe care-l ai în cadrul firmei Technical Dynamics, iar Katie a fost întotdeauna mândră de acest mic semn exterior de succes.

În dimineaţa asta i se părea neimportant şi fără semnificaţie.

Cum putea să i se pară altfel, când vineri, atunci când a părăsit biroul, nici măcar nu auzise de Ramon, iar acum ideea că nu-l va mai vedea niciodată îi rodea inima?

Îi dorea trupul, nu inima, se corectă hotărâtă.

Îşi ridică privirea când Donna i-a adus cana cu cafea.

— Miss Johnson vrea să te duci la ea la 9,30, a anunţat-o fata.

Virginia Johnson, supervizorul imediat al lui

Katie, era o femeie capabilă şi atrăgătoare, de patruzeci de ani, care nu s-a căsătorit niciodată şi care deţinea titlul de director pentru personal.

Dintre toate femeile de carieră pe care le cunoştea, Katie o admira pe Virginia mai mult ca pe oricare alta.

Spre deosebire de biroul mic, funcţional dotat al lui

Katie, cel al Virginiei era spaţios, cu mobilă franţuzească frumoasă şi cu o mochetă groasă, de culoarea ierbii.

Katie ştia că Virginia se gândeşte să o pregătească pentru a-i lua locul, că voia ca ea să fie viitorul director de personal – viitorul locatar al acestui birou.

— Ai petrecut bine cele patru zile de vacanţă?

o întrebă Virginia zâmbind când a intrat.

— Foarte bine, i-a răspuns aşezându-se pe scaunul de vizavi de biroul ei. Totuşi, ziua de astăzi nu este prea bună pentru mine, parcă nu pot să mă apuc de nimic.

— Atunci am să-ţi dau eu nişte veşti care s-ar putea să-ţi stârnească entuziasmul. Virginia a făcut o pauză semnificativă, după care a întins peste birou, spre Katie, o hârtie ce părea familiară. Ţi-a fost aprobată mărirea de salariu, o anunţă radiind.

— Ah, asta-i foarte drăguţ. Mulţumesc, Virginia.

De-abia se uită la hârtia prin care i se acorda o monumentală majorare de salariu de 18%. Mai voiai să-mi spui şi altceva?

— Katie! exclamă Virginia râzând iritată. A trebuit să lupt cu unghiile şi cu dinţii ca să obţin o asemenea majorare!

— Ştiu, a spus încercând să pară recunoscătoare.

Întotdeauna ai fost grozavă cu mine şi mă bucur că voi mai primi nişte bani.

— Îi meriţi, iar dacă ai fi fost bărbat i-ai fi primit mai demult, ceea ce i-am şi spus stimatului nostru vicepreşedinte.

Katie se foi pe scaun.

— Mai ai şi un alt motiv pentru care ai vrut să mă vezi? Am programat un interviu şi solicitantul aşteaptă.

— Nu „asta-i tot.

S-a ridicat şi a pornit spre uşă, după care s-a oprit auzind vocea îngrijorată a Virginei:

— Katie, ce s-a întâmplat? Poţi să-mi spui despre ce este vorba?

Katie ezita. Simţea nevoia să vorbească cu cineva, iar Virginia Johnson era o femeie înţe leaptă – de fapt femeia pe care Katie dorea cel mai mult să o imite.

Îndreptându-se spre ferestrele largi, privi jos, spre traficul de sub cele şapte etaje.

— Virginia, te-ai gândit vreodată să renunţi la carieră ca să te căsătoreşti?

Întorcându-se brusc, Katie o găsi pe Virginia studiind-o cu un interes pătrunzător, încruntată.

— Katie, să fim cinstite una cu cealaltă, nu?

Te gândeşti să te căsătoreşti cu cineva anume sau ai în vedere viitorul întunecat?

— Viitorul meu cu el ar fi categoric întunecat, a râs Katie, dar se simţea încordată şi deprimată.

Netezindu-şi cocul perfect, i-a explicat:

L-am cunoscut pe bărbatul ăsta foarte recent şi vrea să mă căsătoresc cu el şi să plec din Missouri.

Nu este de aici.

— Cât de recent l-ai cunoscut?

— Vineri seara, i-a răspuns roşind.

Virginia a izbucnit într-un hohot de râs plin, din gât, oprindu-se cu greu.

— O clipă m-am speriat, dar acum cred că înţeleg. Acum patru zile ai cunoscut un bărbat superb, care e altfel decât toţi cei pe care i-ai cunoscut până acum. Nu poţi suporta ideea să-l pierzi. Am înţeles eu bine? Este extrem de chipeş, fireşte. Şi fermecător. Şi te tulbură cum nu te-a tulburat nimeni niciodată. Aşa este, nu?

— Cam aşa, recunoscu Katie.

— În acest caz, am întâmplător remediul perfect:

Îţi recomand să nu-l scapi din ochi decât dacă trebuie neapărat. Mănâncă cu acest bărbat minunat, culcă-te cu el, trăieşte cu el. Fă totul împreună.

— Vrei să spui, a zis Katie uluită, că tu crezi că lucrurile ar putea să se rezolve... că ar trebui să mă căsătoresc cu el?

— Categoric nu! îţi sugerez o cură, nu să te măriţi cu durerea! Îţi prescriu de fapt doze uriaşe din bărbatul respectiv luate la ore fixe, toată ziua, exact ca antibioticele. Cura este foarte eficientă şi singurele efecte secundare vor fi accese uşoare de deziluzie. Crede-mă, că ştiu. Trăieşte cu el, dacă vrei, Katie, dar renunţă la ideea că ai căzut îndrăgostită de el în patru zile, să te căsătoreşti şi că ai să trăieşti cu el fericită până la adânci bătrâneţi! Ceea ce mă readuce la întrebarea de ce „să cazi” îndrăgostită.

Se cade pe trepte, de pe scară, în apă sau de pe munte. Dacă dragostea este atât de minunată, de ce suntem bolnave de dragoste sau plutim de dragoste, sau...

S-a întrerupt când i-a auzit râsul molipsitor.

— Dumnezeule, mă bucur să te văd veselă din nou. Acum du-te să-l intervievezi pe solicitantul tău şi să-ţi câştigi creşterea de salariu!

Urmărindu-l cu privirea pe tânărul nemulţumit care părăsea biroul douăzeci de minute mai târziu, se gândi cu dezgust că până şi secretara ei ar fi făcut o treabă mai

bună decât făcuse ea.

I-a pus întrebări vagi, generale, nu întrebări concise şi pertinente, după care i-a ascultat răspunsurile total neinteresată.

Dar punctul culminant a fost la încheierea nefericitului interviu.

Ridicându-se, i-a strâns mâna peste birou şi l-a informat cu regret că nu poate fi prea încurajatoare în ce priveşte şansele lui de a obţine o poziţie de inginer la Technical Dynamics.

Mai curând arţăgos, tânărul a replicat:

— Eu am solicitat un post de revizor.

— Ei bine, nici de revizor, a bombănit ea fără tact.

Îmbujorată încă din cauza gafei făcute, a luat telefonul şi a format numărul de la birou a lui Karen.

— Cum merg treburile în lumea presei? întreabă când secretara i-a făcut legătura cu Karen.

— Bine, Katie. Dar la tine? Cum merg lucrurile cu prea ocupatul birou pentru personal de la atotputernicul Technical Dynamics? Totul e în ordine?

— Îngrozitor! Tocmai i-am spus unui solicitant că nu are chemare pentru a obţine nici un fel de slujbă la noi.

— Şi ce este rău în asta?

— Cei care lucrează la serviciul personal, a spus ea oftând, trebuie să se poarte cu mai multă fineţe. În mod normal spunem că nu avem pe moment nimic pe măsura experienţei şi pregătirii lor. Este acelaşi lucru, dar sună mai bine şi nu răneşte sentimentele nimănui.

Katie îşi duse mâna la ceafă, masându-şi muşchii încordaţi.

— Ascultă, te-am sunat pentru că voiam să ştiu ce faci diseară. N-am chef să stau singură.

Şi să mă gândesc la Ramon, a adăugat în sinea ei.

— Mergem mai multe fete la *„Purple* Bottle”, i-a spus Karen. De „ce n-ai veni şi tu să ne întâlnim acolo? Te avertizez însă că sunt numai celibatari. Au însă un cântăreţ bun, iar muzica nu este deloc rea.

După asta, i s-a îmbunătăţit eficienţa, chiar dacă nu şi entuziasmul.

Ziua i-a trecut rezolvând probleme curente şi reglementând disputele obişnuite.

A ascultat un şef plângându-se zgomotos şi mult prea mult despre un funcţionar de la clasare, apoi a ascultat plângerile acompaniate de lacrimi ale funcţionarului respectiv împotriva şefului.

În concluzie, Katie nu a luat în seamă cererea şefului ca

funcţionarul să fie concediat, transferându-l în schimb la un alt departament.

După ce s-a uitat prin cererile de slujbe, a ales dosarul unuia care o impresionase în cursul interviului ca extrem de agresiv, în sensul pozitiv al cuvântului, şi a aranjat să vină la interviu cu şeful sectorului respectiv. A potolit o contabilă nervoasă care amenința să depună plângere împotriva companiei pentru discriminare, pentru că a fost sărită de la promovare.

A terminat un studiu despre modul în care răspundea compania la cererile guvernamentale privind securitatea.

Cu toate treburile astea şi cu interviurile, i s-a terminat ziua.

La sfârşit, s-a lăsat pe spătarul scaunului gândindu-se sumbră la o viaţă întreagă în care zilele vor fi ca aceasta, la fel una cu alta.

Asta însemna să ai „o carieră”. Virginia Johnson şi-a consacrat întreaga energie, întreaga ei viaţă acestei „cariere”.

Avu din nou sentimentul acela de neliniște, de goliciune, care o încerca în ultimele luni.

Încercă să-l ignore.

Se ridică, îşi strânse lucrurile şi ieşi, încuind biroul.

La „*Purple Bottle*” a avut parte de cele mai proaste momente din viaţa ei.

A pierdut vremea prefăcându-se că ascultă muzică, uitându-se cum bărbaţii şi femeile îşi făceau reciproc avansuri.

Era conştientă şi o deranja faptul că la o masă, în dreapta ei, trei bărbaţi o evaluau judecându-i atuurile, întrebându-se dacă merita eforturile de a o aborda.

În sinea ei, Katie s-a gândit că toate femeile care intenţionează să divorţeze de soţii lor ar trebui mai întâi obligate să-şi petreacă o noapte într-un bar pentru celibatari.

După această experienţă degradantă şi demoralizatoare, multe dintre ele s-ar întoarce zburând la soţii lor.

A plecat la nouă şi jumătate, la o oră după ce a venit, şi s-a dus direct acasă.

Ea îşi avea viaţa ei aici, iar el nu putea face parte din ea, în timp ce viaţa lui era prea străină de ea, prea departe ca măcar să se gândească să o împartă cu el.

La zece şi jumătate s-a băgat în pat şi, după câteva ore de chin, a căzut, în sfârşit, într-un somn agitat.

Capitolul 8

A dormit atât de profund, încât nu a auzit soneria ceasului. S-a îmbrăcat într-o grabă nebună şi tot a întârziat 15 minute la slujbă.

Joi, 3 iunie – anunţa mare calendarul când a deschis uşa biroului.

Joi. Ultima zi când mai putea să-l contacteze pe Ramon. Până când l-ar putea găsi la numărul pe care i l-a dat? Până când termină programul, la cinci sau la şase? Sau o lucra până noaptea târziu? De fapt, ce importanţă avea? Dacă îl sună, ar trebui să fie gata şi să se căsătorească cu el. Ceea ce pur şi simplu nu putea să facă.

3 iunie.

Zâmbi cu tristeţe, sorbind gânditoare din ceaşca cu cafea. Cu viteza cu care a acţionat Ramon, probabil că ar fi fost o mireasă de iunie.

Din nou a clătinat puternic din cap şi a recurs la ceea ce considera a fi un talent al ei special, descoperit în timpul divorţului: impunându-şi pe loc să se gândească la ceva cu totul diferit în clipa în care îi venea în minte un subiect nedorit, reuşea să reprime total subiectul respectiv.

A fost ca un vârtej toată ziua, având o activitate intens

productivă. Nu numai că a rezolvat toate interviurile programate, dar s-a ocupat şi de alţi trei solicitanţi care au venit fără să aibă stabilită o întâlnire.

A ţinut personal testele pentru posturile de birou, repetând instrucţiunile privitoare la modul în care se bate la maşină un material, ca şi cum ar fi fost cel mai important discurs ţinut în viaţa ei.

A trecut scurt prin biroul Virginiei, mulţumindu-i din suflet pentru majorarea de salariu şi pentru sfatul minunat, după care a încuiat cu grijă biroul şi a pornit încet spre casă...

Acasă nu i-a mai fost la fel de uşor să-şi ocupe timpul, mai ales că radioul îi tot amintea ora.

„Aici postul de radio KMOX, este ora 18,40”, anunţa prezentatorul.

Iar Ramon n-o să mai fie multă vreme la numărul ăsta de telefon, dacă n-o fi plecat deja, adăugă o voce mică în mintea ei.

Furioasă, a închis radioul şi a dat drumul la televizor, umblând de colo-colo prin apartament, fără să-şi găsească locul.

Dacă îl sună pe Ramon, nu poate să umble cu jumătăţi de măsură. Va trebui să-i spună adevărul.

Şi chiar dacă ar face-o, s-ar putea ca el să nu mai vrea să se căsătorească cu ea. S-a înfuriat rău de tot când a auzit că a mai fost căsătorită.

Poate că problema nu era câtuşi de puţin religia.

Poate că nu vrea marfă „la mâna a doua”.

Dar dacă ar fi vrut să termine cu ea, de ce i-ar mai fi lăsat numărul ăsta la care să poată fi găsit? Nu putea să-l sune decât dacă era pregătită să demisioneze din slujbă cu un preaviz de numai o zi.

Atât i-a mai rămas. Ar trebui să intre în biroul Virginiei Johnson şi să-i spună unei femei care s-a purtat cu ea minunat: „Îmi pare rău că te părăsesc, dar asta este”.

Şi nici măcar încă nu a luat în considerare problema părinţilor ei!

Vor fi furioşi, speriaţi, cu inima frântă. Le va fi teribil de dor de ea dacă o să plece în Porto Rico.

Formă numărul lor, iar femeia o anunţă că domnul şi doamna Connelly s-au dus la club să ia cina. La dracu’!

De ce au plecat tocmai acum, când avea nevoie de ei? Ar fi trebuit să fie acasă, ducând dorul micuţei lor Katie, pe care nu o văd decât o dată la câteva săptămâni. Oare i-ar duce chiar atât de mult dorul dacă ar vedea-o o dată la câteva luni?

A sărit în picioare şi, disperată să facă ceva, şi-a pus costumul de baie – cel galben! S-a aşezat la măsuţa de toaletă şi a început să-şi perie părul.

Cum putea măcar să se gândească să renunţe la toate acestea în schimbul casei şi vieţii pe care i le poate oferi Ramon?

Trebuie să fie nebună! Viaţa ei era visul femeii americane moderne.

Avea o carieră care-i aducea satisfacţii, un apartament frumos, haine scumpe şi niciun fel de griji financiare. Era tânără, atrăgătoare şi independentă.

Avea totul. Absolut totul. Gândul ăsta o făcu să se oprească din periat şi să se privească în oglindă.

Dumnezeule mare, oare asta să fie într-adevăr totul? Ochii s-au întunecat de disperare gândindu-se din nou la viitor la fel ca prezentul.

În viaţă trebuie să existe mai mult decât atât. Cu siguranţă nu era asta totul. Pur şi simplu nu putea fi totul!

Încercând să se scuture de gândurile negre, a luat un prosop şi a pornit spre piscină. Vreo 30 de oameni înotau sau se relaxau sub umbrelele de la mese.

Don şi Brad beau bere cu alţi câţiva bărbaţi.

Katie le-a făcut semn cu mâna când au strigat-o să se

ducă la ei la masă, dar a refuzat dând din cap că nu.

După ce a întins prosopul pe cel mai îndepărtat şezlong, a intrat în piscină.

A făcut douăzeci de bazine, după care a ieşit şi s-a întins pe şezlong. Cineva avea un radio portabil. Tocmai anunţau cât de cald este în St. Louis.

A închis ochii încercând să-şi videze mintea şi, brusc, aproape că i-a simţit buzele fierbinţi înfiorându-le delicat pe ale ei, sărutând-o apoi tot mai adânc şi mai erotic, până când a cedat fericită căutărilor înfometate ale gurii şi mâinilor sale.

I-a auzit vocea profundă care îi şoptea, adresându-se inimii ei: *„Am să trăiesc pentru tine... Am să fac dragoste cu tine până când ai să mă implori să mă opresc... Am să-ţi umplu zilele cu bucurii”.*

Parcă se sufoca încet. *„Ne aparţinem unul altuia”,* i-a spus cu vocea răguşită de dorinţă. *„Spune-mi că ştii asta. Spune”.* Şi a spus-o. Şi chiar o ştia – la fel de sigur cum ştia că nu puteau fi împreună.

Era atât de chipeş, atât de masculin cu superbul lui păr negru şi cu zâmbetul ameţitor! se gândi la gropiţa din bărbie şi la felul în care ochii lui...

Ah! Ţipând surprinsă, s-a ridicat drept în fund, „în timp

ce apa rece ca gheaţa i se prelingea printre pulpe.

— Trezeşte-te, frumoasă adormită!

Don îi zâmbea, stând pe vine lângă şezlong.

Katie i-a făcut loc lângă ea, privindu-l cu îngrijorare.

Avea ochii sticloşi, faţa uşor îmbujorată.

Arăta de parcă băuse toată după-amiaza.

— Katie, i-a zis cu ochii scurgându-i-se în valea dintre sâni, expusă cu generozitate de minusculul costum, zău că mă dai peste cap, ştii asta?

— Nu cred că este un lucru foarte greu, i-a replicat cu un zâmbet îngheţat, dându-i mâna la o parte când a început să urmărească dâra de apă de pe coapsa stângă.

— Fii drăguţă cu mine, i-a zis râzând. Eu aş putea fi foarte drăguţ cu tine, Katie.

— Eu nu sunt o doamnă în vârstă, iar tu nu eşti cercetaş, pară ea, ascunzându-şi jena în spatele dezinvolturii.

— Ai o limbă isteaţă şi ascuţită, roşcato. Dar există lucruri mai bune de făcut cu ea decât să te iei de mine. Lasă-mă să-ţi dau un exemplu.

Şi-şi coborî gura spre a ei. Katie îl împinse ferindu-şi capul.

— Don, încerc să nu fac o scenă, dar dacă nu încetezi o să ţip şi o să ne facem amândoi de râs.

Don şi-a dat dintr-o zvâcnitură capul pe spate şi a ţintuit-o cu privirea.

— Ce dracu’ este cu tine?

— Nimic!

Nu voia să şi-l facă duşman, nu voia decât să o lase în pace şi să plece.

— Ce vrei? îl întrebă în cele din urmă.

— Glumeşti? Vreau femeia la care mă uit – femeia asta cu o faţă minunată, cu un trup ademenitor şi cu o minte virginală.

— De ce? îl întrebă fără nicio expresie privindu-l drept în ochi.

— Scumpo, o tachină mâncând-o din privire.

Asta-i o întrebare stupidă. Dar am să-ţi răspund la fel cum a răspuns tipul care a fost întrebat de ce vrea să urce pe munte. Vreau să mă urc pe tine pentru că eşti aici. Vrei să fiu şi mai direct?

Vreau să mă urc pe tine sau, dacă preferi, poţi să te urci tu...

— Pleacă de lângă mine, îi şuieră ea. Eşti dezgustător şi eşti beat.

— Nu sunt beat! zise jignit.

— Atunci eşti doar dezgustător! Şi acum pleacă!

S-a ridicat, dând nepăsător din umeri.

— O.K. Să ţi-l trimit pe Brad? Este interesat.

Sau ce-ai zice de Dean? El este...

— Nu vreau pe niciunul dintre voi! i-a spus furioasă.

Acum Don era cu adevărat uimit.

— De ce nu? Nu suntem mai răi decât alţii. De fapt, suntem mult mai buni decât majoritatea.

Katie s-a îndreptat încet, privindu-l de parcă cuvintele pe care le rostise au început să-i pătrundă încet în creier, făcând să-i pulseze capul.

— Ce ai spus? l-a întrebat şoptit.

— Am spus că suntem la fel de buni ca alţii şi mult mai buni decât majoritatea.

— Ai dreptate... Ai perfectă dreptate!

— Atunci care-i problema? Pentru ce o păstrezi?

Sau, mai bine-zis, pentru cine o păstrezi?

Şi şi-a dat seama dintr-odată.

Oh, Dumnezeule, ştia!

Cât pe ce să dea peste Don în graba de a-l ocoli.

— Doar nu pentru nenorocitul ăla de spaniol, nu? i-a strigat în urmă. Dar Katie nu mai avea timp să-i răspundă, alerga deja.

A intrat în fugă pe verandă şi, în graba de a deschide

uşile glisante, şi-a rupt o unghie.

Aproape fără suflare de teamă să nu fie deja prea târziu, a format numărul scris de Ramon pe carneţelul de pe noptieră.

Număra apelurile, speranţa scăzându-i cu fiecare apel fără răspuns.

— Alo, se auzi o voce de femeie la cel de-al zecelea apel, când era pe punctul de a închide.

— Aş... aş vrea să vorbesc cu Ramon Galverra.

Este acolo? A fost atât de surprinsă să audă o voce de femeie răspunzând la ceea ce era evident un telefon de locuinţă, încât aproape că a uitat să-i dea informaţia pe care, evident, femeia o aştepta. Numele meu este Katherine Connelly.

— Îmi pare rău, domnişoară Connelly, domnul Galverra nu este aici. Îl aşteptăm totuşi să vină curând. Să-i spun să vă sune?

— Da, vă rog. Vreţi să-i spuneţi de îndată ce soseşte că l-am căutat?

— Desigur, imediat ce vine.

A închis telefonul rămânând cu ochii la el.

Oare într-adevăr Ramon nu era acolo sau i-o fi cerut femeii aceleia, care a părut destul de prietenoasă, să o

ţină pe Katie la distanţă?

S-a înfuriat când i-a-spus că a mai fost căsătorită... poate acum, după două zile, pasiunea i s-o mai fi potolit, n-o mai fi atât de interesat să se pricopsească cu o soţie „folosită”.

Ce-o să facă dacă n-o să sune?

Să presupună că n-a primit mesajul ei şi să-i telefoneze din nou? Ori să accepte ceea ce bănuia şi să înţeleagă că nu mai vrea să vorbească cu ea?

Telefonul a sunat douăzeci de minute mai târziu, Katie a smuls receptorul spunând „Alo” aproape fără suflare, Vocea lui era şi mai profundă la telefon.

— Katie?

Strângea atât de tare receptorul, că începu să o doară mâna.

— Ai spus să te sun dacă... dacă vreau să vorbim. S-a oprit, sperând că va spune şi el ceva care să o ajute, dar n-a făcut-o. Trăgând adânc aer în piept, a continuat: Aş vrea să vorbim...

dar aş prefera să n-o facem prin telefon.

Ramon, ai putea veni aici?

În vocea lui nu se simţea niciun fel de emoţie.

Nu a spus decât:

— Da.

Dar a fost suficient. S-a uitat la costumul ei de baie galben şi a zburat în dormitor să se schimbe.

S-a gândit îndelung cu ce să se îmbrace, ca şi cum rochia pe care urma să o aleagă era foarte importantă pentru succesul sau eşecul întâlnirii.

În cele din urmă s-a hotărât pentru un top de culoarea piersicii şi nişte pantaloni asortaţi. Şi-a uscat şi pieptănat părul, şi-a dat cu un ruj de culoarea piersicii, puţin fard de obraz şi apoi cu rimel.

Ochii îi străluceau, iar culoarea îi venea perfect.

Urează-mi noroc, i-a spus imaginii care o privea din oglindă.

A intrat în living, a dat să se aşeze, după care a pocnit din degete.

— Whisky! a zis cu voce tare.

Lui Ramon îi plăcea whisky-ul, iar ea nu avea niciun strop în casă.

Lăsând uşa de la intrare uşor întredeschisă, a sunat alături şi a împrumutat o sticlă de &„J” de la bărbatul care locuia acolo.

Când s-a întors aproape că spera să-l găsească pe Ramon în apartament, aşteptând-o, dar nu era.

A intrat în bucătărie şi i-a pregătit un pahar aşa cum îl comanda când ieşeau în oraş – cu cuburi de gheaţă şi cu un strop de sifon.

A ridicat paharul în lumină şi i-a examinat cu un ochi critic conţinutul.

Ce înseamnă un strop de sifon? Şi de ce a făcut un lucru atât de stupid să-i pregătească de pe acum băutura, ca gheaţa să se topească?

S-a hotărât să o bea ea. Strâmbând din nas când sorbi din pahar, a pornit spre living şi, în sfârşit, s-a aşezat.

Când a auzit soneria, la nouă fără un sfert, a ţâşnit drept în picioare.

Controlându-se în ultimul moment ca să nu deschidă uşa larg la perete, a arborat un zâmbet oficial şi a deschis-o aşa cum se cuvenea.

Ramon era în prag, părând foarte înalt şi devastator de chipeş în costumul gri-deschis.

O privi direct în ochi, cu o expresie de nedescifrat.

— Nici căldură, nici gheaţă.

— Mulţumesc că ai venit, a spus retrăgându-se un pas şi închizând uşa după el. Era atât de nervoasă că nu putea să gândească de unde să înceapă. S-a decis să opteze pentru un compromis, la loc. Am să-ţi pregătesc ceva de băut.

— Mulţumesc, i-a răspuns. A intrat în living şi şi-a scos haina. A pus-o pe spătarul unui scaun fără să arunce nici cea mai mică privire în direcţia ei.

Katie era complet derutată de atitudinea lui, dar, dacă-şi scosese haina, cel puţin avea de gând să rămână o vreme.

Când a revenit din bucătărie cu paharul, stătea cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, privind pe fereastră. Când a auzit-o, s-a întors şi, pentru prima dată, i-a văzut liniile adânci provocate de stres şi oboseală în jurul ochilor şi a gurii, l-a cercetat îngrijorată trăsăturile.

— Ramon arăţi epuizat.

Şi-a slăbit nodul cravatei şi i-a luat paharul din mâna întinsă.

— N-am venit aici să discut starea sănătăţii mele, Katie, i-a spus cu bruscheţe.

— Nu, ştiu, a oftat ea. Era rece, înstrăinat şi încă extrem de furios pe ea, lucru pe care îl simţea foarte clar. Nu ai de gând să mă ajuţi deloc, nu? zise exprimându-şi gândul cu voce tare.

Ochii lui negri erau impasibili.

— Asta depinde în întregime de ceea ce ai să-mi spui. Aşa cum ţi-am mai zis, nu-ţi pot oferi prea multe dacă te căsătoreşti cu mine, dar unul dintre lucrurile pe care pot

să ţi le ofer este onestitatea între noi. Întotdeauna. Şi acelaşi lucru aştept şi din partea ta.

Dând din cap, Katie s-a întors cu spatele la el şi s-a prins cu ambele mâini de spătarul unui scaun, fiind absolut evident că nu o să primească niciun fel de sprijin moral din partea lui. A

Închis ochii şi a început:

— Ramon, marţi, acolo, în catedrală, am...

am înţeles că probabil eşti un catolic fidel. Şi am mai înţeles că, dacă aşa este, nu poţi... nu poţi să te căsătoreşti cu mine pentru că am fost căsătorită o dată în religia catolică şi am divorţat.

De aceea ţi-am spus că sunt divorţată. Nu era o minciună, am divorţat, dar David este mort acum.

— Ştiu.

Vocea era rece, lipsită de orice emoţie.

Katie strângea atât de tare spătarul scaunului, încât i-au înţepenit degetele.

— Ştii? De unde?

— Mi-ai spus o dată că-ţi amintesc de cineva a cărui moarte ţi-a adus o mare eliberare. Apoi, când mi-ai vorbit de fostul tău soţ, ai spus din nou că-ţi amintesc de el. Am presupus că probabil nu cunoşti chiar doi bărbaţi care

amândoi să semene cu mine. În plus, eşti o mincinoasă extrem de transparentă.

Indiferenţa lui totală îi sfâşia inima.

— Înţeleg, a spus simţind un nod în gât din cauza lacrimilor.

După cât se părea, Ramon nu dorea soţia altui bărbat, fie ea divorţată sau văduvă. Ca şi cum ar fi trebuit să se autopedepsească în continuare, l-a întrebat în şoaptă:

— Vrei să-mi explici de ce eşti încă atât de supărat pe mine, chiar şi după cele pe care tocmai ţi le-am spus? Ştiu că eşti, dar nu sunt sigură de ce şi...

A prins-o de mâini şi a răsucit-o cu faţa spre el, strângând-o puternic:

— Pentru că te iubesc! i-a spus, supărat, printre dinţi. Iar de două zile m-ai făcut să trec printr-un adevărat iad! Vocea îi era dură şi răguşită, de parcă-i ieşea direct din piept. Te iubesc şi aştept de aproape 48 de ore să mă suni, iar cu fiecare oră care trecea muream câte puţin în sufletul meu.

Cu un zâmbet înlăcrimat, Katie şi-a lipit mâna de obrazul lui, încercând să-i înlăture rigiditatea prin mângâieri uşoare cu vârfurile degetelor.

— Au fost zile îngrozitoare şi pentru mine.

A îmbrăţişat-o cu o forţă uluitoare, cuprinzându-i gura într-un sărut care îi cerea să-i răspundă cu aceeaşi pasiune furtunoasă pe care i-o oferea. Mâinile îi reclamau trupul, mângâind-o pe gât, pe spate, pe sâni, coborând şi lipind-o strâns de bărbăţia lui trezită la viaţă.

Katie a început să-şi mişte instinctiv coapsele lipite de el. Ramon gemea de dorinţa devastatoare.

O săruta pătimaş, forţând-o să-i primească limba nerăbdătoare, să fie la înălţimea mişcărilor ei aţâţătoare.

S-a desprins de gura ei, sărutând-o fierbinte pe faţă, pe ochi, pe gât.

— O să mă scoţi din minţi, ştii asta? murmură cu voce joasă. Dar nu a putut să-i răspundă.

I-a înlănţuit din nou gura, iar ea s-a cufundat într-un ocean de plăcere, lăsându-se de bunăvoie să plutească sub valurile de extaz care, cu fiecare atingere a gurii şi a mâinilor lui înfometate, neobosite, o făceau să se afunde tot mai adânc.

A început să se ridice la suprafaţă când, treptat, dispăru apăsarea buzelor lui.

Simţindu-se frustrată şi nedreptăţită, îşi lipi obrazul de pieptul lui.

Ramon a prins-o de bărbie, iar Katie şi-a ridicat privirea

spre el, topindu-se sub tandreţea ochilor lui negri.

— Katie, m-aş fi căsătorit cu tine chiar dacă te-ai fi măritat cu animalul ăla în toate religiile pământului şi ai fi divorţat de el în toate tribunalele din lume!

Katie aproape că nu-şi recunoscu vocea în şoapta ca o adiere:

— Am crezut că eşti supărat pe mine pentru că am lăsat ca lucrurile dintre noi să meargă atât de departe fără să-ţi spun că am fost căsătorită înainte.

— Am fost furios pentru că ştiam că mă minţi, în legătură cu faptul că soţul tău este în viaţă, ca să ai o scuză să nu te căsătoreşti cu mine; furios, pentru că ştiam că eşti îngrozită de ceea ce simţi pentru mine şi totuşi nu pot să mai rămân aici ca să-ţi alung teama.

Katie s-a ridicat pe vârfuri şi a depus un să-l rut pe buzele care i-au răspuns fierbinte. Când i-a simţit însă strânsoarea braţelor, s-a retras. Îndepărtându-se de tentaţia apropierii lui, i-a spus:

— Cred că, înainte de a-mi pierde curajul şi de a nu fi prea târziu, ar fi bine să le spun, părinţilor mei. După seara asta nu ne mai rămân decât trei zile pentru a încerca să-i câştigăm de partea noastră înainte de a pleca.

S-a îndreptat spre măsuţă, a ridicat telefo-l nul şi a

început să formeze numărul părinţilor, apoi a ridicat privirea spre el.

— Voiam să le spun că ne ducem acolo, dar cred că ar fi mai bine să vină ei aici. I-a aruncat un zâmbet nervos, trist. Din casa lor te pot da afară, dar n-or să le dea mâna să facă lucrul ăsta de la mine.

Aşteptând ca totuşi cineva să răspundă, şi-a trecut degetele prin părul răvăşit, încercând să se gândească cum să înceapă. Când i-a răspuns mama ei, nu avea absolut nimic în minte.

— Bună, mami, eu sunt, Katie.

— Katie, s-a întâmplat ceva? Este nouă şi jumătate.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Făcu o pauză.

Speram că, dacă nu este prea târziu, v-ar face plăcere să treceţi, tu şi tati, pe la mine ca să bem ceva.

— Cred că am putea, i-a răspuns râzând mama ei. Tocmai ne-am întors de la cină, de la club. Ajungem imediat la tine.

Căutând disperată o cale de a o mai ţine la telefon, în încercarea de a găsi între timp o modalitate de a aborda subiectul în cauză, Katie i-a spus:

— Apropo, ar fi bine să aduceţi voi băuturile.

Eu nu am decât whisky în casă.

— Bine, iubito, o să le aducem. Vrei să mai aducem şi altceva?

— Calmante şi săruri mirositoare, a mormăit ea instinctiv.

— Ce anume, scumpo?

— Nimic, mami, vreau să vă spun ceva, dar înainte de asta, aş dori să-ţi pun o întrebare. Îţi aminteşti cum îmi ziceai, când eram mică, că, indiferent ce aş face, tu şi tati o să mă iubiţi mereu? spunea-i că indiferent cât de îngrozitor ar fi, tu...

— Katie, a întrerupt-o cu asprime mama.

Dacă încerci să mă sperii, atunci să ştii că ai reuşit foarte bine.

— Nici pe jumătate din cât urmează, oftă nefericită.

Mami, Ramon este aici. Am de gând să plec duminică cu el şi să ne căsătorim în Porto Rico. Vrem să vorbim despre asta cu voi astă-seară.

O secundă telefonul a rămas mort, după care a auzit-o pe mama spunând:

— Şi noi vrem să vorbim cu tine, Katherine, închise şi se uită la Ramon, care ridica întrebător dintr-o sprânceană.

— Sunt din nou Katherine. În pofida încercării de a glumi, era absolut conştientă şi foarte nefericită de cât de

devastaţi vor fi părinţii ei de ceea ce face. Îşi va menţine hotărârea de a pleca în Porto Rico, indiferent ce vor spune, dar îi iubea foarte mult şi ura faptul că o să-i facă nefericiţi.

Aşteptă la fereastră cu Ramon lângă ea, braţul lui înconjurându-i liniştitor umerii. A ştiut că au sosit după viteza cu care două perechi de faruri au măturat intrarea în parcarea complexului.

Tristă şi foarte îngrijorată, a pornit către uşă, dar vocea lui Ramon a oprit-o în loc.

— Katie, dacă aş putea să-ţi iau de pe umeri şi din suflet povara a ceea ce urmează să faci, aş face-o. Nu pot, dar îţi pot promite că în următoarele trei zile nu vei mai avea de înfruntat decât nefericirea pe care ţi-aş putea-o eu provoca neintenţionat.

— Mulţumesc, a şoptit chinuită, punându-şil mâna în palma lui întinsă, simţind forţă în strângerea liniştitoare a degetelor lui. Ţi-am spus vreodată cât de mult iubesc lucrurile pe care mi le spui?

— Nu, zise el zâmbind uşor. Dar este un loc bun pentru a începe.

Nu a avut timp să se gândească la semnificaţia cuvintelor pentru că soneria suna deja insistent.

Tatăl ei, recunoscut pentru şarmul şi bunele lui maniere, a dat buzna ca un vârtej în apartament, a acceptat mâna întinsă a lui Ramon şi a spus:

— Mă bucur să te văd din nou, Galverra, mi-a făcut plăcere când ai fost zilele trecute, dar trebuie că ai un tupeu al naibii ca să-i ceri lui Katie să se căsătorească cu tine şi probabil că nu eşti în toate minţile ca să crezi că vom permite aşa ceva!

Mama lui Katie, cunoscută pentru abilitatea de a-şi menţine firea chiar şi în momentele de stres extrem, a intrat ca o furtună în urma lui, ţinând de gât, în fiecare mână, câte o sticlă de băutură, ca un jongleur.

— Nu vom accepta aşa ceva, declară ea.

Domnule Galverra, va trebui să vă cerem să plecaţi, a adăugat arătând maiestuos cu o sticlă spre uşă. Iar tu, Katherine, ţi-ai pierdut minţile.

Du-te în camera ta! Cealaltă sticlă a fost îndreptată cu un gest teatral spre hol.

Urmărind scena cu o fascinaţie plină de groază, Katie şi-a revenit în cele din Urmă suficient pentru a putea vorbi.

— Tati, ia loc. Şi tu, mami. După ce i-a văzut pe amândoi pe scaune, a deschis gura să spună ceva, dar şi-a dat seama că mama ţinea câte o sticlă sprijinită pe fiecare

genunchi şi i le-a desprins din încleştarea degetelor. Haide, mami, dă-mi-le mie înainte să te răneşti.

După ce a eliberat-o pe mama ei de cele două arme, Katie încercă să se gândească cum să înceapă, îşi frecă palmele de coapsele bine strânse în pantalonii de culoarea piersicii şi-i aruncă lui Ramon o privire neajutorată şi rugătoare. Ramon şi-a trecut un braţ pe după talia subţire a fetei, ignorând privirea încruntată a tatălui când a văzut gestul, şi i-a spus calm:

— Katie a fost de acord să se întoarcă duminică cu mine în Porto Rico, unde ne vom căsători. Înţeleg că este greu pentru dumneavoastră să acceptaţi, dar pentru ea ar însemna foarte mult să ştie că are susţinerea dumneavoastră în ceea ce face.

— Ei bine, să fie al naibii de sigură că n-o s-o aibă! a izbucnit tatăl ei.

— În acest caz, a continuat Ramon cu voce egală, o veţi forţa să aleagă între noi şi vom pierde amândoi. Va veni cu mine, dar mă va urî pentru că am provocat o ruptură între ea şi dumneavoastră – şi vă va urî şi pe dumneavoastră pentru lipsa de înţelegere şi pentru faptul că nu-i doriţi fericirea. Pentru mine este important să fie fericită.

— Întâmplător, este al dracului de important şi pentru

noi, a spus iritat domnul Connelly. Ce fel de viaţă îi poţi oferi, la vreo fermă de doi bani în Porto Rico?

Katie l-a văzut pe Ramon cum păleşte şi-i venea să-l strângă de gât pe tatăl ei pentru felul în care-i jignea mândria.

Dar când i-a răspuns, Ramon era calm:

— Nu va avea decât o căsuţă în care să locuim, dar acoperişul este bun, nu curge apa prin el. Va avea întotdeauna ce să mănânce şi cu ce să se îmbrace. Şi îi voi da copii, mai mult de atât nu-i pot promite în afară de faptul că se va trezi în fiecare dimineaţă ştiind că este iubită.

Ochii mamei s-au umplut de lacrimi, iar când s-a uitat spre Ramon a făcut-o fără nicio urmă de ostilitate.

— Oh, Dumnezeule...! a şoptit ea.

Totuşi, tatăl lui Katie de-abia se încălzise pentru luptă.

— Deci, Katie va fi o roabă, o nevastă de fermier, nu?

— Nu, va fi soţia mea.

— Şi va munci precum o nevastă de agricultor!

i-a aruncat dispreţuitor.

Ramon a strâns din dinţi şi s-a făcut şi mai palid.

— Va avea câte ceva de făcut, da.

— Îţi dai seama, domnule Galverra, că nu a fost la o

fermă decât o singură dată în viaţa ei?

Şi, întâmplător, îmi amintesc foarte bine evenimentul.

Privirea lui agitată s-a îndreptat spre Katie, care era complet uluită. Vrei să-i spui despre asta tu, Katherine, sau îi spun eu?

— Tati, nu aveam decât 12 ani!

— Şi celelalte trei prietene ale tale la fel, Katherine. Dar ele n-au ţipat disperate când fermierul i-a tăiat gâtul unui pui. Nu l-au făcut criminal la propria lui masă, refuzând după aceea timp de doi ani să mănânce pui. Ele n-au găsit că toţi caii ăia „miros urât”, că procesul mulgerii unei vaci este „indecent” şi că o fermă de mai multe milioane de dolari este „locul cel mai urât mirositor, cu cele mai murdare animale”.

— Ei bine, a izbucnit Katie bătăioasă, întâmplător, ele n-au căzut într-o grămadă de bălegar, nu au fost ciupite de o gâscă şi nici lovite cu copita de un cal orb! Întorcându-se spre Ra mon pentru a încerca să se apere, a fost uimită să-l vadă uitându-se în jos la ea cu un zâmbet pervers.

— Râzi tu acum, Galverra, a spus furios domnul Connelly, dar n-ai să mai râzi deloc când ai să constaţi că ideea lui Katie de a trăi în limitele unui buget strict înseamnă să cheltuiască tot ce câştigă şi să treacă tot ce-

şi mai doreşte în contul meu. Nu ştie să gătească nimic ce nu vine dintr-o pungă, o cutie sau o conservă, nu ştie nici măcar la care capăt al acului se bagă aţa. Ea...

— Ryan, exagerezi! a intervenit pe neaşteptate doamna Connelly. Katie trăieşte din ceea ce câştigă din ziua în care a terminat colegiul şi, categoric, ştie să coasă!

Ryan Connelly părea pe punctul să explo deze.

— Face cruciuliţe sau cine ştie ce dracu' de lucru asemănător. Şi nici asta bine! încă nu ştiu dacă chestia aia care a făcut-o pentru noi este un peşte sau o bufniţă, şi nici tu nu ştii!

— Este o ciupercă, a spus Katie răsucindu-se în braţele primitoare ale lui Ramon şi izbucnind în râs. Am făcut-o când... când aveam 14 ani.:

Ştergându-şi lacrimile de atâta râs, s-a lăsat pe spate în îmbrăţişarea lui şi şi-a ridicat ochit strălucitori spre el. Ştii... mă gândeam că or să creadă că tu nu eşti destul de bun pentru mine.

— Ce credem noi, izbucni Ryan Connelly, este...

— Nu este tocmai pregătită pentru felul de viaţă pe care ar trebui să o ducă cu dumneata, domnule Galverra, a întrerupt doamna Connelly izbucnirea soţului ei. Experienţa de „muncă" a lui Katie a fost acea de la colegiu

şi din slujba ei, genul de muncă făcută cu mintea, nu cu mâinile şi cu spatele. A absolvit cu note foarte mari colegiul şi ştiu cât de mult munceşte la serviciu. Dar Katie nu are absolut niciun fel de experienţă în ce priveşte munca fizică, efortul care-ţi rupe şalele.

— Şi nici nu va avea, dacă se căsătoreşte cu mine, a replicat Ramon.

Era evident că Ryan Connelly terminase cu încercarea de a fi rezonabil. A sărit în picioare, a făcut doi paşi furioşi, apoi s-a răsucit uitându-se la Ramon cu o mânie ce-i emană prin toţi porii.

— Te-am judecat greşit când ai fost la noi, Galverra. Am crezut că ai mândrie şi onoare, dar m-am înşelat.

Katie l-a simţit pe Ramon cum devine complet rigid pe măsură ce tatăl ei îşi continua tirada usturătoare.

— Oh, ştiam că eşti sărac, ai spus-o chiar tu, dar ţi-am acordat creditul unei oarecare decenţe.

Şi totuşi stai aici şi ne spui că, deşi. Nu-i poţi oferi nimic, ai de gând să ne iei fiica de lângă noi, să o iei de la tot ce ştie şi cunoaşte, de lângă familia ei, de lângă prietenii ei – te întreb, oare aşa procedează un bărbat onorabil şi decent? Răspunde-mi la asta, dacă ai curaj?

Katie, pe punctul de a interveni, a aruncat o privire spre

expresia ucigaşă a lui Ramon şi a făcut un pas înapoi. Cu o voce joasă, teribilă, a spus sfidător:

— Aş lua-o pe Katie şi de lângă propriul meu frate! Acest răspuns este suficient pentru dumneavoastră?

— Da, pe Dumnezeul meu, este suficient!

Asta îmi spune ce fel de...

— Stai jos, Ryan, a intervenit cu asprime doamna Connelly. Katie, tu şi Ramon, duceţi-vă în bucătărie şi pregătiţi-ne ceva de băut. Vreau să vorbesc cu tatăl tău între patru ochi.

Trăgând fără ruşine cu ochiul prin deschizătura uşii, în timp ce Ramon pregătea băuturile, Katie a văzut-o pe mama ei aşezându-se în faţa tatălui şi punându-i o mână pe braţ.

— Am pierdut bătălia, Ryan, şi îţi atragi duşmănia învingătorului. Bărbatul ăsta încearcă din răsputeri să nu lupte cu tine, dar tu îl încolţeşti totuşi în mod deliberat, până când nu va mai avea de ales decât să treacă la represalii.

— Nu este încă un învingător, la dracu'! Nu, până când Katie nu va fi cu el în avion. Până atunci ne este inamic, dar nicidecum victorios.

Doamna Connelly i-a zâmbit blând.

— Nu este niciun fel de inamic pentru noi.

Cel puţin nu pentru mine. Nu a mai fost din clipa în care ţi-a spus că fiica noastră va trăi fiecare zi din viaţa ei ştiind că este iubită.

— Vorbe! Nimic altceva decât vorbe!

— Spuse nouă, Ryan. Spuse cu sinceritate şi fără jenă părinţilor lui Katie – nu şoptite la urechea ei în cine ştie ce momente fierbinţi. Nici nu m-aş fi gândit măcar că poate exista un bărbat care să spună un asemenea lucru părinţilor unei fete. Nu o va lăsa niciodată să sufere. Nu-i va putea da lucrurile materiale, dar îi va da tot ceea ce contează într-adevăr în viaţă.

Ştiu că o va face. Acum cedează cu eleganţă sau vei pierde şi mai mult. Când soţul ei şi-a întors capul în altă parte, i-a atins faţa, aducându-l din nou spre ea.

Ochii lui, de un albastru intens, la fel ca ai lui Katie, erau suspicios de umezi.

— Ryan, a spus ea moale, de fapt tu nu ai nimic de obiectat împotriva bărbatului ăsta, nu?

— Nu, a zis suspinând adânc, cu o voce răguşită.

Nu cu bărbatul, nu chiar cu el. Numai că...

nu vreau să o ducă departe pe Katie a mea.

Întotdeauna a fost preferata mea, ştii asta.

Rose, a fost singura dintre copiii noştri care m-a preţuit, singura care m-a văzut şi ca altceva decât ca un portofel veşnic deschis, singura care observa când eram obosit sau îngrijorat şi care încerca să mă înveselească. Trase aer în piept, adânc şi chinuit. Katie a fost ca o rază de soare în viaţa mea, iar dacă el mi-o ia, n-am s-o mai pot vedea pe Katie a mea strălucind din nou.

Fără să-şi dea seama că Ramon venise în spatele ei, Katie îşi sprijini capul de catul uşii.

Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji.

Apucând-o de bărbie pe soţia sa, Ryan a scos batista şi i-a şters lacrimile de pe faţă.

Doamna Connelly a reuşit să zâmbească.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta... Este exact genul de lucru pe care l-ar face. A fost întotdeauna atât de plină de veselie şi de dragoste, atât de disperată să dăruiască. Se împrietenea întotdeauna cu copiii cu care nu se juca nimeni şi n-am văzut nici măcar un singur câine rătăcit de care Katie să nu se îndrăgos teascâ. Până acum am crezut că David i-a distrus această parte frumoasă a ei şi l-am urât pentru asta... dar n-a făcut-o. Lacrimile îi lunecau pe gene, picurându-i pe obraji. Oh, Ryan, nu înţelegi... Katie a găsit un alt rătăcit pe care-l iubeşte.

— Ultimul a muşcat-o rău, a bombănit Ryan trist.

— Ăsta n-o să facă aşa ceva, i-a replicat soţia lui. El o va proteja.

Strângându-şi la piept soţia înlăcrimată, Ryan a privit peste cameră şi a văzut-o pe Katie plângând şi ea în braţele lui Ramon, cu batista lui mototolită în mână.

Aruncându-i un zâmbet fugar de împăcare bărbatului înalt care o ţinea la piept atât de protector pe fiica lui, Ryan i-a spus:

— Ramon, ai cumva o batistă de rezervă?

Zâmbetul scurt al lui Ramon a acceptat armistiţiul.

— Pentru femei sau pentru noi?

După ce au plecat părinţii ei, Ramon a rugat-o să-i permită să folosească telefonul, iar

Katie a ieşit pe verandă ca el să poată vorbi liniştit.

Umbla de colo-colo, atingând absentă plantele verzi şi luxuriante, după care s-a sprijinit cu o coapsă de spătarul unuia din cele două scaune, ridicându-şi privirea spre stelele ce străluceau ca nişte diamante împrăştiate pe cer.

Când să iasă pe verandă, Ramon s-a oprit în prag, uluit de frumuseţea pură a tabloului ce se înfăţişa.

Lumina venită din interiorul apartamentului o proiecta – siluetă distinctă pe negrul de catifea al nopţii.

Cu părul liber, căzându-i valuri pe umeri, profilul ei avea o maturitate proaspătă, îmbinată cu o mândrie calmă, degajată de felul în care-şi ţinea bărbia, făcând-o să pară în acelaşi timp provocatoare şi nepăsătoare.

Simţindu-i prezenţa, Katie a întors încet capul spre el.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat gândindu-se la convorbirea lui telefonică.

— Da, i-a răspuns cu o gravitate plină de tandreţe. Mă tem că dacă mă apropii am să descopăr că nu eşti decât un vis.

— Sunt foarte reală. Un zâmbet dulce şi în acelaşi timp senzual îi flutură pe buze.

— Îngerii nu sunt reali. Niciun bărbat nu poate spera să întindă mâinile şi să strângă în braţe un înger.

— Când mă săruţi, gândurile mele sunt tot ce vrei, numai angelice nu. Şi zâmbetul îi lumină încântător toată faţa.

Ramon s-a apropiat de ea, privind-o adânc în ochi.

— Şi care sunt gândurile tale când stai singură aici, afară, şi priveşti cerul ca o zeiţă care venerează stelele?

Timbrul vocii lui joase şi profunde a înfiorat-o de plăcere. Totuşi, acum că era legată de el, simţea o anumită sfială.

— Mă gândeam cât de incredibil este că în doar şapte

zile mi s-a schimbat întreaga viaţă. Nu, nu în şapte zile, în şapte secunde. În clipa în care m-ai întrebat adresa localului, întreaga mea viaţă a pornit pe o altă cale. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi trecut pe coridorul ăla cinci minute mai târziu.

Ramon o ridică delicat în picioare.

— Tu nu crezi în soartă, Katie?

— Numai când lucrurile nu merg cum trebuie.

— Şi când sunt frumoase?

— Atunci se întâmplă din cauza planificării mele inteligente şi a muncii pe care o depun, i-a răspuns, iar ochii îi jucau radioşi în cap.

— Mulţumesc!

Şi Ramon a zâmbit copilăreşte.

— Pentru ce?

— Pentru toate dăţile, din ultimele şapte zile, când m-ai făcut să zâmbesc. Şi i-a cuprins gura într-un sărut fierbinte, dulce.

Katie şi-a dat seama că nu avea nicio intenţie să facă dragoste cu ea în noaptea aceea şi a fost recunoscătoare şi impresionată de reţinerea lui.

Era terminată emoţional şi epuizată fizic.

— Ce planuri ai pentru mâine? l-a întrebat câteva

minute mai târziu, când se pregătea să plece.

— Timpul meu este al tău, i-a spus el. Aveam de gând să plec mâine spre Porto Rico. Întrucât nu plecăm până duminică, singurul angajament pe care-l am este de a lua micul dejun cu tatăl tău, mâine dimineaţă.

— N-ai vrea să mă duci la-serviciu, înainte să te întâlneşti cu el? Aşa mai petrecem puţin timp împreună. Iar după aceea ai putea să treci să mă iei.

A strâns-o în braţe cu multă tandreţe.

— Da, i-a şoptit răguşit.

Capitolul 9

Stătea la birou învârtind stiloul între degete.

Virginia era la întâlnirea de lucru de vineri dimineaţă, ceea ce însemna că mai are timp până la zece şi jumătate să se hotărască. O oră şi jumătate pentru a decide dacă să demisioneze sau dacă să ceară două săptămâni de concediu, urmate de alte două fără plată.

Ştia ce dorea – nu, ce se aştepta – Ramon să facă. El se aştepta ca ea să demisioneze, să rupă toate legăturile.

Dacă va cere o lună de concediu în loc să demisioneze, o să aibă impresia că nu se angajează cu tot sufletul în

relaţia cu el, că-şi păstrează deschisă o portiţă de evadare.

Gândurile i-au zburat înapoi, la felul în care a privit-o Ramon azi-dimineaţă, când a venit s-o ducă la serviciu.

Ochii lui negri i-au studiat faţa cu o intensitate pătrunzătoare.

— Te-ai răzgândit? a întrebat-o, iar când a răspuns că nu, a strâns-o în braţe şi a sărutat-o cu un amestec de dulceaţă violentă şi mare uşurare.

Cu fiecare moment petrecut împreună cu Ramon devenea mai apropiată sentimental de el. Inima, din motive numai de ea ştiute, îi tot spunea că este bărbatul potrivit pentru ea, că tot ceea ce face este bine.

Mintea totuşi o avertiza. Îi spunea că se întâmplă prea repede, prea curând şi, cel mai rău, continua să o tulbure spunându-i că Ramon nu este ceea ce pare să fie, că îi ascunde ceva. Ochii albaştri i s-au înnorat. Azi-dimineaţă a venit îmbrăcat într-un frumos pulover auriu de golf.

De alte două ori până acum venise îmbrăcat în costume de o croială impecabilă. Părea atât de ciudat pentru un fermier, mai ales unul sărac, încât Katie l-a întrebat direct.

Zâmbind, Ramon a informat-o că agricultorii au costume şi pulovere exact la fel ca oricare alţi bărbaţi. Katie a acceptat îndoită răspunsul;

dar când a încercat să afle mai multe despre el, Ramon a evitat întrebările spunându-i:

— Katie, tu trebuie că ai multe întrebări despre mine şi despre viitorul tău, dar răspunsurile sunt toate în Porto Rico.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Katie urmări sumbră activitatea intensă care se desfăşura în biroul de primire al serviciului personal, unde solicitanţii completau tot felul de formulare, dădeau teste şi aşteptau să o vadă pe Katie sau pe unul dintre cei cinci colegi ai ei, bărbaţi, care toţi îi raportau lui Ginny.

Poate că greşea având acest sentiment de incertitudine în ce-l priveşte pe Ramon. Poate că nu a fost în mod deliberat evaziv.

Poate că această teamă persistentă a ei era pur şi simplu rezultatul experienţei ei dureroase în mariajul cu David Caldwell.

Dar poate că nu greşea. Va trebui să descopere în Porto Rico, dar până când se vor spulbera toate temerile nu putea risca să demisioneze din slujbă.

Dacă demisionează astăzi, înseamnă că demisionează fără niciun fel de preaviz.

Dacă demisionează fără preaviz, nu va mai putea fi

angajată din nou la Technical Dynamics şi nici nu va obţine referinţe bune de la ei dacă va încerca să meargă să lucreze altundeva.

În plus, Virginia s-ar face pur şi simplu de râs dacă ar trebui să-i explice vicepreşedintelui, care tocmai aprobase enorma majorare de salariu pentru Katie, că ea, protejata Virginiei, a demisionat fără preaviz – la fel ca şi cea mai iresponsabilă angajată temporar, care spăla podelele.

Se ridică, îşi trecu absentă mâna peste cocul elegant şi ieşi în sala de primire, trecu pe lângă Donna şi celelalte două secretare care lucrau la personal şi intră într-una dintre cabinele în care se dădeau probele.

S-a aşezat la masă, a băgat o foaie albă în maşina de scris electrică şi a rămas cu ochii ţintă la ea, şi cu degetele nehotărâte pe clape.

Ramon se aştepta ca ea să demisioneze. A spus că o iubeşte.

Totodată, Katie simţea instinctiv că el are nevoie de ea; avea foarte mare nevoie de ea.

Simţea că nu-i este loială luându-şi doar o lună de concediu.

Se gândi să-l mintă, dar onestitatea conta foarte mult pentru Ramon, lucru care conta foarte mult şi pentru

Katie. Nu voia să-l mintă.

Pe de altă parte, după ce aseară a fost de acord să plece în Porto Rico şi să se căsătorească cu el, nu-şi putea imagina cum să-i explice îndoielile şi presimţirile din această dimineaţă.

Nu era sigură că ar fi fost înţelept nici măcar să-i spună ce a simţit. Dacă i-ar fi spus lui David că bănuia existenţa unei laturi ascunse a caracterului său nu s-ar mai fi străduit să i-o ascundă şi să o convingă de contrariul.

I se păru mult mai potrivit să plece pur şi simplu în Porto Rico şi să-şi lase timp pentru a-l cunoaşte mai bine. Cu vremea, fie i s-ar spulbera îndoielile, fie i s-ar confirma suspiciunile.

Oftând, încercă să se gândească la o scuză mai bună pe care să i-o avanseze lui Ramon pentru decizia ei de a nu demisiona. Şi i-a venit într-o străfulgerare de inspiraţie.

Adevărul.

Adevărul îi înlătura toate sentimentele de neloialitate faţă de Ramon şi era ceva ce-l putea face pe Ramon să înţeleagă. Era atât de evident, încât Katie a fost uluită că s-a gândit măcar şi numai o clipă să demisioneze fără preaviz.

Bătu repede şi eficient la maşină o cerere oficială

adresată Virginiei, solicitând două săptămâni de concediu, începând cu a doua zi, urmate de alte două săptămâni de concediu fără plată.

Diseară o să-i explice pur şi simplu lui Ramon că nu putea să demisioneze fără preaviz pentru a se căsători. Bărbaţii nu demisionează fără preaviz ca să se însoare, iar dacă ea ar face lucrul ăsta s-ar reflecta negativ asupra tuturor celorlalte femei care depun eforturi pentru o şansă egală în obţinerea unor posturi de conducere.

Unul dintre cele mai frecvente argumente împotriva angajării unei femei într-o funcţie de conducere era că ele pleacă pentru a se căsători sau pentru a avea copii, ori pentru a-şi urma soţul când este transferat. Directorul departamentului era un şovinist convins când era vorba de femei.

Dacă demisionează fără niciun preaviz pentru a se căsători, tipul n-ar ierta-o niciodată pe sărmana Virginia şi ar dibui el vreun motiv legal acceptabil pentru a descalifica orice alt candidat de sex feminin pe care Virginia ar vrea să-l angajeze pentru funcţia lui Katie.

Dacă, pe de altă parte, demisionează în timp ce se află în vacanţă în Porto Rico, cele două săptămâni rămase, luate fără plată, ar constitui preavizul.

Asta însemna că nu mai dispunea decât de două săptămâni pentru a-şi rezolva temerile pe care le avea în legătură cu căsătoria cu Ramon.

Cu toate astea, Katie s-a simţit uşurată.

Acum, când a gândit totul raţional, a decis că dacă va demisiona în timp ce va fi în Porto Rico, n-o să menţioneze că face lucrul ăsta pentru a se căsători.

O să spună ceea ce spun toţi bărbaţii întotdeauna:

demisionează „pentru a accepta o poziţie mai bună”. Odată luată decizia, a băgat în maşină altă foaie de hârtie, datând-o două săptămâni mai târziu, începând cu a doua zi, şi în care îşi prezenta oficial demisia în scopul de a accepta o poziţie mai bună.

Era aproape 11.30 când a terminat cu solicitanţii pe care-i programase pentru interviuri. Luând cele două foi de hârtie, a intrat în biroul

Virginiei, apoi a început să ezite.

Virginia era ocupată cu nişte cifre, pe o foaie lungă de hârtie, cu capul aplecat complet în ceea ce făcea. Arăta, ca întotdeauna: elegantă şi feminină.

Îndreptându-şi blazerul albastru-marin şi netezindu-şi cutele fustei plisate, roşu cu albastru.

Katie i-a dat drumul.

— Ginny, poţi să-mi acorzi câteva minute? a întrebat nervoasă, adresându-i-se aşa cum în mod obişnuit o făcea numai după orele de program.

— Dacă nu este urgent, mai lasă-mi o jumătate de oră ca să termin raportul ăsta, a răspuns Ginny fără să-şi ridice privirea de pe ceea ce făcea.

Cu fiecare secundă tensiunea lui Katie creştea.

Nu era sigură că ar mai fi putut rezista încă o jumătate de oră.

— Este... este destul de important.

Când i-a auzit ezitarea din voce, Ginny a ridicat imediat capul.

A lăsat foarte încet stiloul pe birou şi a urmărit-o pe Katie apropiindu-se, încruntată.

Acum, că sosise momentul, nu ştia cum să înceapă. I-a dat Virginiei cererile de vacanţă şi de concediu fără plată. Virginia se uită peste ele, uşor alarmată.

— Este prea în scurt pentru a cere o lună de concediu, a spus ea punând hârtiile deoparte.

Dar ai dreptul la o vacanţă, aşa că am să o aprob. De ce ceri însă şi două săptămâni fără plată?

Katie se aşează pe scaunul din faţa biroului Virginiei.

— Vreau să plec în Porto Rico cu Ramon.

Acolo am să mă hotărăsc dacă mă căsătoresc sau nu cu el. În cazul în care decid să o fac – iată demisia mea. Cele două săptămâni fără plată pot servi ca preaviz. Vreau să spun că numai dacă îmi dai voie să procedez aşa.

Virginia s-a lăsat pe spătarul scaunului şi o privea uluită.

— Cine?

— Bărbatul despre care am vorbit miercuri.

Văzând cum Virginia continua să se holbeze la ea nevenindu-i să creadă, Katie i-a explicat:

Ramon are o mică fermă în Porto Rico. Vrea să mă căsătoresc cu el şi să locuim acolo.

— Dumnezeule! a exclamat Virginia.

Katie, care nu o văzuse niciodată aşa, a adăugat ca să o ajute:

— Este spaniol, de fapt.

— Dumnezeule! a exclamat ea din nou.

— Ginny! o imploră cu disperare Katie. Ştiu că este brusc, dar nu este incredibil. Este...

— O nebunie, a spus Virginia, regăsindu-şi în sfârşit expresia obişnuită. Îşi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească. Katie, când ai vorbit despre bărbatul ăsta, acum două zile, mi l-am închipuit nu numai chipeş, ci şi având stil şi fiind modern pentru a se potrivi cu tine.

Iar acum vii şi-mi spui că este un agricultor portorican şi că ai de gând să-i fii nevastă?

Katie a dat din cap.

— Cred că ai înnebunit. Văd însă că ţi-a mai rămas cel puţin atâta brumă de minte încât să nu demisionezi şi să rupi toate punţile în urmă. În patru săptămâni sau chiar mult mai puţin vei regreta acest impuls nesănătos de romantic şi extrem de absurd. Ştii că am dreptate, altminteri n-ai fi cerut concediu, ţi-ai fi dat direct demisia.

— Nu este nesănătos şi nu este impuls, i-a replicat Katie, implorând-o din privire să înţeleagă.

Ramon este diferit...

— Sunt sigură că este! a fost de acord, dispreţuitoare, Ginny. Latino-americanii sunt de un şovinism imposibil.

Katie nu-i luă în seamă cuvintele pentru că ştia deja că Ramon era foarte latino-american şi foarte şovin.

— Ramon este foarte special, a spus, stânjenită să transpună în cuvinte ceea ce simţea pentru el. Mă face să mă simt şi eu specială.

Nu este superficial sau egocentric ca majoritatea bărbaţilor pe care i-am cunoscut. Văzând că Ginny nu era mai convinsă decât înainte, a adăugat: Ginny, mă iubeşte; simt că mă iubeşte.

Şi are nevoie de mine. Eu...

— Fireşte că are nevoie de tine! Este un prăpădit de agricultor care nu-şi permite să plătească o bucătăreasă, o femeie în casă şi o tovarăşă de pat. De aceea are nevoie de o nevastă, care, pentru masă şi casă, va fi toate trei la un loc! Imediat Ginny a ridicat o mână în chip de scuză. Îmi pare rău, Katie, n-ar fi trebuit să spun asta. N-ar trebui să-ţi impun ideile mele în ce priveşte căsătoria. Nu am făcut-o decât pentru că sincer simt că nu vei fi niciodată mulţumită cu o asemenea viaţă, nu când ai avut-o pe asta.

— Asta nu este de ajuns pentru mine, Ginny, i-a replicat cu o siguranţă calmă. Mi-am dat seama de lucrul ăsta cu mult înainte să-l cunosc pe Ramon. Se pare că nu pot să fiu fericită consacrându-mi tot timpul carierei, următoarei mele promovări, viitorului meu. Nu că ar fi o viaţă singuratică, pentru că nu sunt deloc singură.

Este o viaţă goală, mă simt nefolositoare şi fără rost.

— Ştii câte femei îşi doresc exact ceea ce ai tu? Ştii câte femei îşi doresc să se poată gândi numai la ele şi la nimic altceva?

Katie a dat din cap, conştientă într-un chip stânjenitor că, indirect, respinge modul de viaţă al lui Ginny, precum şi pe al ei propriu.

— Ştiu. Poate că pentru ele este bine. Pentru mine nu.

Ginny se uită la ceas şi se ridică cu regret.

— Trebuie să mă grăbesc, sunt aşteptată la o întâlnire în oraş şi nu mă întorc până ai să pleci.

Nu-ţi face probleme să mă suni peste două săptămâni. Bucură-te de cele patru săptămâni.

Dacă te hotărăşti să demisionezi, pur şi simplu, am să pun atunci foaia asta îndosarul tău şi o să spun că mi-ai dat-o înainte. Încălcăm politica companiei, dar pentru ce sunt prietenii? Se uită peste cererea de demisie şi zâmbi când citi motivul.

„Pentru a accepta o poziţie mai bună”, cită ea. Foarte înţelept făcută.

Katie se ridică şi ea, simţind că-i vin lacrimi în ochi.

— Atunci presupun că aceasta este despărţirea.

— Nu, Katie, i-a spus râzând Ginny, strângând nişte hârtii pe care le puse în servietă. Peste două săptămâni vei începe să te plictiseşti. Iar peste patru săptămâni ai să duci dorul slujbei şi al provocării pe care ţi-o pune cariera. Ai să te întorci. Între timp, vacanţă plăcută – oricum, de asta chiar ai nevoie. Eşti doar puţin obosită. Ne vedem peste o lună – sau mai curând.

La 5,05, Katie a ieşit pe uşa batantă, grăbindu-se spre

maşina parcată de Ramon lângă trotuar. S-a strecurat înăuntru, i-a înfruntat cu curaj privirea întrebătoare şi i-a spus:

— Mi-am luat o lună de vacanţă în loc să demisionez. A văzut cum îi zvâcneşte maxilarul şi s-a răsucit cu faţa spre el. Motivul pentru care am făcut este...

— Nu acum! i-a tăiat-o el scurt. Discutăm când ajungem la tine.

Au intrat în apartament fără ca vreunul din ei să fi scos măcar un singur cuvânt în cele 35 de minute cât a durat drumul.

Cu nervii încordaţi la maximum, Katie şi-a lăsat poşeta jos, s-a dezbrăcat de blazer şi s-a întors spre el. Conştientă de furia lui, l-a întrebat cu prudenţă:

— Cu ce vrei să încep?

— Începe prin a-mi spune de ce, a zis prinzând-o de braţe şi zgâlţâind-o zdravăn. Spune-mi de ce!

Katie a reuşit să nu-şi plece ochii albaştri, mari de teamă.

— Te rog, nu te uita la mine aşa. Ştiu că te simţi rănit şi că eşti furios, dar nu trebuie. Şi-a strecurat mâinile pe sub materialul moale al puloverului de golf, lipindu-şi palmele de pieptul lui musculos în încercarea de a-l alina şi de a-l

linişti. Gestul ei l-a făcut să reacţioneze brusc, îndepărtându-i mâinile cu o smucitură.

— Nu încerca să-mi distragi atenţia cu atingerea ta, că n-o să meargă. Nu ne jucăm.

— Nu mă joc deloc! a izbucnit Katie, smulgându-se din mâinile lui cu o forţă îndoită de propria ei furie care clocotea. Dacă voiam să mă joc cu tine, te-aş fi minţit şi ţi-aş fi spus că am demisionat. Depărtându-se de el, ajunse în mijlocul camerei şi se răsuci pe călcâie. Am hotărât să cer patru săptămâni de concediu ca să pot demisiona din Porto Rico, din mai multe motive foarte importante. În primul rând, Virginia Johnson este nu numai şefa mea, ci şi o persoană pe care o plac şi pe care o respect imens. Dacă aş fi demisionat fără niciun motiv, aş fi pus-o într-o situaţie foarte stânjenitoare. Îşi ridică bărbia cu încăpăţânare, continuându-şi discursul furios. Ce ar fi zis bărbaţii? Dacă aş fi plecat fără preaviz, asta le-ar fi dat un motiv perfect să se simtă răzbunaţi şi superiori pentru că ei nu dezertează de la locul de muncă pentru a se căsători. Refuz categoric să-mi trădez propriul sex! Aşa încât... când am să demisionez din Porto Rico cu preaviz am să spun că plec „pentru a accepta o poziţie mai bună”. Ceea ce întâmplător aşa consider că este cea de soţie a ta! a

încheiat sfidător.

— Mulţumesc, i-a zis Ramon aproape umil.

Zâmbind, a pornit spre ea. Katie, care se ambalase singură, s-a dat înapoi.

— N-am terminat încă, a continuat îmbujorându-se toată, cu ochii încărcaţi de indignare.

Mi-ai spus că, indiferent de situaţie, doreşti onestitate din partea mea, iar atunci când sunt cinstită cu tine mă sperii şi mă intimidezi. Dacă vrei să fiu absolut cinstită, trebuie să ştiu că, indiferent cât de îngrozitor este adevărul, n-ai să te înfurii pe mine pentru că ţi-l spun. Ai fost nedrept şi nerezonabil acum câteva minute, iar părerea mea este că ai o fire imposibilă!

— Acum ai terminat? o întrebă blând.

— Nu, n-am terminat! i-a răspuns aproape bătând din picior. Când te-am atins nu încercam decât să mă simt aproape de tine. Nu mă jucam deloc şi nu-mi place câtuşi de puţin modul în care m-ai tratat! Epuizându-şi plângerile, Katie îşi coborî privirea la nivelul umerilor, refuzând cu încăpăţânare să-i întâlnească ochii.

— Mai vrei să mă atingi acum?

— Câtuşi de puţin!

— Chiar dacă-ţi spun că-mi pare foarte rău şi că doresc

să o faci?

— Nu!

— Nu mai vrei să fii aproape de mine, Katie?

— Nu, nu mai vreau.

— Uită-te la mine. O apucă cu vârful degetelor de bărbie, ridicându-i faţa spre el. Te-am făcut să suferi, tu mi-ai răspuns cu aceeaşi monedă, iar acum suferim amândoi. Fie putem să răcnim unul la altul în durerea noastră până când ne-am consuma furia, fie ne putem opri în clipa asta şi ne putem învăţa reciproc cum să ne vindecăm rănile. Nu ştiu care din cele două căi preferi.

Privindu-l în ochi, Katie şi-a dat seama că vorbeşte chiar serios; voia ca ea să decidă dacă să transforme bătălia lor într-un război care să dureze până când îşi vor vărsa toţi nervii sau să-i spună ce să facă ori să zică pentru a o linişti. S-a uitat la el cu o expresie vulnerabilă, de incertitudine şi derutată.

— Eu... aş vrea să mă iei în braţe. Cu o delicateţe infinită, Ramon a cuprins-o în cercul braţelor sale. Şi aş vrea să mă săruţi.

— Cum? a întrebat-o moale.

— Cu buzele, a răspuns derutată de întrebare.

O sărută cu senzualitate, cu buzele fierbinţi, dar nu

depărtate. Şi cu limba, a clarificat ea lucrurile, aproape fără suflare.

— Iar tu ai să mi le dai pe ale tale?

A dat din cap, iar gura i s-a deschis flămândă peste a ei, limbile li s-au împletit, mângâindu-se reciproc.

Îi simţea mâinile neobosite pe umeri, pe spate şi coborând mai jos, lipindu-i coapsele de bărbăţia ce-i pulsa.

Devorându-i gura, a tras-o pe canapea, încurcându-şi degetele în nasturii bluzei de mătase.

Pierzându-şi răbdarea cu ei, îi cuprinse sânul în căuşul mâinii.

— Descheie-i, a spus cu voce joasă, imperioasă.

I s-a părut că i-a trebuit o veşnicie ca să-şi descheie nasturii pentru că mâinile îi tremurau, iar Ramon o săruta fără încetare.

Când l-a descheiat, în sfârşit, şi pe ultimul, şi-a ridicat gura de pe a ei şi i-a şoptit nesigur:

— Vreau să o scoţi pentru mine.

Inima a început să-i bată nebuneşte când şi-a scos bluza, lăsând-o să-i alunece printre degetele care-i tremurau.

Privirea lui Ramon a coborât spre sutienul de dantelă.

— Şi ăsta.

Simţind cum îi alergau flăcări prin fiecare nerv al trupului, Katie şi-a descheiat sutienul şi şi-a dat jos bretelele de pe umeri.

Globurile ivorii ale sânilor s-au umflat mândre sub privirea lui posesivă, sfârcurile au început să se întărească încet la atingerea mâinilor lui.

Ramon le privea, în ochi arzându-i pasiunea.

— Vreau să-mi văd pruncul la sânul tău, i-a spus cu voce răguşită.

Stânjeneala resimţită din cauza felului absolut evident în care trupul răspundea dorinţei lui a fost eclipsată de propria ei dorinţă pe care n-o mai putea stăpâni.

— În clipa asta aş vrea să te văd mai curând pe tine acolo, i-a spus ea cu o voce tremurândă.

— Dă-mi-l, Katie.

O excitaţie interioară necontrolabilă o înfioră toată când i-a cuprins ceafa cu mâna trăgându-i capul în jos şi ridicând în acelaşi timp sânul pentru a-i oferi sfârcul.

Când a început să-l sugă, aproape că a ţipat de plăcere. Iar când gura lui s-a retras, dorinţa îi alerga prin vene precum oţelul topit.

— Dă-mi-l şi pe celălalt, i-a poruncit înăbuşit.

Tremurând, Katie a prins celălalt sân şi l-a ridicat spre

gura lui. În clipa în care i l-a învăluit, s-a simţit toată o flacără vie.

— Opreşte-te, te rog. Am nevoie de tine, nu mai pot rezista.

— Nu mai poţi? a şoptit întinzând-o pe canapea.

S-a lungit lângă ea, explorându-i neobosit urechea, curba gâtului şi obrajii. Pierdută în dezlănţuirea dorinţei devastatoare, Katie i-a simţit mâinile alunecându-i sub fustă, trăgându-i în jos chiloţii.

Ramon gemu înăbuşit plimbându-şi degetele pe partea interioară a pulpelor ei. Simţea că nu se va mai putea stăpâni.

— Mă doreşti, o corectă. Mă doreşti, dar nu ai încă nevoie de mine, şopti sărutând-o cu o insistenţă devoratoare.

— Am nevoie de tine, îi şopti rugătoare, acoperindu-i gura cu buzele depărtate. Te rog...

— Nu ai nevoie de mine. Luându-i o mână, i-a coborât-o, apăsând-o de bărbăţia lui rigidă. Asta înseamnă nevoie, Katie.

Deschizând ochii înceţoşaţi de dorinţă, şi-a concentrat privirea pe faţa lui încordată, în timp ce el îi spunea:

— Tu mă doreşti când te iau în braţe. Dar eu am nevoie

de tine în fiecare clipă. Este o senzaţie dureroasă care nu mă părăseşte niciun moment. O poftă trupească de a te face a mea care mă îndoaie pur şi simplu. Şi o întrebă brusc: Ştii care e teama mea?

Uluită de schimbarea atât de neaşteptată a subiectului, Katie îi cercetă frumoasele trăsături sumbre ale feţei, fără a încerca însă să-i răspundă.

— Teama este să ştiu că nu am niciun drept să te doresc şi că totuşi nu mă pot abţine. Este teama de clipa în care ai să vezi căsuţa în care va trebui să trăieşti şi ai să decizi că nu mă doreşti suficient încât să vrei să trăieşti cu mine acolo.

— Nu gândi aşa, îl imploră Katie, mângâindu-i tâmpla. Te rog, nu.

— Teama pe care o simt noaptea, stând treaz şi întrebându-mă ce mă fac dacă hotărăşti să nu te căsătoreşti cu mine, cum am să pot suporta durerea. I-a şters cu delicateţe lacrima ce picura din colţul ochiului. Mă tem să nu te pierd, iar dacă asta mă face „nerezonabil” şi nu mă mai pot controla, atunci îmi cer umil scuze.

Este numai pentru că îmi este frică.

Topită de tandreţe, i-a cuprins obrazul cu mâna şi l-a privit drept în ochii negri, adânci.

— N-am cunoscut niciodată până acum un bărbat care să aibă suficient curaj, încât să recunoască că îi este teamă.

— Katie... Era un geamăt răguşit, smuls din piept. O sărută adânc şi înfometat, buzele şi mâinile lui reclamând-o acum cu urgenţă, ducând-o spre apogeul împlinirii. Şi în clipa aceea s-a auzit soneria.

— Nu răspunde! îl imploră când s-a smuls din braţele ei şi a sărit în picioare. Or să plece!

Aruncându-i un zâmbet maliţios, Ramon şi-a trecut mâinile prin părul bogat, aranjându-l.

— Nu, n-or să plece... De... emoţie... am uitat să-ţi spun că părinţii tăi vin să ne ajute să împachetăm, după care o să ieşim să luăm cina cu ei.

Katie a ţâşnit în picioare şi, adunându-şi dintr-o mişcare hainele împrăştiate pe jos, a pornit spre dormitor.

— Grăbeşte-te şi deschide-le, altminteri or să ghicească ce făceam, i-a spus văzându-l cum stă pur şi simplu lângă canapea, cu mâinile în şolduri.

— Katie, zâmbi vicios, dacă le deschid prea repede or să vadă ce făceam.

— Poftim? a întrebat din uşa dormitorului, cu privirea îngrozită spre canapea după dovada incriminatorie. S-a

uitat apoi pe jos, pe podea, după care spre Ramon. Oh! a exclamat înroşinduse ca o şcolăriţă.

S-a îmbrăcat într-o grabă dementă, spunându-şi că este absurdă. Are 23 de ani, am mai fost măritată şi urmează să se căsătorească cu Ramon.

Fără îndoială părinţii ei sunt convinşi că a făcut de nenumărate ori dragoste cu el. În definitiv, sunt oameni moderni, înţelepţi.

Foarte moderni şi înţelepţi – până în clipa în care este vorba de comportamentul copiilor lor!

Exact la patru minute după ce a auzit soneria, Katie ieşea din dormitor îmbrăcată în pantaloni şi un jerseu de culoare crem, cu guler pe gât, şi cu părul bine periat.

A reuşit să o întâmpine pe mama ei cu ve selie, dar era încă uşor îmbujorată, avea privirea suspicios de languroasă şi încă simţea replicile tot mai slabe ale dorinţei care se stingea.

Ramon, care părea să nu fie câtuşi de puţin afectat de ceva similar cu sensibilitatea ei sexuală, pregătea în bucătărie băuturile pentru toţi patru, râzând de ceva împreună cu tatăl ei.

— Duc eu paharele în living, a spus Ryan Connelly, luând două dintre cele patru pahare.

Şi, dând cu ochii de fiica lui care privea gânditoare profilul logodnicului ei, i-a spus, sărutând-o cu afecţiune pe frunte: Iubito, arăţi radioasă. Trebuie că Ramon e bun pentru tine.

Katie a roşit toată şi a zâmbit slab tatălui ei.

Aşteptând până când a dispărut în living, s-a întors spre Ramon, care punea gheaţă în celelalte două pahare. În colţul gurii îi flutura un zâmbet.

A spus fără să o privească:

— Ai roşit, *querida*. Şi arăţi într-adevăr radioasă.

— Mulţumesc, i-a replicat exasperată. Eu arăt de parcă aş fi fost violată, iar tu de parcă ai fi citit ziarul! Cum poţi să fii atât de calm? A

Întins mâna să ia paharul pe care tocmai îl termina de pregătit, dar el l-a lăsat jos, pe dulap.

S-a întors spre ea, a strâns-o puternic în braţe şi a sărutat-o îndelung.

— Nu sunt calm, i-a şoptit. Sunt mort după tine!

— Katie? o strigă mama din living, făcând-o să se smulgă brusc din braţele lui. Veniţi şi voi aici sau vă aşteptăm pe verandă?

— Venim, a răspuns iute Katie. Şi uitându-se la Ramon cu luciri jucăuşe în privire, i-a spus:

Am citit cândva un roman în care de fiecare dată când femeia începea să facă dragoste suna telefonul, apărea cineva la uşă sau se întâmpla ceva care-i oprea.

Ramon zâmbi leneş, amuzat.

— Nouă nu ni se va întâmpla aşa ceva. N-am să permit!

Capitolul 10

Uriaşa pasăre zburătoare sclipea în soare îndreptându-se spre sud-est, la 30.000 de picioare deasupra pământului.

Atent să n-o deranjeze pe Katie, care adormise cu capul pe umărul său, Ramon s-a întins şi a tras transperantul, pentru a-i feri frumoasa faţă de strălucirea soarelui.

Zborul era extraordinar de dur şi majoritatea călătorilor dădeau semne evidente de alarmare.

Dar nu Katie, se gândi Ramon zâmbind tandru spre fata care dormea.

Sub exteriorul ei feminin, încântător de delicat, Ramon a descoperit un curaj, o forţă şi o hotărâre imense.

Chiar ieri şi azi, când evidenta mâhnire a părinţilor ei provocată de plecarea iminentă a pus o teribilă povară de vinovăţie pe umerii ei fragili, Katie le-a suportat nefericirea

cu înţelegere calmă şi cu hotărârea zâmbitoare, în pofida încordării ei emoţionale, de care era conştient.

Vineri seara părinţii ei s-au oferit să se ocupe de subînchirierea apartamentului şi de împachetarea lucrurilor care au mai rămas, şi pe care urma să le trimită în Porto Rico.

Apoi au insistat ca ea să petreacă weekendul la ei acasă, şi nu în apartamentul din oraş. Şi deşi a fost şi Ramon cu ea, de vineri nu au avut nici prilejul, nici pretextul de a mai rămâne singuri.

Pe măsură ce orele treceau, vedea cum încordarea ei creşte. Ramon se pregătea pentru momentul în care urma să pună în balanţă viitorul nesigur alături de el şi dragostea lui, şi siguranţa oferită de părinţii ei, de slujba pe care o avea.

Îi era teamă că îi va spune că s-a răzgândit, că nu mai merge cu el în Porto Rico.

Egoist, îşi dorea să o ducă înapoi în apartamentul ei, unde să o ţină în braţe, ştiind că, cu timp şi în intimitate, putea face ca pasiunea ei să-i învingă raţiunea.

Totuşi, şi fără stimulii fizici ai dorinţei, Katie nu a ezitat nicio clipă în hotărârea curajoasă de a pleca cu el.

Genele ei lungi şi întoarse aruncau umbre pe obrajii

superbi, iar Ramon se delecta cu frumuseţea pură a profilului ei.

Era fericit că a luat bilete la clasa întâi, pentru că aveau mai mult spaţiu.

Katie a presupus în mod greşit că motivul pentru care au fost „destul de norocoşi” ca să zboare la clasa întâi a fost că agenţia a vândut prea multe bilete la clasa a doua şi, în mod automat, le-a oferit lor pe cele rămase libere de la clasa întâi – locuri mai bune la acelaşi preţ.

Ramon a lăsat-o să creadă lucrul ăsta.

Îl năpădi brusc amărăciunea şi strânse din dinţi, întorcându-şi capul pentru a privi afară, pe fereastra din partea opusă.

Cu câteva luni în urmă ar fi putut să o ducă în Porto Rico cu Boeingul 707 particular al companiei *Galverra International*, cu dormitorul lui splendid, cu sufrageria şi living-ul spaţioase, toate cu o magnifică mobilă de epocă şi mochetate cu covoare albe.

Lui Katie i-ar fi plăcut, îşi zise el. Dar ar fi fost şi mai încântată de avionul lui „Lear”, cu care venise în St. Louis şi care acum se afla într-un hangar la Aeroportul St. Louis.

„Lear” era avionul lui personal, nu al corporaţiei, dar la fel cu tot ceea ce avea, inclusiv case, insula şi iahtul, a pus

şi micul avion drept garanţie pentru împrumuturile de care corporaţia a avut nevoie şi pe care acum nu le mai putea rambursa.

Ce sens ar fi avut să o ducă astăzi pe Katie în Porto Rico cu avionul lui, dându-i o mostră de viaţă luxoasă pe care i-ar fi putut-o oferi – când, dacă ar fi făcut lucrul ăsta, rezultatul n-ar fi fost altul decât că, prin comparaţie, viaţa pe care i-o putea oferi acum i-ar fi părut mai anostă şi mai sărăcăcioasă!

Preocupat, şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului şi a închis ochii.

Nu avea niciun drept să-i ceară lui Katie să împartă cu el exilul lui, să o ia din apartamentul ei modern, să o smulgă carierei ei şi să-i ceară să trăiască la o fermă, într-o casă renovată.

Era egoist şi greşit din partea lui, dar nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Cândva, i-ar fi putut oferi totul, iar acum nu-i putea da nimic – nici măcar onestitate.

Nu încă.

Mâine avea programate câteva întâlniri, dintre care una cu contabilul său, şi se agăţa de speranţa firavă că situaţia lui financiară personală s-ar putea să nu fie chiar atât de dezastruoasă cum părea.

După întâlnire va şti exact cum stă, iar atunci va trebui să găsească o cale să-i explice lui Katie cine era şi ce fusese.

A insistat pe onestitate între ei şi, deşi de fapt nu o minţise, acum îi datora adevărul – întregul adevăr.

Gândul de a fi nevoit să-i spună lui Katie că este un ratat îi strângea stomacul.

Nu-i păsa dacă întreaga lume îl considera ca atare, dar îl durea aproape insuportabil să ştie că va fi un ratat în ochii ei.

A fost destul de greu, vineri dimineaţa, la micul dejun, să-i explice tatălui ei întreaga situaţie.

Gândindu-se la viitorul său socru „pe care-l plăcea foarte mult, trăsăturile i s-au îmblânzit când şi-a amintit cât de neaşteptat de ostilă a început masa aceea.

Când a intrat în clubul particular exclusiv pentru bărbaţi, unde conveniseră să se întâlnească, Ryan Connelly îl aştepta radiind prin toţi porii furia care mocnea în el.

— Ce fel de afurisit de joc faci, Galverra? l-a întrebat cu voce joasă, furioasă, de cum s-a aşezat pe scaun. Eşti un nenorocit de fermier portorican la fel cum sunt eu! Mă scotea din minţi faptul că mi-ai părut atât de cunoscut. Nu doar numele îmi părea familiar, ci şi figura. Şi aseară mi-

am amintit articolul despre tine din „*Time Magazine*” şi...

Pe măsură ce i-a prezentat prăbuşirea iminentă a corporaţiei *Galverra International*, furia lui Ryan Connelly s-a schimbat mai întâi în uimire, apoi într-o înţelegere plină de simpatie.

Ramon a încercat să nu zâmbească când tatăl ei s-a oferit de bunăvoie să-l ajute financiar.

Ryan Connelly era un om bogat, dar, aşa cum i-a explicat Ramon, era nevoie de 100 de investitori ca Ryan pentru a salva *Galverra International*.

Altfel, s-ar prăbuşi sub propria-i greutate antrenând în cădere pe toţi cei care au investit în ea.

Avionul s-a zguduit puternic căzând într-un gol de aer, după care a urcat brusc, făcând să ţi se strângă stomacul.

— Aterizăm? murmură Katie.

— Nu, culcă-te înapoi, i-a spus Ramon, lipinduşi buzele de părul ei frumos. Te trezesc eu când ne apropiem de Miami.

Ascultătoare, Katie a închis ochii şi s-a strâns mai mult lângă el.

Din carlingă a ieşit un pilot, îndreptându-se spre camera de odihnă.

Pasagerul de pe scaunul din faţa lui Ramon l-a oprit cu

nişte întrebări, iar când pilotul s-a aplecat să-i răspundă, Ramon i-a urmărit privirea admirativă plimbându-se pe faţa lui Katie, zăbovind acolo îndelung în timp ce vorbea. A simţit o împunsătură de iritare pe care o recunoscu imediat ca gelozie.

Gelozia – un sentiment nou pe care trebuia să înveţe să-l înfrunte din cauza lui Katie.

După ce i-a aruncat o privire glacială nefericitului pilot, Ramon a prins-o pe Katie de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Oftă. În condiţiile astea, gelozia avea să-i fie o companie permanentă.

Când a traversat aeroportul cu ea şi a văzut cum îşi întorc bărbaţii capetele pentru a o privi, a început imediat să scrâşnească din dinţi.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase turcoaz, care-i punea în evidenţă picioarele lungi şi frumos făcute, în sandale cu tocuri înalte, arăta ca un manechin.

Nu – manechinele pe care le cunoscuse el nu aveau curbele ademenitoare sau perfecţiunea elegantă a trăsăturilor lui Katie.

Ele aveau strălucire, Katie avea însă frumuseţe!

Katie a mişcat degetele, iar Ramon şi-a dat seama că-i

strângea posesiv mâna.

Uşor, senzual, îi mângâie palma cu degetul mare.

Chiar şi în somn, a răspuns atingerii lui, strângându-se mai tare în el. Dumnezeule, cât o dorea!

Simplul fapt că o avea cuibărită la umărul lui o făcea să pulseze de dorinţă şi de o tandreţe aproape dureroasă.

Lăsându-se pe spate, a închis ochii şi a suspinat profund de plăcere. A făcut-o! A reuşit să o aducă p Katie cu el în acest avion! Mergea la Porto Rico.

Urma să fie a lui. Îi admira inteligenţa şi independenţa, şi adora vulnerabilitatea şi blândeţea ei.

Era întruchiparea a tot ceea ce iubea el la o femeie: era feminină – fără să fie anostă şi neputincioasă; mândră – fără să fie arogantă;

afirmativă – fără să fie agresivă. Pe plan sexual era liberă în gândire, dar nu în acţiuni, ceea ce îi plăcea imens.

Ştia că ar fi detestat faptul dacă şi-ar fi dat trupul altor bărbaţi. Era infinit mai specială, mai preţioasă pentru el pentru faptul că nu admitea să facă sex ocazional.

Ceea ce îl făcea vinovat de aplicarea unui dublu standard pentru moralitatea femeilor şi cea a bărbaţilor, având în vedere numărul de femei, de la St. Moritz şi până la St. Crois, pe care le-a avut el în ultimii zece ani.

A zâmbit în sinea lui, gândindu-se cât de furioasă ar fi Katie dacă ar şti ce gândeşte el despre morală.

L-a acuzat de totul, de la faptul că este revoltător de demodat până la a fi un latino-american fără speranţă, ceea ce era mai curând hilar, pentru că bănuia că motivul pentru care Katie era atrasă de el este...

Scurta plăcere pe care a simţit-o a fost imediat strangulată de aceeaşi îndoială care-l tulbura tot mai des în ultimele zile. Nu ştia de ce era atrasă Katie de el.

Nu ştia de ce a considerat că trebuie să se căsătorească cu el, nu avea nici cea mai mică idee care erau motivele pe care le invoca pentru a face lucrul ăsta. Singurul motiv valabil ar fi fost că îl iubeşte.

Dar ea nu-l iubea.

Ramon încerca să eludeze adevărul, totuşi ştia că va fi nevoit să-l înfrunte şi să-l accepte.

Katie nu a menţionat nici măcar o singură dată cuvântul iubire.

Cu trei seri în urmă, când i-a spus că o iubeşte, cuvintele i-au ţâşnit pur şi simplu. Şi totuşi Katie s-a purtat de parcă n-ar fi auzit nimic.

Ce ironie a sorţii – pentru prima dată în viaţa lui a spus şi el „te iubesc”, iar ea nu i-a spus nici măcar că şi ea îl

iubeşte.

Sumbru, se întrebă dacă nu cumva acesta este modul în care plătea pentru toate dăţile când femeile i-au spus că-l iubesc, iar el le-a răspuns prin tăcere sau printr-un zâmbet evaziv, pentru că refuza să simuleze o emoţie pe care nu o simţea.

Dacă nu crede că-l iubeşte, de ce se aflăatunci în acest avion?

Sexual, îl dorea, ştia asta.

Din prima clipă în care a luat-o în braţe, a forţat-o să-l dorească tot mai mult, aţâţându-i neîncetat flăcările dorinţei carnale pentru el.

După cât se părea, pasiunea era singurul lucru pe care-l simţea pentru el; dorinţa trupească

— Singurul motiv pentru care se afla în avionul ăsta.

Nu, la dracu’!

Nu poate fi adevărat. Katie era prea inteligentă ca să se gândească să se căsătorească cu el numai pentru satisfacţia sexuală.

Trebuie că simte şi altceva pentru el. În definitiv, de la început a fost o imensă atracţie magnetică între ei, atracţie în aceeaşi măsură emoţională, cât şi fizică.

Dacă nu-l iubeşte, cum să o lege de el numai cu trupul?

Chiar dacă ar putea să facă lucrul ăsta, ar suportaoare să trăiască cu ea, ştiind că sentimentele lui pentru ea sunt mult mai profunde decât ale ei pentru el?

Capitolul 11

Întorcându-se de la toaletă, pe Aeroportul

San Juan, Katie se îndrepta spre zona de unde se recuperau bagajele sosite cu zborul Miami – San Juan.

Se înfioră când auzi în jurul ei vorbindu-se cu o repeziciune de mitralieră spaniola de neînţeles, care se suprapunea cu engleza ce putea fi auzită peste tot.

În stânga ei, un grup de bărbaţi distinşi, cu păr blond, vorbea ceea ce Katie era sigură că trebuie să fie suedeză. În spatele ei, un grup mai mare de turişti vorbea o franceză curgătoare.

Porto Rico, şi-a dat ea seama cu o surprindere plină de încântare, trebuie că este un loc de vacanţă nu numai pentru americani.

Se uită prin mulţime şi-l zări pe Ramon fă când semn unui hamal care a schimbat imediat direcţia, îndreptându-şi căruciorul spre el şi începând să încarce cele şase valize Gucci ale ei.

Zâmbi pentru că toată lumea se agita frenetic să atragă atenţia unui hamal, în timp ce Ramon nu a făcut decât să încline uşor din cap.

Şi nici nu este de mirare, şi-a zis cu mândrie.

Îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă, cu cravată asortată, Ramon era cel mai bine bărbat pe care l-a văzut ea vreodată.

Avea o aură de autoritate implacabilă şi o hotărâre calmă ce nu puteau să scape nici măcar unui hamal.

Uitându-se la el, şi-a zis că seamănă cu un director executiv bogat şi nicidecum cu un agricultor care se zbate în nevoi.

A presupus că şi hamalul trebuie să fi gândit la fel şi probabil că se aştepta la un bacşiş frumos pentru serviciile lui. Din nefericire, Katie avea îndoieli că Ramon era conştient de faptul ăsta.

De ce nu i-o fi sugerat să-şi care singuri bagajele? Ar fi reuşit poate să o facă în două sau trei drumuri, pentru că Ramon nu călătorea decât cu o valiză mare şi una mică.

Va trebui să înveţe să fie chibzuită, să ţină minte că Ramon are foarte puţini bani, că el conduce chiar un camion ca să mai câştige ceva.

— Gata? a întrebat-o el prinzând-o de cot şi conducând-

o prin aeroportul aglomerat.

Taxiurile stăteau aliniate aşteptându-şi clienţii.

Hamalul a pornit spre primul care se afla în capătul rândului, urmat de Katie, alături de Ramon.

— Întotdeauna vremea este atât de frumoasă?

l-a întrebat ridicându-şi privirea spre cerul de azur presărat cu norişori albi şi pufoşi.

Plăcerea cu care i-a zâmbit Ramon i-a spus cât de mult îşi dorea să-i placă viitorul ei cămin.

— De obicei da. În general temperatura este potrivită, iar vântul este o briză care... Se uită să vadă cât de departe a ajuns hamalul şi, indiferent de ce avea de gând să spună, a rămas nerostit.

Urmărindu-i privirea furioasă, a fost şocată să vadă că bagajul le era încărcat într-un Rolls-Royce de un maro strălucitor, care aştepta lângă trotuar, în faţa taxiurilor.

Lângă Rolls, aştepta impasibil un şofer în uniformă neagră imaculată şi şapcă cu cozoroc.

Când s-au apropiat de maşină, a deschis portiera din spate, retrăgându-se ca să le facă loc să urce.

Katie s-a oprit şi l-a privit întrebător pe Ramon, care-i punea şoferului întrebări scurte în spaniolă. Răspunsurile acestuia păreau să-l înfurie la culme. Fără niciun cuvânt, a

împins-o în luxul răcoros al interiorului capitonat în piele albă al maşinii.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat de îndată ce s-a urcat lângă ea. A cui este maşina asta?

Ramon aşteptă ca şoferul să închidă portiera, înainte din cauza efortului făcut pentru a-şi controla furia.

— Maşina aparţine unui tip care are o vilă pe insulă, lucru rar pe aici. Garcia, şoferul, este... ăăă... un vechi prieten al familiei mele. Când a aflat că sosim astăzi, s-a hotărât să ne întâmpine.

— Ce frumos din partea lui!

— I-am spus în mod anume că nu vreau să facă lucrul ăsta.

— Oh! Ei bine, sunt sigură că a fost bine intenţionat.

Întorcându-şi atenţia spre şofer, care stătea la volan şi privea întrebător în oglinda retrovizoare, Ramon a apăsat un buton şi a deschis geamul care îl separa pe şofer de pasagerii săi, i-a dat instrucţiunile într-o spaniolă repezită, apoi geamul care despărţea cele două compartimente a alunecat la loc, iar maşina a pornit lin.

Katie nu fusese niciodată într-un Rolls-Royce şi a fost încântată de maşină. Îşi plimbă degetele peste banchetă, desfătându-se cu senzaţia incredibil de moale pe care i-o

dădea pielea albă, ca de mănuşă.

— Ce este asta? l-a întrebat aplecându-se în faţă şi apăsând pe un buton de pe spatele scaunului şoferului. A izbucnit în râs când a apărut un mic pupitru din lemn de trandafir, acţionat electronic, şi care a căzut perfect peste genunchii ei. Ridicându-i capacul, a văzut că era dotat cu hârtie de scris, stilouri de aur şi chiar un mic capsator din aur.

— Cum îl pun la loc? întrebă după câteva încercări fără succes.

— Apeşi din nou pe acelaşi buton.

Ceea ce a şi făcut. Cu un uşor bâzâit metalic, pupitrul de lemn de trandafir s-a ridicat de pe genunchii ei, retractându-se în locul lui special, peste care a alunecat o plăcuţă îmbrăcată în piele albă pentru a-l camufla perfect.

— Ăsta ce face? întrebă arătând butonul care se afla deasupra genunchilor lui.

Ramon o urmărea, cu o faţă fără nicio expresie.

— Deschide un băruleţ cu băuturi, camuflat în scaunul din faţa mea.

— Complexul de televiziune şi stereo unde este? l-a întrebat amuzându-se.

— Între pupitru şi băruleţ.

Zâmbetul vesel i-a dispărut de pe buze. Şi-a dat seama că Ramon nu împărtăşea bucuria ei trezită de dotarea unică a maşinii luxoase.

După o oarecare pauză, a spus şovăind:

— Cel căruia îi aparţine maşina asta trebuie să fie extraordinar de bogat.

— A fost.

— A fost? repetă ea. Este mort?

— Financiar, e mort. Cu această replică scurtă, enigmatică, şi-a întors capul în cealaltă parte şi a privit pe geam.

Uluită şi rănită de răceala lui, Katie se uită şi ea pe geam.

Meditaţia încărcată de gânduri sumbre i-a fost brusc întreruptă când Ramon i-a cuprins mâna pe care o lăsase să se odihnească moale pe locul dintre ei.

Cu capul încă întors spre geam, i-a spus cu o voce aspră:

— Îmi doresc să-ţi fi putut da o duzină de asemenea maşini, Katie.

Şi atunci a înţeles, dar era prea uluită ca să poată scoate un cuvânt.

A simţit o mare uşurare, urmată de un zâmbet amuzat.

— Eu îmi doresc să-ţi fi putut permite să-mi oferi măcar una la fel ca asta. În definitiv, o maşină scumpă este o garanţie a fericirii, nu? Şi-a întors privirea aspră spre ea, iar Katie a făcut ochii mari de o nevinovăţie exagerată. David mi-a dat un Porsche, ca dar de nuntă şi uite cât de fericită a fost viaţa mea cu el!

Linia dură a gurii i s-a relaxat într-un zâmbet slab, în timp ce ea continuă:

— Ştii, dacă David mi-ar fi dat un Rolls-Royce, aş fi fost absolut mulţumită de mariajul nostru. Deşi, a spus în timp ce Ramon i-a înconjurat umerii şi a tras-o spre el, singurul lucru care mi-ar fi făcut viaţa absolut încântătoare ar fi fost...

Propoziţia i-a fost înăbuşită de sărutul lui brusc şi adânc... Ar fi fost să fie sărutată, a înţeles ea cu gratitudine.

Când, în sfârşit, şi-a ridicat capul, Katie s-a cufundat în tandreţea zâmbetului său.

— Ce zici că ţi-ar fi făcut viaţa absolut încântătoare?

o tachină răguşit.

În ochi îi jucau sclipiri minunate când s-a strâns lângă el.

— Un Ferrari!

Ramon a izbucnit în râs, iar Katie l-a simţit cum se

relaxează. Acum lucrurile erau pe făgaşul cuvenit, spuse direct şi putându-se glumi pe seama lor – exact ceea ce şi intenţionase Katie.

Porto Rico a surprins-o total. Nu s-a aşteptat la un paradis tropical muntos, cu văi de un verde luxuriant şi lacuri albastre sclipind adormite în soare. Rolls-ul continua să urce pe drumuri cu curbe line, mărginite de nişte copaci absolut spectaculoşi, cu ramurile încărcate de flori roz şi galbene.

Au trecut prin sate pitoreşti cuibărite între munţi; fiecare cu propria-i piaţetă, în centrul căreia se afla biserica cu turle înălţându-se spre cer.

Katie îşi întindea gâtul în toate părţile, delectându-şi privirea cu culorile vii cu care natura împodobise dealurile şi pajiştile, minunându-se fericită de tot ce vedea.

Şi în tot timpul ăsta a simţit ochii lui pătrunzători privind-o pe sub pleoapele grele, observându-i fiecare reacţie. În două rânduri s-a întors brusc spre el pentru a face nu ştiu ce comentariu entuziast şi i-a surprins îngrijorarea din expresie înainte de a reuşi să o ascundă sub unul din zâmbetele lui curtenitoare. Îşi dorea cu disperare să-i placă ţara lui şi, din anumite motive, părea incapabil să creadă că îi plăcea într-adevăr.

La aproape o oră după ce au părăsit aeroportul, Rolls-ul a trecut printr-un sătuc, a ieşit de pe drumul pavat cotind pe unul lateral şi a continuat să urce.

Katie nu mai contenea cu exclamaţiile de încântare: a rămas aproape fără grai – parcă urcau printr-un tunel de mătase roşie, luminată de razele soarelui.

Copaci cu flori minunate bordau drumul de ambele părţi, crengile lor, grele de flori, unindu-se deasupra într-o boltă; petalele roşii că zute formau practic un covor roşiatic pe care înaintau roţile maşinii.

— Este absolut incredibil! a murmurat întorcându-se spre Ramon. Ne apropiem de casa ta?

— Pe drumul ăsta, cam peste o milă şi jumătate, i-a răspuns, tensiunea punând însă din nou stăpânire pe trăsăturile lui, zâmbetul nefiind altceva decât o uşoară grimasă a buzelor puternic strânse.

Privea drept înainte de parcă era hotărât să descopere ce se afla la capătul drumului pe care înaintau.

Katie era pe punctul de a-l întreba dacă frumoasele flori cu petale aprinse erau o varietate de lalele, când Rolls-ul a ieşit de sub bolta roşie de poinsettia, lungă de două mile, şi a intrat într-o curte urâtă, năpădită de buruieni, care în conjura o casă dărăpănată, din cărămidă albă.

Încercând să-şi ascundă dezamăgirea evidentă, Katie s-a întors spre Ramon, care privea casa cu o expresie de furie atât de ucigaşă, încât s-a retras iute înapoi, în pernele maşinii.

Înainte ca maşina să oprească complet, Ramon a deschis portiera, a ţâşnit afară şi a trântit-o violent în urma lui, pornind peste pajiştea jalnică cu paşi mari, fiecare emanând o furie aproape de nestăvilit.

Şoferul o ajută să coboare şi amândoi s-au întors la timp ca să-l vadă pe Ramon zgâlţâind uşa căsuţei, după care şi-a împins umărul în ea cu atâta putere, încât a zburat din balamale, căzând. Katie a îngheţat pe loc, cu ochii la gaura mare şi neagră unde, cu câteva secunde înainte, fusese uşa. S-a uitat apoi la obloanele care atârnau strâmbe de vreun colţ şi la vopseaua scorojită de pe ele.

Într-o străfulgerare, îi dispăru tot optimismul şi curajul. I s-a făcut dor de frumosul ei complex de apartamente, cu lămpi cu gaz şi cu verande închise.

Nu va putea trăi niciodată într-un asemenea loc, a fost o proastă să încerce să nege faptul că-i plăcea să trăiască în lux şi bunăstare.

Briza îi aduse în ochi câteva şuviţe rătăcite din cocul ei elegant şi a ridicat o mână pentru a le îndepărta,

încercând să alunge totodată şi imaginea ei stând pe această cărare năpădită de buruieni, la fel de precară şi de neîngrijită ca şi cocioaba îngrozitoare din faţa ei.

Într-un an sau doi va deveni la fel de neîngrijită ca tot ce o înconjura, pentru că traiul dus în aceste condiţii ar eroda mândria personală a oricui în asemenea măsură, încât nu i-ar mai păsa.

Porni să calce cu grijă pe ceea ce mai rămăsese dintr-o alee de cărămidă care ducea spre uşa casei. De pe acoperiş căzuseră ţigle roşii, care, în cădere, s-au spart şi era atentă să nu calce pe ele cu tălpile subţiri ale sandalelor ei italieneşti fine.

Intră şovăind, clipind pentru a se adapta la lumina slabă din interior.

A simţit cum repulsia îi urcă în gât. Interiorul casei goale era acoperit de straturi de mizerie şi de pânze de păianjeni.

Acolo unde se strecura soarele, printre obloanele rupte, se vedea praful plutind în aer. Cum putea Ramon să trăiască aşa? se întrebă îngrozită.

Era întotdeauna atât de îngrijit, încât nu şiputea imagina în această... în această sărăcie lucie şi mizerie de nedescris.

Cu un efort supraomenesc, se controlă şi îşi impuse să gândească logic. În primul rând, aici nu locuia nimeni – mizeria nu a fost tulburată de ani! Şi nici şoarecii, şi-a zis cu un tremur când a auzit râcâiturile ce veneau din pereţi.

Ramon stătea în mijlocul camerei, cu spatele rigid spre ea.

— Ramon?

Vocea îi era o şoaptă de îngrijorare.

— Ieşi afară de aici, a şuierat el printre dinţi, cu o voce încărcată de furie. Te murdăreşti, chiar şi dacă nu te atingi de nimic!

Nici nu-şi dorea altceva cu mai multă ardoare – decât dacă ar fi fost vorba să plece la aeroport, apoi acasă, apoi în frumosul ei apartament.

Porni să iasă, dar, dându-şi seama că Ramon nu o urmează, s-a oprit şi s-a întors din nou spre el. Continua să stea cu spatele la ea, nedorind – sau incapabil – să se întoarcă şi să o înfrunte.

Cu o împunsătură de compasiune a înţeles cât de mult trebuie să se fi temut de momentul când ea va vedea locul ăsta.

Nu este de mirare că a fost atât de încordat tot drumul.

Acum era furios pentru că era stânjenit şi îi era ruşine că

tot ce-i putea oferi era cocioaba asta dărăpănată. Vorbi ca să întrerupă tăcerea stânjenitoare.

— Ai... ai spus că te-ai născut aici.

Şi-a întors încet capul şi s-a uitat prin ea, ca şi cum nici n-ar fi existat.

— Am crezut că vrei să spui că locuieşti aici de când te-ai născut, dar de ani de zile n-a stat cineva aici, nu-i aşa?

— Da, a răspuns repezit.

Ea a tresărit când i-a auzit tonul.

— A trecut multă vreme de când n-ai mai fost aici, nu?

— Da.

— Locurile, casele nelocuite vreme îndelungată par întotdeauna părăsite şi urâte, chiar dacă de fapt sunt drăguţe. Încerca cu disperare să-l consoleze, deşi ştia că de fapt el ar fi trebuit să o consoleze pe ea. Probabil că nu arată aşa cum ţi-o aminteşti.

— Arată exact cum mi-o amintesc!

Sarcasmul lui usturător a fost ca muchia unei lame pentru starea ei emoţională delicată, dar nu a cedat.

— Dacă... dacă arată exact aşa cum ţi-o aminteşti, de ce eşti atât de furi... atât de tulburat?

— Pentru că acum patru zile am expediat o telegramă în care am cerut să fie trimişi oameni, oricâţi este nevoie,

pentru a curăţa şi repara locul ăsta, a spus cu o voce teribilă.

— Oh! a exclamat ea cu surprindere şi uşurare.

Uşurarea ei evidentă l-a făcut pe Ramon să devină şi mai rigid, iar ochii – două pumnale negre implântate în ea.

— Ai o părere atât de proastă despre mine, încât chiar crezi că te-aş fi adus să trăieşti într-un loc atât de... în cocioaba asta mizerabilă? Acum că ai văzut-o aşa, n-aş mai putea permite să locuieşti aici. N-ai fi în stare să uiţi niciodată felul în care arată acum.

Katie îl privi furioasă şi uluită. Numai cu câteva minute în urmă era sigură de viitorul ei şi de faptul că era dorită, în siguranţă şi iubită.

Acum nu mai era sigură de nimic şi era furioasă pe Ramon pentru că-şi vărsa pe nedrept frustrarea asupra ei.

În minte îi ţâşniră zeci de cuvinte de indignare, care i s-au oprit însă în gât, în spatele unui nod de tandreţe plină de compasiune – stând acolo, în mijlocul casei goale şi dărăpănate în care s-a născut, Ramon părea cum nici că se poate mai înfrânt, şi totuşi atât de hotărât să nu lase să se vadă lucrul ăsta, încât i s-a frânt inima.

— Am impresia că tu ai o părere proastă despre mine dacă crezi asta, a spus în tăcerea încărcată.

S-a întors şi s-a îndreptat spre două arcade ce se deschideau spre dreapta, din living, uitându-se înăuntru – două dormitoare, unul mare în partea din faţă a casei şi altul mai mic, în spate.

— Se deschide o vedere frumoasă de la ferestrele ambelor dormitoare, a constatat ea.

— Dar fără ca vreuna din ferestre să aibă geam, a replicat încordat.

Katie nu-l luă în seamă şi a pornit spre o altă uşă. O baie – constată făcând o grimasă la vederea robinetelor şi a căzii ruginite.

Îi apăru în minte imaginea băii de marmură îngropată a părinţilor ei, urmată de amintirea propriei ei băi moderne, din apartament.

Curajoasă, le-a alungat pe amândouă din minte şi a întins mâna spre un întrerupător.

— Există electricitate până aici, în casă, a spus entuziasmată.

— Care nu funcţionează, s-a răstit Ramon.

Katie şi-a dat seama că se poartă ca un agent imobiliar care încearcă să vândă o casă, dar se putea abţine.

— Iar asta trebuie să fie bucătăria, a zis îndreptându-se spre o chiuvetă veche de porţelan sprijinită pe picioare de

lemn. Care are apă curentă, şi caldă şi rece. Pentru a dovedi, a întins mâna spre robinet.

— Nu-te mai obosi, îi spuse Ramon cu voce încordată, privind-o din uşă. Nu funcţionează.

Şi-a ridicat bărbia încercând să-şi adune tot curajul pentru a se întoarce şi a-l înfrunta.

Şi s-a trezit privind afară printr-o fereastră mare, murdară, amplasată deasupra chiuvetei.

— Ramon, şopti ea, indiferent cine a construit casa asta trebuie că a iubit peisajul la fel de mult ca mine. În faţa ei se deschidea panorama unor dealuri verzi, cu pante acoperite cu flori galbene şi roz.

Când se depărtă de chiuvetă, avea o expresie de reală plăcere.

— Este minunat, absolut minunat! Mi-aş câştiga existenţa spălând farfurii, dacă aş putea să privesc aşa ceva în timp ce le spăl. Îşi plimbă privirea peste bucătăria dreptunghiulară. În partea opusă, un întreg perete cu ferestre se unea în colţ cu altul, având la fel de multe, în faţa lor.

— Masă şi scaune din lemn neprelucrat. Parcă ai mânca pe o terasă – poţi să vezi totul pe o distanţă de mile în două direcţii diferite, a spus zărind un uşor licăr de

incertitudine trecând peste trăsăturile lui îngheţate. Bucătăria asta ar putea să arate strălucitoare, absolut minunată şi spaţioasă.

Evitând cu grijă să privească linoleumul rupt de pe podeaua inegală, s-a întors şi a intrat în living.

S-a îndreptat spre cele două geamuri mari, care se întindeau pe doi pereţi, şi a şters puţii mizeria de pe unul.

S-a apropiat şi a privit afară prin petecul curat.

— Văd satul! a exclamat încântată. Uite, văd chiar şi biserica. De aici, de sus, este ca un sătuc-jucărie alb, înconjurat de dealuri verzi, Ramon, parcă ai privi... o ilustrată! Ferestrele astea trebuie că au fost plasate în aşa fel, încât în ce parte ai privi, să existe oriunde ceva frumos de văzut. Ştii ce...? Fără să-şi dea seama că Ramon era chiar în spatele ei, s-a răsucit şi s-a ciocnit de trupul lui înalt şi puternic. Casa asta are posibilităţi reale! îi întâmpină privirea cinică cu un zâmbet luminos. Nu-i trebuie decât o zugrăveală bună şi nişte perdele noi.

— Şi un exterminator, şi o armată de tâmplari, a replicat el aspru. Sau un piroman competent.

— Bine, atunci o zugrăveală bună, perdele noi, un exterminator şi tu, cu cuie şi un ciocan, îşi muşcă buzele, prin minte trecându-i un gând tulburător. Te pricepi la

dulgherie, nu?

Pentru prima dată de când au ajuns aici, a zărit o umbră de umor luminându-i faţa frumoasă.

— Îmi închipui că ştiu despre dulgherie tot atât cât ştii şi tu despre cum se fac perdelele, Katie.

— Minunat! blufă ea, neavând nici cea mai vagă idee cum se face o perdea. Atunci n-ai să ai nicio problemă ca să aranjezi lucrurile aici.

nu-i aşa?

Păru să şovăie, apoi a cuprins într-o privire dispreţuitoare întreaga încăpere prăpădită.

Trăsăturile i s-au înăsprit atât de tare, încât faţa îi părea tăiată în piatră. Dându-şi seama că era pe punctul de a o refuza, Katie l-a prins de braţ.

— Poate fi un cămin drăguţ şi vesel. Ştiu că eşti supărat pentru că am văzut-o în starea în care este, dar asta face ca răsplata să fie cu atât mai mare când, în cele din urmă, va arăta aşa cum trebuie. Mi-ar face într-adevăr plăcere să te ajut să o restaurezi – vorbesc sincer. Ramon, şopti rugător când îl văzu că o priveşte cu ochi mari, te rog, te rog nu-mi strica plăcerea purtându-te aşa.

— Să-ţi stric plăcerea? explodă trecându-şi mâinile prin păr. Să-ţi stric plăcerea? Fără să o avertizeze, a prins-o în

braţe şi a strâns-o cu putere. Am ştiut că nu trebuie să te aduc în Porto Rico, Katie, i-a spus într-o şoaptă chinuită. Am ştiut că asta înseamnă egoism din partea mea, dar am făcut-o totuşi. Acum, că am făcut-o, ştiu că ar trebui să te trimit înapoi acasă, acolo unde-ţi este locul. Ştiu lucrul ăsta.

Dar, să mă ierte Cel de Sus, nu pot suporta să o fac!

Katie şi-a încolăcit braţele în jurul taliei lui şi şi-a lipit obrazul de pieptul lat şi tare.

— Nu vreau să mă duc acasă, vreau să rămân aici cu tine.

Şi, cel puţin pentru moment, era sigură că asta vrea. A simţit cum brusc i se tensionează muşchii. S-a lăsat uşor pe spate şi i-a prins faţa în mâini.

— De ce? o întrebă în şoaptă, cercetându-i cu înfrigurare ochii. De ce vrei să rămâi aici cu mine?

— Ca să-ţi pot dovedi că locul ăsta poate deveni căminul visurilor tale! i-a răspuns zâmbind.

Cuvintele ei i-au întristat în mod inexplicabil privirea. Încă mai avea ochii întunecaţi când îşi aplecă încet capul spre ea.

— Acesta este motivul real pentru care vrei să rămâi cu mine, Katie.

Şi i-a cuprins gura într-un sărut lung şi pătimaş, în timp ce mâinile îi reclamau trupul cu mângâieri devastatoare.

Fiecare fibră a trupului ei a început să tremure de dorinţă. Parcă trecuseră săptămâni, nu zile, de când Ramon o sărutase şi o mângâiase cu pasiune dezlănţuită.

Acum se mişca în mod deliberat încet, făcând-o să aştepte, stârnindu-i dorinţele. Katie nu voia asta.

Încolăcindu-şi braţele de gâtul lui, s-a lipit strâns de trupul musculos.

Îl sărută adânc, încercând să-i străpungă controlul de fier.

Simţea cum îi creşte bărbăţia între coapse, dar, ca şi cum ar fi vrut să treacă la represalii pentru faptul că îl aţâţa în mod intenţionat, Ramon şi-a desprins gura şi a început să-i sărute un colţ al buzelor, continuându-şi drumul spre obraz, apoi în jos, pe gât, din nou în sus, spre ureche, explorându-i senzual fiecare curbă, fiecare interstiţiu.

— Nu! îl imploră Katie. Nu mă provoca, Ramon.

Nu acum! Se aştepta să o lase în pace; în schimb, îi reclamă gura cu o sete şi-o dorinţă care le depăşeau cu mult pe ale ei. În acelaşi timp, îi simţea mângâierile neobosite pe gât, pe umeri, pe spate.

I-a cuprins posesiv sânii care o ardeau de dorinţă, apoi mâinile au coborât mai jos, strângând-o puternic de bărbăţia lui rigidă, care pulsa cu forţă. Tremurând de plăcere, Katie şi-a înfipt unghiile în torsul lui musculos, ostoind fericită setea nepotolită a gurii lui, lipindu-se şi arcuindu-se de bărbăţia lui stârnită, care pulsa ritmic.

După o eternitate, presiunea buzelor lui a început să scadă şi apoi a dispărut, Ramon ridicându-şi încet capul.

Chiar aşa ameţită cum era, Katie a văzut pasiunea arzătoare din privirea lui şi a fost sigură că acelaşi lucru a văzut şi el în ochii ei.

Tremurând încă de dorinţă, i-a urmărit privirea coborând spre buzele ei uşor depărtate.

A strivit-o la pieptul lui, şi-a plecat capul spre ea, apoi a ezitat încercând să lupte împotriva tentaţiei.

— Oh, Dumnezeule! a gemut, sărutând-o încă o dată pătimaş.

De nenumărate ori a încercat să se retragă pentru ca, de fiecare dată, să se răzgândească şi să o sărute cu pasiune de tot atâtea ori.

Când, în sfârşit, s-au oprit, Katie era istovită;

plăcut istovită de forţa pasiunii şi plăcerii lor.

Ramon îşi odihnea obrazul lipit de părul ei strălucitor,

mângâindu-i delicat spatele, ţinând-o lipită la piept. Inima îi bătea violent.

Katie, fără vlagă, se sprijinea de el, cu mâinile încă încolăcite în jurul gâtului.

Au trecut câteva minute bune, când a avut impresia că-l aude murmurând ceva. A reuşit să-şi ridice capul, a deschis ochii albaştri languroşi şi s-a uitat la el.

Pierdută în euforia ei visătoare, îi admira faţa masculină. Era într-adevăr incredibil de frumos, îşi zise.

Atât de masculin cu trăsăturile astea dure, sculptate.

Îi plăcea linia fermă a maxilarului, bărbia hotărâtă, cu gropiţa ei atrăgătoare, şi senzualitatea gurii lui. Şi avea cei mai minunaţi şi mai atrăgători ochi – ochi a căror privire o făcea să se topească sau să îngheţe.

Avea părul bogat şi negru, cu o tunsoare elegantă, scurt în părţi, dar suficient de lung la spate, încât să-şi poată trece ea degetele prin el. S-a întins şi i-a aranjat părul la tâmple, apoi şi-a odihnit mâna pe obrazul lui, degetul mare jucându-se cu gropiţa din bărbie.

Ochii lui o urmăreau, i-au prins privirea, capturând-o, în timp ce-şi mişca uşor capul înfiorându-i palma cu buzele fierbinţi.

Vorbi, iar vocea lui adâncă era răguşită din cauza unui

sentiment intens care nu era pasiune.

— Mă faci foarte fericit, Katie.

— Şi tu mă faci fericită, a şoptit şi două lacrimi îi sclipeau pe gene.

— Da, a spus el amuzat, privind lacrimile tremurătoare. Văd lucrul ăsta.

— Eu... întotdeauna plâng când sunt fericită, i-a explicat ştergându-şi cele două lacrimi.

— Nu se poate! a exclamat simulând oroarea.

Şi atunci când eşti tristă, râzi?

— Probabil că aşa am să fac, recunoscu zâmbind. De când te-am cunoscut mi s-au răsturnat toate reacţiile. S-a întins impulsiv şi l-a sărutat, apoi s-a lăsat pe spate în cercul braţelor lui. Garcia s-o întreba ce facem aici. Cred că ar fi mai bine să mergem.

Şi a oftat cu atâta regret, încât Ramon a zâmbit.

— Garcia este un om de o mare demnitate.

Nu s-ar lansa nicicând în speculaţii în legătură cu ceea ce facem noi. Cu toate acestea, Ramon i-a dat drumul. Cu braţul pe după talia ei, au ieşit afară, în lumina soarelui.

Tocmai voia să-l întrebe când pot să înceapă lucrul la casă, dar atenţia lui s-a îndreptat spre un bărbat de vreo 60 de ani, care intra în curte.

Când l-a văzut pe Ramon, faţa lui bronzată, pergamentoasă, s-a luminat de un zâmbet larg.

— Telegrama ta a sosit abia acum o oră – exact înainte să văd Rolls-ul trecând prin sat.

Oare să-mi facă mie o festă ochii ăştia bătrâni sau eşti chiar tu, Ramon?

Ramon i-a întins mâna zâmbind.

— Ochii tăi sunt la fel de buni, Rafael, ca în noaptea în care ai văzut fumul ieşind prin fereastră şi m-ai prins în şopron cu pachetul de ţigări.

— Erau ţigările mele, i-a amintit Rafael strângându-i în acelaşi timp mâna şi bătându-l cu afecţiune pe braţ.

— Din nefericire, nu le-aveam pe-ale mele.

— Pentru că nu aveai decât nouă ani, prea mic ca să le cumperi, explică Rafael aruncându-i un zâmbet conspirativ lui Katie. Ar fi trebuit să-l vedeţi, señorita. Stătea întins pe spate, pe un balot de fân, cu mâinile sub cap, de parcă ar fi fost un om foarte important care se bucura de timpul lui liber. L-am făcut să mănânce trei ţigări.

— Şi asta te-a vindecat? l-a întrebat Katie râzând.

— De ţigări m-a vindecat, a recunoscut Ramon. După aceea am trecut pe trabucuri.

— Şi apoi la fete, a continuat Rafael cu o severitate plină

de umor. S-a întors brusc spre Katie. Când Padre Gregorio a citit la slujba din dimineaţa asta publicaţiile voastre de căsătorie, señoritas au izbucnit toate în hohote de plâns, dezamăgite, iar Padre Gregorio a suspinat uşurat.

Rugăciunile pentru sufletul nemuritor al lui Ramon îi consumau cel mai mult timp părintelui.

Oprindu-se din acest monolog prietenos pentru a se bucura de vizibila stânjeneală a lui Ramon, adăugă: Dar nu trebuie să vă faceţi griji, señorita. Acum, că este logodit cu dumneavoastră, Ramon se va aduna fără îndoială de pe căile greşite şi le va ignora pe femeile uşuratice care au alergat după el în toţi anii ăştia.

Ramon i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Dacă ai terminat cu desfiinţarea caracterului meu, Rafael, am să te prezint logodnicei mele – presupunând că o să mai vrea să se căsătorească cu mine după ce a auzit ce-ai spus.

Katie a fost uluită de proclamaţiile de căsătorie

— Anunţarea oficială a unei căsătorii hotărâte – au fost deja citite în biserica de aici.

Cum a reuşit să facă Ramon lucrul ăsta din St. Louis? A fost totuşi în stare să zâmbească slab când Ramon i l-a prezentat pe Rafael Villegas drept omul care i-a fost „ca

un al doilea tată”, dar a avut nevoie de câteva minute bune ca să-şi revină şi să poată fi atentă la conversaţia lor.

— Când am văzut maşina îndreptându-se în direcţia asta, spunea Rafael, m-am bucurat că nu-ţi este ruşine să-ţi aduci *novia* aici şi să-i arăţi unde-ţi sunt rădăcinile, chiar dacă acum tu...

— Katie, l-a întrerupt brusc Ramon. Nu eşti obişnuită încă cu soarele ăsta. Poate ar fi mai bine să aştepţi în maşină, unde este răcoare.

Surprinsă de această concediere politicoasă, Katie şi-a luat rămas-bun de la Rafael şi s-a întors ascultătoare în Rolls-ul cu aer condiţio nat. Nu ştia ce-i tot spunea Ramon lui Rafael, dar omul arăta aproape comic de nedumerit, apoi uluit şi în cele din urmă extrem de sumbru.

A fost uşurată când, în sfârşit, şi-au strâns mâinile şi s-au despărţit zâmbind amândoi din nou.

— Iartă-mă că ţi-am cerut să pleci aşa, i-a spus Ramon urcându-se în maşină. Printre altele, trebuia să discut cu Rafael despre nişte lucruri pe care vreau să le fac la casă, iar el s-ar fi simţit stânjenit dacă ai fi fost şi tu de faţă când vorbim de bani. Apăsând butonul care lăsa în jos fereastra ce-i despărţea de şofer, Ramon i-a dat instrucţiuni în spaniolă, apoi şi-a scos haina, cravata, şi-a descheiat

nasturii de sus ai cămăşii şi şi-a întins picioarele. Arăta ca o persoană care a trecut printr-o încercare grea, dar care era relativ satisfăcută de rezultat, şi-a zis Katie. În minte i se învălmăşeau tot felul de întrebări, dar a început cu cea mai simplă:

— Unde mergem acum?

— Mergem în sat, unde mai întâi o să mâncăm liniştiţi. Îi înconjură umerii cu braţul, jucându-se cu cercelul turcoaz din ureche. Cât o să mâncăm noi, Rafael o s-o pună pe fiica lui căsătorită să-ţi pregătească dormitorul de oaspeţi.

Am vrut să stai în casa noastră, dar nu poate fi locuită. În plus, n-am luat în considerare nevoia de a avea o însoţitoare până când nu mi-a amintit de asta Rafael.

— O însoţitoare? Probabil că glumeşti. E...

este...

— Necesar, i-a oferit el cuvântul căutat.

— Voiam să spun că este victorian, arhaic şi o prostie!

— Aşa este, dar în cazul nostru este încă necesar.

— Cazul nostru? îl întrebă ridicând mirată din sprâncene.

— Katie, satul ăsta este ca un orăşel în care se întâmplă puţine lucruri, aşa că fiecare se uită la ce face celălalt şi bârfesc despre asta. Eu sunt burlac şi ca atare prezint interes.

— Mi-am dat seama din ceea ce spunea señor Vihegas, a replicat ea înţepată.

Ramon a făcut o grimasă, dar niciun comentariu.

— Fiind logodnica mea şi tu prezinţi interes.

Dar mai important este faptul că eşti americană, ceea ce în mod automat te face să devii ţinta criticilor. Mulţi de aici cred că femeile americane au o moralitate destul de îndoielnică.

Pe faţa ei frumoasă scria revoltă. Pometii înalţi ai obrajilor i s-au îmbujorat, iar ochii albaştri îi străluceau periculos.

Interpretând corect semnalele care prevesteau pericolul, Ramon a strâns-o iute lângă el şi a sărutat-o pe frunte.

— Prin însoţitoare nu am în vedere pe cineva care să te urmărească tot timpul, Katie.

Ce vreau să spun este că nu poţi locui singură.

Dacă ai sta singură, în clipa în care aş trece pragul uşii tale se va spune că m-ai lăsat să împart patul cu tine şi, pentru că eşti americană, toată lumea o să şi creadă. Poate că te gândeşti că nu-ţi pasă, dar aici va fi căminul tău. N-o să-ţi placă, ani buni de aici înainte, că n-ai să poţi ieşi în sat fără ca lumea să vorbească în şoaptă despre tine.

— Şi totuşi resping ideea, din principiu, a spus ea, fără însă prea multă convingere, pentru că Ramon îi explora cu multă senzualitate urechea.

Râsul lui înăbuşit i-a trimis fiori pe coloană.

— Am sperat că ai să respingi ideea crezând că, având o însoţitoare, ne va fi greu să... fim singuri.

— Şi asta, a recunoscut ea cu candoare.

— Eu am să stau cu familia lui Rafael. Casa Gabriellei, unde vei locui tu, nu este decât la o milă depărtare. Vom găsi timp şi locuri pentru a ne împărtăşi unul din celălalt.

Katie se gândi că era un mod minunat de a descrie felul în care vor face dragoste: doi oameni împărtăşindu-şi trupurile astfel încât fiecare să se poată bucura de celălalt.

Zâmbi, gândindu-se dacă va ajunge să-l înţeleagă vreodată. Avea o combinaţie unică de forţă şi delicateţe, de virilitate puternică, brută, dublată de o adevărată artă în a te stârni sexual şi de o reţinere tandră.

Nu era de mirare că este atât de confuză din ziua în care l-a cunoscut. Nu a mai cunoscut un bărbat care să semene fie şi pe departe cu el!

Ajuşi în piaţeta satului, Garcia a oprit.

— M-am gândit că ai prefera să facem o plimbare pe jos, îi explică, trezind-o la realitate.

Garcia îţi va duce lucrurile la Gabriella, după care va pleca la Mayaguez, unde locuieşte.

Pe cerul albastru soarele începuse să coboare într-o strălucire de roz şi azuriu când au pornit să traverseze piaţeta, în centrul căreia se afla o veche şi impunătoare biserică spaniolă.

— Aici ne vom căsători, i-a spus Ramon.

Katie îşi plimbă privirea plină de admiraţie asupra bisericii şi a caselor care o înconjurau din toate cele patru părţi, formând astfel piaţeta.

Influenţa spaniolă era evidentă în uşile boltite şi ferestrele arcuite, precum şi în fierul forjat, negru, care împodobea magazinul unde se vindea orice, de la produse proaspete de brutărie până la figurine religioase sculptate.

Pretutindeni erau flori atârnând la balcoane şi la ferestre, şi în ghivece uriaşe în faţa magazinelor, contribuind cu paleta lor de culori la pitorescul micuţei pieţe.

Turişti cu aparate de fotografiat agăţate de gât se opreau să se uite la vitrină sau adăstau la micuţa cafenea, luând un pahar de băutură răcoritoare şi privind la localnici.

Katie se uită la Ramon care mergea alături de ea cu

haina aruncată peste umăr. Deşi părea absolut calm, aproape că-i simţea îngrijorarea în aşteptarea primei ei reacţii faţă de satul lui.

— Este frumos, i-a spus sinceră. Foarte pitoresc şi încântător.

i-a aruncat o privire plină de îndoială.

— Dar mic şi nu tocmai ceea ce te aşteptai tu, nu?

— Mai drăguţ şi mai potrivit decât mă aşteptam, susţinu Katie cu încăpăţânare. Are chiar şi un magazin general. Şi, adăugă cu o privire maliţioasă, chiar şi două hoteluri! Sunt foarte impresionată.

Gluma a reuşit ce nu reuşiseră să facă toate complimentele ei sincere.

Zâmbind, a prins-o de talie şi a strâns-o lângă el, într-o scurtă îmbrăţişare.

— Casa Grande, i-a explicat, arătând spre un hotel cu trei etaje şi cu balcoane din fier forjat, are zece camere de oaspeţi. Celălalt, numai şapte, dar are un mic restaurant, unde de obicei mâncarea e foarte bună. Acolo o să mân căm.

Restaurantul avea cu totul cinci mese, dintre care patru ocupate de turişti care vorbeau şi râdeau.

S-au aşezat la singura masă liberă.

Chelnerul a aprins lumânarea din mijloc şi le-a luat comanda. Ramon s-a lăsat pe spătarul scaunului zâmbindu-i, iar Katie îl privea nedumerită.

— La ce te gândeşti?

— Mă întrebam unde ai stat până acum şi cu ce te-ai ocupat. N-ai lucrat la fermă, pentru că atunci n-ai fi avut nevoie să stai la Rafael.

— Am locuit lângă Mayaguez în trecut, i-a răspuns rar, aproape cu prudenţă, iar până acum am lucrat pentru o companie care iese din afaceri.

— Este compania care s-a ocupat de afaceri în domeniul agriculturii?

Ramon a ezitat, după care a dat aprobator din cap.

— Printre altele. În loc să mă duc să lucrez pentru o altă companie, când te-am cunoscut decisesem deja că aş prefera să-mi lucrez propria fermă şi să nu plătesc pe cineva să facă munca pe care aş putea să o fac singur. În următoarele două săptămâni voi continua să-mi consacru totuşi o parte din timp acestei companii, iar restul mi-l voi petrece cu oamenii care vor repara casa noastră.

Casa noastră. Când a auzit cuvintele acestea i s-a strâns stomacul.

Suna atât de straniu. Atât de definitiv. Ferindu-şi ochii, a

început să se joace cu paharul, răsucindu-l printre degete.

— Ce te sperie, Katie? a întrebat-o după un timp.

— Nimic. Doar... mă întrebam doar ce am să fac cât timp tu ai să fii plecat.

— În timp ce eu am să muncesc, tu poţi să cumperi lucrurile de care vom avea nevoie pentru casa noastră. Multe din ele le vei putea cumpăra în sat. Mobila va trebui însă cumpărată de la San Juan. O să te ducă Gabriella la magazine şi o să-ţi servească drept interpret acolo unde o să fie nevoie.

— Mobilă? Katie se holba la el. Nu ai mobilă în casa din Mayaguez?

— Am de gând să o vând. Oricum, nu este Potrivită pentru aici.

Văzând că maxilarul îi devine rigid, Katie a presupus că probabil mobila este într-o condiţie foarte proastă, la fel ca şi casa, şi că nu o consideră destul de bună pentru ea.

Era perfect conştientă de faptul că urma să stea la fiica lui Rafael, pentru că Ramon nu-şi putea permite să-i plătească hotelul timp de trei săptămâni. Explicaţiile lui cum că vrea să evite bârfele nu au păcălit-o câtuşi de puţin.

Nu-şi putea permite să plătească hotelul şi, în mod

categoric, nu-şi putea permite nici să umple o casă cu mobilă nouă.

Şi totuşi avea de gând să o cumpere pentru ea – să-i facă ei pe plac. Ceea ce a făcut-o să se simtă foarte stânjenită.

Şi dacă se întâmplă ceva de natură să o convingă că, în definitiv, n-ar trebui să se căsătorească cu el? Cum va putea să-i spună direct un asemenea lucru, după ce-l va fi lăsat să-şi cheltuiască banii în încercarea de a-i oferi ceea ce credea el că-şi doreşte?

Se simţi de parcă era prinsă într-o capcană,;

o cuşcă în care a intrat de bunăvoie, dar, în clipa în care uşile au început să se închidă în urma ei, a cuprins-o panica, i-a apărut brusc în =

faţă mariajul cu toată finalitatea lui îngrozitoare şi a înţeles că trebuia să se simtă liberă să plece dacă s-ar fi răzgândit la un moment dat în următoarele săptămâni.

— Vreau să plătesc şi eu pentru o parte din mobilă, a spus dintr-odată.

Ramon a aşteptat ca acela care-i servea să plece, înainte de a-i răspunde:

— Nu.

— Dar...

— N-aş fi sugerat să o cumpărăm dacă n-aş fi putut să o plătesc. Cu asta pentru el discuţia era încheiată, dar Katie se simţi disperată.

— Dar nu asta e problema!

— Nu? Atunci care anume este problema?;

— Problema este că deja ai să cheltuieşti o mulţime de bani cu renovarea casei, iar mobila este foarte scumpă.

— Mâine am să-ţi dau 3.000 de dolari ca să-i ai pentru a cumpăra lucrurile necesare pentru casă...

— 3.000 de dolari? l-a întrerupt uluită. Cum poţi să-ţi permiţi să cheltuieşti atât de mult? De unde îi ai?

Înainte de a răspunde, Ramon a avut o ezitare imperceptibilă.

— Compania care urmează să se retragă din afaceri îmi datorează salariul pe câteva luni. De acolo am să-i iau.

— Dar... a început să protesteze ea.

— Ca bărbat, a spus cu maxilarul încleştat şi cu o răceală ce nu admitea replică, este de datoria mea să-ţi asigur o casă şi să o mobilez pentru tine. N-ai să plăteşti pentru nimic.

Privi în jos, fluturând din genele lungi pentru a-şi ascunde cu grijă ochii albaştri revoltaţi de privirea lui pătrunzătoare.

Ramon, decise în sinea ei, avea să descopere cât de bine ştie să se tocmească.

Mobilele or să coste exact jumătate din cât vor valora – pentru că pentru cealaltă jumătate o să plătească ea!

— Vorbesc serios, Katie. Tonul lui autoritar a făcut să i se oprească mâna în aer în timp ce încerca să taie o felie de carne. Îţi interzic să foloseşti vreo centimă din banii tăi, acum sau după ce ne vom căsători. Vor rămâne neatinşi în banca ta din St. Louis.

Era atât de hotărâtă să-şi impună punctul de vedere, încât a uitat să se înfurie pentru că a folosit cuvântul „interzic”.

— Nu înţelegi... Nici n-am să simt lipsa banilor ăstora. În afară de economiile făcute din salariul meu, am şi un fond depus de tata cu ani în urmă, precum şi un cont din profitul afacerii lui. Ambele conturi sunt foarte mari. Nu va trebui să mă ating de capital, numai să scot ceva din dobânzi şi...

— Nu, a spus el implacabil. Nu sunt sărac. Şi chiar dacă aş fi, n-aş accepta banii tăi. Ai ştiut părerea mea în legătură cu treaba asta încă de la început, nu-i aşa?

— Da, murmură ea.

Ramon a oftat, un sunet dur, încărcat de furie îndreptată

mai mult împotriva lui decât a înţeles Katie.

— Katie, n-am încercat niciodată să trăiesc numai din venitul adus de fermă. Nu ştiu de ce sumă va fi nevoie pentru a face ameliorările necesare pentru ca fiecare acru de pământ să devină din nou productiv. De îndată ce va fi cultivat aşa cum trebuie, ne va susţine într-un confort rezonabil, dar până atunci toţi banii pe care-i pot economisi trebuie folosiţi pentru pământ. Ferma este singura siguranţă pe care ţi-o pot oferi. Nevoile ei trebuie să fie pe primul loc, înainte de tot ce înseamnă abundenţă. E umilitor pentru mine să-ţi explic lucrul ăsta acum, după ce te-am adus deja aici. Credeam că ai înţeles înainte de a veni aici ce fel de viaţă îţi pot oferi.

— Am înţeles şi nu sunt îngrijorată că am să duc o viaţă fără tot ce înseamnă lux.

— Atunci de ce eşti îngrijorată?

— De nimic, minţi ea, mai hotărâtă ca oricând să recurgă la banii proprii pentru a plăti o parte din mobilă. Ramon împingea problema mândriei mult prea departe! Atitudinea lui era nerezonabilă, nerealistă şi categoric demodată – mai ales dacă urmau să se căsătorească. Dar pentru că este atât de încăpăţânat când e vorba de problema banilor ei, pur şi simplu n-o să-i spună niciodată

ce a făcut.

— Dacă doreşti, interveni el cu o expresie de blândeţe, îţi poţi pune banii într-un fond pentru copiii noştri. Cred că există nişte avantaje în ce priveşte impozitele într-un asemenea caz.

Copii? se gândi simţind o tresărire în inimă, în parte de plăcere, în parte de panică. În ritmul în care o grăbea Ramon, fără îndoială într-un an va avea şi un copil.

De ce trebuie să se întâmple totul atât de repede?

Îşi aminti de afirmaţiile lui Rafael în legătură cu faptul că publicaţiile pentru căsătoria lor au fost citite în biserică în dimineaţa aceea şi panica îi crescu.

Ştia că proclamaţiile trebuia citite în trei duminici consecutive înainte de a se putea căsători. Aranjând, cine ştie cum, să fie citite când de astăzi, Ramon a eliminat fără niciun fel de problemă o săptămână din timpul preţios pe care Katie conta să-l aibă înainte de a fi nevoită să ia o decizie finală.

Încercă să se concentreze pe mâncarea din farfurie, dar de-abia dacă putea să înghită.

— Ramon, cum ai reuşit să obţii ca publicaţiile să fie citite în dimineaţa asta, cînd noi n-am sosit decît după-amiază?

Ceva din voce a părut să-l alerteze în legătură cu zbuciumul din sufletul ei.

A dat farfuria deoparte, fără să se mai obosească să se prefacă că mănîncă.

Privind-o foarte intens, i-a spus:

— Vineri, în timp ce tu erai la birou, i-am telefonat părintelui Gregorio şi i-am spus că dorim să ne căsătorim aici cât mai curând posibil.

Mă cunoaşte de când m-am născut. Ştie că, pentru mine, nu există niciun obstacol să fiu cununat în biserică. L-am asigurat că nici în ce te priveşte nu există vreunul. Când am luat micul dejun cu tatăl tău, în dimineaţa aceea, mi-a dat numele pastorului său, care te cunoaşte şi pe tine. I-am transmis această informaţie părintelui Gregorio ca să se convingă singur că ar vrea să o facă. Asta a fost tot.

Katie şi-a ferit iute ochii de privirea pătrunzătoare, dar nu a fost destul de rapidă.

— Îţi displace ceva, a conchis rece. Ce este?

După o tăcere încordată, Katie clătină din cap.

— Nimic, zău aşa. Sunt doar puţin surprinsă că totul a fost aranjat fără ca eu să ştiu ceva.

— Nu am făcut-o în mod intenţionat. Eu am presupus că tatăl tău ţi-a spus despre asta, iar el trebuie să fi crezut că ţi-am spus eu.

Lui Katie îi tremura mâna când împinse farfuria deoparte.

— Padre Gregorio trebuie să se întâlnească cu mine, cu noi vreau să spun, înainte de a fi de acord să ne căsătorească?

— Da.

Ramon şi-a aprins un trabuc subţire, după care s-a lăsat pe spătarul scaunului, privind cu atenţie. Katie şi-a trecut nervoasă mâna prin părul auriu-roşcat, netezindu-şi şuviţe rebele inexistente.

— Te rog, încetează să mă mai priveşti în felul ăsta, îl imploră în şoaptă.

Întorcându-şi privirea peste umăr, Ramon a făcut un semn scurt chelnerului cerându-i plata.

— Este greu să nu se uite omul la tine, Katie.

Eşti foarte frumoasă. Şi foarte speriată.

A rostit cuvântul atât de rece şi fără niciun fel de emoţie, încât i-a trebuit ceva vreme înainte să fie sigură că a auzit bine ce a auzit.

Dar atunci era deja prea târziu ca să mai reacţioneze.

Ramon aruncase deja banii pe masă, se ridicase şi venea în spatele ei să o ajute să se scoale de pe scaun. Au ieşit tăcuţi în noaptea neagră de catifea, străpunsă de

stele sclipitoare, şi au traversat piaţeta acum pustie.

După căldura soarelui după-amiezii, briza serii era surprinzător de rece, jucându-se cu pliurile de mătase ale rochiei ei turcoaz. Tremura uşor, mai mult din cauza emoţiilor confuze decât pentru că era răcoare.

Ramon şi-a luat haina de pe umăr şi i-a pus-o pe spate.

Când au trecut pe lângă vechea şi frumoasa biserică spaniolă, în minte i-au răsunat cuvintele lui – *„aci ne vom căsători”.*

De acum în 14 zile era posibil să păşească în această biserică în calitate de mireasă.

Odată, cândva înainte, a ieşit dintr-o biserică tot ca mireasă... numai că era un uriaş edificiu gotic, cu limuzine aliniate la marginea trotuarului, blocând traficul de duminică în aşteptarea nuntaşilor.

David a stat alături de ea pe trepte, în timp ce fotografii le-au făcut poze.

Era îmbrăcat într-un smoching splendid, iar ea în magnifica ei rochie albă şi cu voal. Au trecut apoi printre nuntaşii care le adresau veseli urări de bine, râzând sub ploaia de orez.

David era atât de frumos, iar ea l-a iubit atât de mult în ziua aceea. L-a iubit atât de al naibi de mult!

Lumini sclipeau în ferestrele caselor pe lângă care treceau. Mergând alături de Ramon pe micul drum de ţară, i-au ţâşnit brusc în minte amintiri pe care le-a crezut demult îngropate.

David!

În cele şase luni de căsnicie a ţinut-o într-o stare de umilire stânjenitoare şi, ulterior, de frică. Chiar şi în timpul scurtei lor perioade de logodnă, Katie a observat ocazional privirile speculative aruncate altor femei, dar nu de prea multe ori, şi a reuşit să-şi controleze sentimentul dureros de gelozie amintindu-şi că David avea 30 de ani.

Dacă i-ar spune ceva, o să creadă că este copilăros de posesivă. În plus, nu făcea altceva decât să se uite la ele. Practic, nu i-a fost nicio dată necredincios.

Erau căsătoriţi de două luni când Katie l-a admonestat, iar atunci a făcut-o numai pentru că s-a simţit atât de rănită şi de jenată, încât nu s-a putut abţine.

Au fost la un dineu oficial, urmat de dans pentru membrii Asociaţiei Baroului din Missouri unde atrăgătoarea soţie a procurorului din Kan sas City i-a captat imediat interesul lui David.

Flirtul a început în timpul cocktail-urilor de dinainte de dineu, a căpătat forţă în timpul mesei, unde au stat

împreună, şi a înflorit pe deplin pe ringul de dans.

La scurt timp după aceea, au dispărut o oră şi jumătate, iar Katie a fost lăsată să îndure nu numai compătimirea oamenilor pe care-i cunoştea, dar şi furia crescândă a soţului femeii respective.

Când au ajuns acasă, clocotea. David a ascultat-o revărsându-şi printre lacrimi toată indignarea, în timp ce el îşi strângea şi deschidea spasmodic pumnul, dar au trecut încă patru luni înainte să descopere ce prevesteau aceste mişcări nervoase ale mâinii lui. După ce a terminat ce a avut de spus, s-a aşteptat fie să nege că ar fi făcut ceva greşit, fie să se scuze pentru purtarea lui. În schimb, el s-a ridicat în picioare, i-a aruncat o privire plină de dispreţ şi s-a dus la culcare.

A trecut la represalii a doua zi. A început să o pedepsească cu cruzimea unui bărbat care, la suprafaţă, părea să-i tolereze pur şi simplu prezenţa nedorită în viaţa lui, dar care chiar reuşea să o tortureze mental. Nu i-a scăpat neobservat sau neremarcat niciun cusur real sau imaginar al feţei, siluetei, poziţiei sau personalităţii ei. „Fustele plisate fac şoldurile şi mai late”, a observat el impersonal.

Katie a protestat că nu este lată în şolduri, dar s-a

înscris la un club de gimnastică doar pentru a fi mai sigură. „Dacă ţi-ai tăia părul scurt, bărbia nu ar mai părea atât de proeminentă”.

Katie a protestat că bărbia ei nu este proeminentă, dar şi-a tăiat părul. „Dacă ţi-ai ţine genunchii mai apropiaţi, fundul nu ţi s-ar mai legăna aşa când mergi”. Katie a mers cu genunn chii mai apropiaţi, întrebându-se dacă fundul i s-o mai legăna tot aşa.

Ochii lui nu erau niciodată liniştiţi, o urmăreau pretutindeni până când Katie a devenit atât de conştientă de lucrul ăsta, încât aproape că nu putea să traverseze camera fără să nu se lovească de masă sau să dea peste un scaun.

Şi nici lucrul ăsta nu i-a scăpat. Nici mâm carea pe care o ardea, nici faptul că uita să ia hainele de la curăţat, nici praful pe care nu-l ştergea de pe bibliotecă. „Există femei care se descurcă şi cu cariera şi ştiu să ţină şi o casă” a observat într-o seară David, în timp ce ea ştergea mobila. „Evident, tu nu eşti una dintre ele. Va trebui să renunţi la slujbă”.

Privind în urmă, Katie aproape că nu putea să creadă cu câtă uşurinţă a manevrat-o. Timp de două săptămâni, David „a lucrat până târziu la birou”. Când era acasă,

făcea complet abstracţie de ea.

Iar când îi vorbea totuşi o făcea ridiculizând-o cu răceală sau cu sarcasm politicos.

A încercat în repetate rânduri să evite cum ştia ea mai bine certurile, dar David îi privea eforturile evidente cu un dispreţ care o îngheţa. În numai două scurte, săptămâni a reuşit să o reducă la un pachet de nervi, demnă de milă şi a făcut-o să creadă că este neîndemânatică, stupidă şi incapabilă.

Dar ea nu avea decât 21 de ani şi de-abia terminase colegiul, în timp ce David era cu nouă ani mai mare, era foarte rafinat şi foarte autoritar.

Gândul de a renunţa la slujbă a făcut-o să-şi piardă controlul.

— Dar îmi iubesc slujba, i-a spus cu şiroaie de lacrimi pe obraji.

— Credeam că-ţi „iubeşti” soţul, i-a replicat rece David, privindu-i insistent mâinile care ştergeau mobila. Ţin mult la bolul ăla Steuben, a continuat cu insolenţă. Mută-l, înainte să-l dai jos şi să-l spargi.

— N-am să-l dau jos, a izbucnit ea întorcându-se spre el cu o furie încărcată de lacrimi şi lovind fără să vrea valorosul vas care a căzut de pe masă, a lovit podeaua şi

s-a spart. Katie era la fel de distrusă precum vasul. S-a aruncat în braţele lui şi a izbucnit în plâns cu sughiţuri.

Te iubesc, David... nu ştiu ce se întâmplă cu mine în ultima vreme. Îmi pare foarte rău. Am să renunţ la slujbă şi am să...

David era răzbunat. Totul a fost dat uitării. A consolat-o bătând-o uşor pe spate şi i-a spus că, atâta vreme cât îl iubeşte, asta e tot ce contează şi, fireşte, nu trebuie să renunţe la slujbă.

Soarele a strălucit din nou în mariajul lor, iar David a fost din nou cel plin de atenţii şi încântător.

Patru luni mai târziu a plecat mai devreme de la birou, intenţionând să-l surprindă pe David cu o cină specială pentru a aniversa împlinirea a şase luni de căsătorie. Şi l-a surprins.

Era în pat cu soţia principalului partener al său la firma de avocatură.

Sprijinit de tăblia patului, cu o ţigară în gură şi cu o femeie goală cuibărită în braţul liber: Deşi a simţit că i se întoarce stomacul pe dos, a fost de un calm mortal.

— Întrucât, evident, aţi terminat, a spus linişi tită din uşă, v-aş fi îndatorată dacă aţi pleca de aici. Amândoi.

Şi a intrat ameţită în bucătărie, a scos ciupercile din

punga cu cumpărături şi a început să le taie pentru cină.

Şi-a tăiat degetul de două ori, fără să observe însă sângele.

Multe minute mai târziu, David i-a şuierat la ureche cu o voce joasă, sălbatică:

— Târfă mică ce eşti! am să te învăţ în seara asta bunele maniere. Întâmplător, soţul Sylviei Conners este şeful meu. Acum mişcă-te şi ce re-i scuze.

— Du-te dracului, i-a replicat cu vocea strangulată de durere şi umilire.

Şi-a înfipt cu violenţă mâinile în părul ei şi i-a dat capul pe spate.

— Te avertizez: ori faci cum îţi spun, ori o s-o încasezi serios după ce pleacă.

I s-au umplut ochii de lacrimi de furie şi du rere, dar i-a susţinut fără să clipească privirea mânioasă.

— Nu!

i-a dat drumul şi s-a dus în living.

— Sylvia, l-a auzit spunând, lui Katie îi paref rău că te-a tulburat şi mâine îşi va cere scuzef pentru mojicia ei. Vino, te conduc la maşină.

După ce au părăsit apartamentul, Katie a intrat ţeapănă în dormitorul pe care îl împărţise cu David şi şi-a scos

valiza din debara.

Deschidea mecanic sertare, scoţându-şi lucrurile, când l-a auzit întorcându-se. Ştii, scumpo, i-a spus David cu o voce moale, mătăsoasă, din uşă: acum patru luni am crezut că ai învăţat că nu trebuie să mă înfurii.

Am încercat să-ţi bag asta în cap în modul cel mai uşor, dar evident, nu a mers. Mă tem că de data asta lecţia va fi ceva mai memorabilă.

Katie şi-a ridicat privirea de pe lucrurile pe care le împacheta şi l-a văzut desfăcându-şi calm cureaua şi scoţând-o din bridele pantalor nilor.

— Dacă îndrăzneşti să mă atingi, i-a spus cu vocea sufocată, am să pun să te aresteze pentru atac la persoană.

David a pornit să traverseze încet dormitorul, privind-o cu o bucurie răutăcioasă cum se dădea înapoi.

— Nu, n-ai s-o faci. Ai să plângi foarte mult, ai să spui că-ţi pare rău şi ai să-mi spui că mă iubeşti.

A avut dreptate. Treizeci de minute mai târziu, Katie continua să urle cu capul înfundat în pernă „Te iubesc”, când uşa apartamentului s-a închis în urma lui.

N-a avut nici cea mai mică idee cât timp a trecut înainte să se târască jos din pat, să-şi pună o haină pe ea, să-şi ia

geanta şi să părăsească apartamentul.

Nu-şi amintea nimic despre drumul făcut până acasă la părinţii ei şi nici nu s-a mai întors vreodată în apartament. David a sunat-o zi şi noapte, când ademenind-o, când amenințând-o să se întoarcă.

Îi pare nespus de rău, a fost într-o tensiune teribilă la birou, nu se va mai întâmpla nicio dată.

Următoarea dată când l-a văzut a fost împreună cu avocatul ei la tribunal, pentru divorţ.

Katie şi-a ridicat privirea spre Ramon când a cotit pe o alee îngustă, nepietruită. În faţă a zărit la o oarecare distanţă lumină pe coasta dealului.

Casa Gabriellei, a presupus ea. Se uită la dealurile din jur, presărate cu luminile pâlpâitoare ale celorlalte case, unele mai sus, altele mai jos, unele mai departe, altele mai aproape.

Parcă era un port, într-o noapte întunecată.

Încercă să se bucure de privelişte, să se concentreze asupra prezentului şi viitorului, dar trecutul refuza să o lase. Se ţinea scai de ea, avertizând-o...

David Caldwell nu a reuşit să o amăgească, chiar singur.

Ea a lăsat să fie amăgită. Chiar aşa cum era ea, o virgină naivă de 21 de ani, a simţit că nu este în întregime

bărbatul fermecător care părea.

În subconştient a înregistrat furia controlată din privirea lui când un chelner nu a reacţionat destul de rapid într-un restaurant.

L-a văzut cum strângea şi descleşta pumnul pe volan când un şofer nu s-a mişcat din calea lui. I-a văzut chiar îndrăzneala voalată din privire când se uita la altă femeie.

A bănuit că nu este omul-care dorea ea să creadă că este, dar îl iubea şi s-ar fi căsătorit oricum cu el.

Acum era pe punctul de a se căsători cu Ramon şi nu se elibera de bănuiala că nici el nu e bărbatul care dorea ea să creadă că este.

Era ca un joc de puzzle, ale cărui piese nu se potrivesc foarte bine.

Şi a părut atât de ezitant, atât de puţin dornic să-i dea informaţii când l-a întrebat despre el şi despre trecutul lui.

Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce atâta reticenţă în a vorbi despre el?

Întrebarea declanşă o furtună de argumente din partea inimii ei.

Doar pentru că lui Ramon nu-i plăcea să vorbească despre el asta nu însemna neapărat că ascundea de ea vreo trăsătură sinistră a personalităţii lui.

David adora să vorbească despre propria-i persoană, aşa că în această privinţă cei doi bărbaţi erau foarte diferiţi.

Erau diferiţi în toate privinţele, şi-a spus ea cu fermitate. Aşa să fie? Pur şi simplu avea nevoie de ceva timp pentru a se obişnui cu ideea că se căsătoreşte din nou, a decis hotărâtă.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât a intrat în panică. În următoarele două săptămâni o să depăşească această teamă iraţională a ei.

Aşa să fie?

Casa Gabriellei se vedea acum clar, când Ramon s-a oprit brusc în faţa ei, blocându-i calea.

— De ce? a întrebat-o cu voce încordată, frustrată. De ce-ţi este atât de teamă?

— N... nu-mi este, a negat uluită.

— Ba da, îţi este, a insistat aspru.

Îşi ridică privirea spre faţa lui luminată de razele lunii.

În pofida tonului dur, avea blândeţe în privire, iar trăsăturile lui degajau o forţă calmă.

David nu a fost nici blând, nici puternic. David a fost un laş ranchiunos.

— Cred că din cauză că totul pare să se întâmple atât de

repede, i-a răspuns parţial sincer.

Ramon s-a încruntat.

— Numai graba te îngrijorează?

Katie ezită. Nu-i putea explica sursa fricii de el. Nici ea nu o înţelegea în întregime, cel puţin nu încă.

— Sunt atâtea de făcut şi atât de puţin timp, i-a răspuns evaziv.

Ramon a oftat cu uşurare, trăgând-o la piept.

— Katie, dorinţa mea a fost să ne căsătorim de azi în două săptămâni. Părinţii tăi vor fi aici pentru ceremonie şi mă voi ocupa de toate aranjamentele necesare. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci tu până atunci este să te întâlneşti cu părintele Gregorio.

Vocea lui catifelată, felul în care răsuflarea îi atingea părul, mirosul masculin al trupului – toate la un loc îşi exercitau magia asupra ei.

— Să mă întâlnesc cu părintele Gregorio pentru a discuta despre ceremonie, vrei să spui? îl întrebă, lăsându-se pe spate pentru a-l privi din încercuirea braţelor lui.

— Nu, pentru a-l convinge că eşti potrivită să-mi devii soţie, o corectă Ramon.

— Vorbeşti serios? şopti ea, atenţia fiindu-i absorbită de buzele senzuale care se apropiau de ale ei.

A simţit cum în vene începe să-i clocotească dorinţa, alungându-i toate îndoielile şi temerile.

— Dacă vorbesc serios de tine? Ştii că da, murmură cu gura atât de aproape, încât răsuflarea fierbinte se împletea cu a ei.

— Dacă vorbeşti serios despre faptul că trebuie să-l conving pe părintele Gregorio că am să fiu o soţie potrivită pentru tine!

— Da, i-a răspuns răguşit. Acum convinge-mă pe mine.

Zâmbi fermecător în timp ce-i cuprinse ceafa, trăgându-i capul în jos astfel încât să-i apropie tot mai mult gura de a ei.

— Ai de gând să te laşi greu convins?

— Am de gând să încerc, i-a răspuns cu o voce răguşită, din care răzbătea pasiunea.

Şi-a strecurat în mod deliberat cealaltă mână pe sub cămaşă mângâindu-i pieptul ai cărui muşchi s-au încordat sub dulceaţa atingerii.

Totodată, a simţit cum respiraţia a început să i se accelereze.

— Cât crezi că-mi va lua ca să te conving? murmură seducător.

— Cam trei secunde, şopti el aprins.

Capitolul 12

Katie s-a întors cu faţa în sus şi a deschis!

ochii, trezindu-se dintr-un somn profund, cu o senzaţie de irealitate.

Camera în care dormea era însorită şi de o curăţenie imaculată, mobilată spartan cu o comodă şi o noptieră din arţar atât de lustruite, încât străluceau ca oglinda.

— Bună dimineaţa, i-a spus din uşă Gabriella cu vocea ei moale.

A traversat camera şi i-a pus pe noptieră o ceaşcă plină cu cafea aburindă. La 24 de ani, Gabriella era uimitor de frumoasă.

Pometii înalţi ai obrajilor şi ochii căprui, luminoşi, erau de pozat în reviste. Seara trecută i-a mărturisit lui Katie că un renumit fotograf, care a văzut-o într-o zi în sat i-a cerut să-i pozeze, dar soţul ei, Eduardo, nu i-a permis.

Exact lucrul la care s-ar fi aşteptat din partea bărbatului chipeş şi taciturn pe care-l cunoscuse aseară, s-a gândit iritată Katie. I-a mulţumit pentru cafea, iar Gabriella a zâmbit.

— Dimineaţă, înainte să plece, Ramon a trecut ca să te

vadă, dar când a aflat că dormi a spus să nu te deranjăm, i-a explicat ea. M-a rugat să-ţi spun că o să te vadă diseară, când se va întoarce.

— Din Mayaguez, a spus Katie, doar pentru a întreţine conversaţia.

— Nu, de la San Juan, a corectat-o Gabriella.

Şi s-a încruntat brusc. Sau poate a zis

Mayaguez? îmi pare rău, nu-mi amintesc.

— Nu contează, o linişti Katie, nedumerită de evidenta ei încurcătură.

Fata a răsuflat uşurată.

— Ramon ţi-a lăsat o groază de bani. A spus că ar trebui să începem să facem cumpărăturile dacă te simţi dispusă pentru asta.

A dat din cap şi s-a uitat la ceasul de plastic de lângă pat, surprinsă să vadă că era deja ora zece.

Va trebui să aibă grijă ca mâine să fie trează când Ramon va trece să o vadă, înainte de a pleca să muncească la ferma în paragină de la Mayaguez.

Deasupra celor şapte bărbaţi, aşezaţi în jurul mesei de conferinţe din sala de consiliu a sediului general din San Juan al companiei *Galverra International*, tăcerea plutea ca un văl dens – tăcere întreruptă doar de ceasul baroc al

bunicului, care a început să bată ora zece – marcând astfel ultima suflare a unei corporaţii pe moarte, corporaţie ce a fost cândva un conglomerat înfloritor.

Din locul său în capul mesei lungi, Ramon îşi plimbă privirea peste cei cinci bărbaţi din stânga sa, care formau comitetul de directori ai corporaţiei *Galverra International*.

Fiecare dintre ei fusese selectat cu grijă de tatăl său şi fiecare poseda trei calităţi cerute de Simon Galverra membrilor comitetului său: inteligenţă, avariţie şi lipsa coloanei vertebrale.

Timp de douăzeci de ani, Simon s-a bazat pe inteligenţa lor, le-a exploatat avariţia şi a, profitat fără milă de neputinţa de a-i contrazice opiniile sau de a-i sfida deciziile.

— Am întrebat dacă vreunul dintre voi poate sugera o alternativă viabilă la declararea falimentului, a repetat Ramon cu voce rece, încordată.

Doi directori şi-au dres nervos glasurile, un altul a întins mâna după carafa cu apă rece din mijlocul mesei.

Felul în care-şi fereau privirile şi tăcerea umilă care domnea i-au aprins furia pe care se străduia din răsputeri să o menţină sub control.

— Nicio sugestie? a întrebat cu o ameninţare voalată.

Atunci poate că unul dintre voi, care este capabil să vorbească, îmi va explica şi mie de ce nu am fost informat de deciziile dezastruoase ale tatălui meu sau de purtarea lui ciudată din ultimele zece luni.

Trecându-şi un deget între gulerul cămăşii şi gât, unul dintre bărbaţi a vorbit, în sfârşit:

— Tatăl tău a spus că nu trebuie să fii bătut la cap cu problemele de aici. Ne-a spus în mod anume lucrul ăsta, nu-i aşa, Charles? a întrebat făcând un gest care invita la confirmare spre francezul aşezat alături de el. Ne-a spus tuturor că, *„Ramon se va ocupa de operaţiunile din Franţa şi Belgia în următoarele şase luni, apoi o să ia cuvântul la Conferinţa Mondială a oamenilor de afaceri din Elveţia. După aceasta, va fi ocupat cu negocieri la Cairo. Nu trebuie să fie bătut la cap cu deciziile minore pe care le luăm noi aici”.* Exact asta ne-a spus, nu-i aşa? Cinci capete au aprobat la unison.

Ramon se uita la ei, răsucind încet între degete un pix.

— Aşa că niciunul dintre voi „nu m-a bătut la cap”, a conchis cu o voce periculos de moale.

Nici măcar când a vândut o flotă de tancuri petroliere şi o linie aeriană pentru jumătate din valoarea lor... nici măcar când s-a hotărât să dăruiască acţiunile noastre la

minele sud-americane unui guvern local?

— Erau... erau banii tăi şi ai tatălui tău, Ramon.

Cel care a vorbit a ridicat ambele mâini într-un gest de neputinţă. Noi toţi la un loc deţinem doar un mic procentaj din capitalul corporaţiei. Restul este al familiei tale. Ştiam că tot ceea ce făcea nu era tocmai în interesul corporaţiei, dar corporaţia este proprietatea familiei tale. Iar tatăl tău ne-a spus că în felul ăsta vrea să obţină anularea unor impozite pentru corporaţie.

Furia lui clocotea, revărsându-se în vene. Pixul din mână a pocnit, rupându-se în două.

— Anularea unor impozite? a şuierat printre dinţi.

— D... da, a răspuns un altul. Ştii – deduceri de impozite pentru corporaţie.

A bătut cu palma în masă cu impactul unei explozii, ţâşnind în acelaşi timp în picioare.

— Vreţi să spuneţi că aţi considerat raţional din partea lui să înstrăineze bunurile corporaţiei astfel ca să nu mai plătim impozite pentru ele?

Un muşchi i se zbătea puternic în maxilarul încleştat, plimbând o ultimă privire ucigaşă peste capetele lor. Sunt sigur că veţi înţelege că această corporaţie nu va putea să vă ramburseze cheltuielile pentru această deplasare aici,

ca să participaţi la întâlnirea de faţă. S-a oprit, bucurându-se cu răutate de privirile lor uluite. Şi nici nu voi aproba să vi se plătească recompensa pe care trebuia să o primiţi în cursul acestui ultim an pentru serviciile voastre în calitate de „directori”. Întâlnirea a luat sfârşit!

În mod cu totul neînţelept, unul dintre cei prezenţi a ales exact acest moment ca să devină revendicativ.

— Aaa, Ramon, este prevăzut în regulamentul corporaţiei ca directorii să fie plătiţi anual cu suma de...

— Daţi-mă în judecată! le aruncă el.

Şi, întorcându-se pe călcâie, a intrat în biroul său, de alături, urmat de bărbatul care a stat tot timpul în dreapta lui, urmărind în tăcere lucrările.

— Ia-ţi ceva de băut, Miguel, i-a spus printre dinţi, dezbrăcându-se de haină.

Şi-a scos cravata şi s-a apropiat de fereastră.

Miguel Villegas s-a uitat la barul cu băuturi rafinate din peretele lambrisat, apoi s-a aşezat într-unul dintre cele patru fotolii îmbrăcate în catifea aurie din faţa impunătorului birou.

Ochii lui negri erau plini de simpatie bine ascunsă când s-a uitat spre Ramon, care stătea în picioare lângă fereastră, cu spatele la el, sprijinindu-se de pervaz cu un

braţ al cărui pumn era încleştat.

După câteva minute de încordare, descleştă pumnul şi coborî braţul.

Într-un gest de resemnare obosită şi-a destins umerii largi, după care a dus o mână la ceafă, masându-şi muşchii încordaţi.

— Am crezut că am acceptat înfrângerea cu săptămâni în urmă, a spus oftând, plin de amărăciune şi întorcându-se cu faţa spre cameră.

După cât se pare, n-am reuşit.

S-a îndreptat spre birou, s-a aşezat în scaunul cu spătarul înalt şi şi-a aţintit privirea spre fiul cel mai mare al lui Rafael Villegas. S-a adresat, cu trăsăturile obosite goale de orice expresie.

— Să înţeleg că toate căutările tale nu s-au soldat cu nimic încurajator?

— Ramon, nu sunt decât un contabil cu practică locală, i-a replicat Miguel aproape implorându-l. Asta este o treabă pentru contabilii corporaţiei, nu te poţi bizui pe constatările mele.

Ramon nu s-a lăsat descurajat de felul evaziv în care i-a răspuns Miguel.

— Revizorii mei or să sosească în dimineaţa asta de la

New York, dar lor n-am să le permit accesul la documentele personale ale tatălui meu, aşa cum ţi-am permis ţie. Ce ai descoperit?

— Exact ce aşteptai, i-a spus oftând Miguel.

Tatăl tău a vândut tot ce avea corporaţia şi aducea profit, păstrând numai acele companii care operează în prezent în pierdere. Când n-a mai avut ce să facă cu banii obţinuţi din vânzări, a donat milioane pentru tot felul de opere de caritate.

Miguel a scos câteva foi de hârtie din geantă şi le-a întins peste birou, spre Ramon.

Lucrul care mă intrigă cel mai mult este construcţia blocurilor-turn pentru birouri din Chicago şi St. Louis. Aţi investit câte 20 de milioane de dolari în fiecare. Dacă băncile ţi-ar împrumuta restul de bani ca să le poţi termina, le-ai putea vinde, ţi-ai recupera investiţiile şi ai obţine în plus şi un profit apreciabil.

— Băncile nu vor coopera, i-a replicat Ramon furios. M-am întâlnit deja cu bancherii la Chicago şi St. Louis.

— Dar, la toţi dracii, de ce? a izbucnit Miguel renunţând la pretenţia de a fi un contabil oarecare. Privi îndurerat trăsăturile reci şi impasibile ale omului pe care-l iubea ca pe un frate. Ţi-au împrumutat o parte din bani ca să le

ridici, de ce nu ţi-ar împrumuta şi restul ca să le termini?!

— Pentru că şi-au pierdut încrederea în capacitatea mea de a judeca şi în abilitatea mea, i-a răspuns Ramon uitându-se pe foile de hârtie din faţa lui. Cred că nu mai pot avea încredere în mine că aceste clădiri vor fi terminate, iar banii lor – rambursaţi. Din punctul lor de vedere atâta vreme cât a trăit tata, îşi primeau dobânda de un milion de dolari lunar. El a murit, eu am preluat conducerea corporaţiei şi dintr-odată am rămas în urmă cu plata dobânzii pe patru luni.

— Dar este vina tatălui tău că această corporaţie nu mai are niciun ban ca să facă plăţile! a şuierat Miguel printre dinţi.

— Dacă le explici asta bancherilor, îţi vor avansa opinia lor şi vor sublinia că, deşi el era preşedintele comitetului director, totuşi eu eram preşedintele corporaţiei şi ar fi trebuit să iau măsuri ca să-l împiedic să facă aceste greşeli.

— Greşeli! explodă Miguel. N-au fost deloc greşeli. A plănuit totul ca tu să nu rămâi cu nimic. A vrut ca toată lumea să creadă că, dacă moare, compania o să se prăbuşească fără el.

Privirea lui Ramon a devenit dură şi rece.

— A avut o tumoare pe creier, nu era răspunzător pentru acţiunile lui.

Miguel Villegas a devenit rigid, faţa lui negricioasă, de spaniol, aruncând fulgere.

— A fost un ticălos mizerabil, un tiran egocentric, iar tu ştii foarte bine asta! Toată lumea ştia. Nu i-a plăcut deloc succesul tău şi ura faima ta. Tumoarea aia nu a făcut decât ca în cele din urmă să-şi piardă controlul sub care îşi ascundea gelozia. Văzând după expresia lui Ramon că se înfurie tot mai mult, Miguel şi-a îmblânzit vocea. Ştiu că nu vrei să auzi, dar ăsta este adevărul. Ai intrat în corporaţie şi în numai câţiva ani ai creat un imperiu financiar mondial valorând de 300 de ori mai mult decât ceea ce a reuşit să facă tatăl tău. Tu l-ai făcut, nu el. Tu ai fost cel despre care au scris ziarele şi revistele, şi tu ai fost cel pe care l-au numit cel mai dinamic antreprenor din lume. Tu ai fost cel căruia i s-a cerut să ia cuvântul la Conferinţa Mondială a oamenilor de afaceri de la Geneva.

Luam prânzul într-un hotel lângă masa la care stătea tatăl tău în ziua în care a aflat lucrul ăsta. Nu a fost mândru, a fost furios! A încercat să-i convingă pe cei cu care era la masă că ţi s-a cerut să iei cuvântul la conferinţă numai pentru că el nu şi-a putut face timp să

meargă în Elveţia.

— Destul! a spus cu asprime Ramon, înălbit la faţă din cauza durerii pline de furie. A fost totuşi tatăl meu, iar acum este mort. Nu ne-am iubit prea tare cât a fost în viaţă. Nu distruge şi puţinele sentimente care mi-au mai rămas pentru el. Într-o tăcere sumbră, Ramon se concentra asupra foilor de hârtie pe care i le-a dat Miguel. După ce a parcurs şi ultima intrare şi-a ridicat privirea şi l-a întrebat.

— Ce reprezintă activul ăsta de trei milioane de dolari ai mei pe care i-ai trecut la sfârşit?

— Nu este vorba deloc de un activ, i-a spus sumbru Miguel. Am descoperit documentul printre lucrurile particulare ale tatălui tău la casa din Mayaguez. După câte ştiu eu, este un împrumut pe care l-ai acordat unui oarecare Sidney Green, din St. Louis, Missouri, acum nouă ani. Îţi datorează încă banii ăştia, dar nu poţi să-l dai în judecată şi nici nu poţi recurge la nicio acţiune legală pentru a-i recăpăta acum.

Conform legii, nu ai decât şapte ani pentru a declanşa o acţiune juridică, iar scadenţa a trecut.

— Împrumutul a fost rambursat, a spus Ramon dând nepăsător din umeri.

— Nu, şi potrivit registrelor pe care le-am găsit eu.

— Dacă ai să cercetezi destul de adânc, ai să descoperi că a fost rambursat, dar nu-ţi mai pierde vremea răscolind printre dosare. Ai destule de făcut.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşă, urmată imediat de apariţia elegantei şi tinerei secretare a lui Simon Galverra.

— Cenzorii din New York sunt aici. De asem menea, mai sunt şi doi ziarişti locali, care cer să le programezi interviuri şi ai un telefon urgent din Zürich.

— Trimite-i pe cenzori în sala de consiliu şi spune-le ziariştilor că am să le acord interviul... luna viitoare, asta precis o să-i ţină o vreme deoparte. Cu Zürich-ul am să vorbesc mai târziu.

Fata s-a retras dând din cap, fusta răsucinduse în jurul picioarelor ei frumoase.

Miguel s-a uitat după Elise plin de admiraţie.

— Cel puţin tatăl tău avea gust când era vorba de secretare. Elise este frumoasă, constată el pe un ton de apreciere estetică impersonală.

Ramon a descuiat biroul masiv şi, fără să-i răspundă, a scos trei dosare masive pe care scria Confidenţial.

— Apropo de femei frumoase, continuă Miguel cu o nonşalanţă studiată în timp ce-şi aduna hârtiile,

pregătindu-se să plece, când o să am posibilitatea să o cunosc pe fiica băcanului?

Întinzând mâna spre interfonul din dreapta sa, Ramon a apăsat pe un buton şi i-a dat instrucţiuni Elisei:

— Cheamă-i pe Davidson şi pe Ramirez. Când sosesc, trimite-i în sala de consiliu, cu revizorii.

Concentrat încă asupra documentelor din faţa lui, Ramon întrebă: Ce fată a băcanului?

— Cea pe care ai adus-o din State, replică

Miguel ridicându-şi privirea amuzat. Eduardo spune că este destul de atrăgătoare. Ştiind cât de mult detestă el femeile americane, asta înseamnă că trebuie să fie extraordinar de frumoasă.

Mi-a spus că este fiica unui băcan.

— Băcan...? O clipă Ramon a părut iritat şi furios, apoi linia dură a maxilarului i s-a destins.

Ochii, până atunci reci şi duri, i s-au umplut de căldură, iar gura fermă i-a înflorit într-un zâmbet inexplicabil. Katie! a exclamat cu voce tare.

Vorbeşti de Katie. LăSându-se pe spătarul scaunului, a închis ochii. Cum am putut să uit că o am aici pe Katie? Privindu-l pe Miguel cu ochii pe jumătate închişi, a continuat cu un umor sec: Katie e fiica unui american

bogat, care are un lanţ de supermagazine. Am adus-o cu mine din State ieri. O să stea cu Gabriella şi Eduardo două săptămâni, până ne căsătorim.

În timp ce Ramon i-a explicat pe scurt că a fost indus în eroare în ce o priveşte pe Katie şi de ce, Miguel s-a lăsat să cadă în fotoliul din care tocmai se ridicase. Clătină puternic din cap.

— Dios mio, am crezut că o să-ţi fie amantă!;

— Eduardo ştie că nu. El nu are însă încredere în nicio femeie americană şi preferă să creadă că am să mă răzgândesc în privinţa ei.

Când o va cunoaşte pe Katie, o va plăcea. Între timp, din respect pentru mine, o va trata ca pe un oaspete în casa lui şi nu va discuta cu ea despre trecutul meu.

— Dar întoarcerea ta este fără îndoială subiectul despre care vorbeşte tot satul! Nu se poate ca aceaStă Katie a ta să nu audă vreo bârfă.

— Sunt sigur că da, dar n-o să înţeleagă niciun cuvinţel. Katie nu vorbeşte spaniola.

Extrăgându-se din fotoliu, Miguel îi aruncă o privire îngrijorată.

— Şi cu restul familiei? Toţi vorbesc engleza şi s-ar putea ca aceia mai tineri să scape câte ceva.

— Numai părinţii, Gabriella şi soţul ei îşi mai amintesc engleza, i-a spus sec Ramon. Începând de ieri, fraţii şi surorile tale nu mai ştiu decât spaniola.

— Ramon, după asta, nimic din ce vei face sau vei spune n-o să mă mai surprindă!

— Vreau să-mi fii cavaler de onoare.

— Asta nu mă surprinde, a spus Miguel zâmbind sumbru. Întotdeauna am sperat că am să-ţi fiu cavaler de onoare, aşa cum tu ai venit special de la Atena ca să-mi fii cavaler de onoare. A întins mâna peste birou. Felicitări, prietene. Strângerea fermă a mâinii sale transmitea încântare, precum şi regretul neexprimat pentru pierderile financiare uriaşe suferite de Ramon. Mă duc să mă apuc din nou de dosarele tatălui tău.

Sună interfonul, iar secretara l-a anunţat că cei doi avocaţi ai corporaţiei, pe care Ramon îi ceruse să-i convoace, sunt acum în sala de consiliu, aşteptând împreună cu revizorii.

Aşezat încă în spatele biroului, Ramon îl urmări pe Miguel traversând uriaşul covor auriu.

Când uşa s-a închis în urma lui, şi-a lăsat privirea să rătăcească prin cameră, ca şi cum urma să-şi vadă pentru ultima dată biroul şi dorea să-l păstreze în memorie în

toată splendoarea lui calmă.

Peisajul Renoir pe care l-a cumpărat pentru o sumă exorbitantă de la un colecţionar particular era agăţat sub o lumină specială, culorile lui formând un contrast vibrant cu pereţii lambrisaţi în lemn de nuc.

Îşi pusese toate lucrurile personale drept garanţie pentru a obţine împrumuturile necesare corporaţiei, asta înainte să descopere amploarea efectelor distrugătoare ale acţiunilor tatălui său.

Împreună cu tot ce mai avea, Renoir-ul urma să fie scos în curând la licitaţie şi să revină celui care va da cel mai mult. Spera că, indiferent cine-l va cumpăra, îl va iubi la fel de mult cum l-a iubit el:

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Ramon a închis ochii. Într-o clipă urma să se ducă în sala de consiliu să le dea permisiunea revizorilor să cerceteze documentele şi să-i îndrume pe avocaţii corporaţiei să întocmească documentele legale prin care să anunţe tribunalele şi lumea afacerilor că Galverra Internaţional este terminată. Falită.

De patru luni se lupta să o salveze, încercând să o aducă pe linia de plutire folosindu-şi banii personali – făcând totul pentru a o menţine în viaţă. Nu a reuşit. Tot

ce mai putea face acum era să se asigure că va muri repede şi în demnitate.

A zăcut treaz noapte de noapte, de groaza acestui moment. Şi acum, că în sfârşit a sosit, înfrunta fără agonia dureroasă pe care ar fi simţit-o cu două săptămâni în urmă.

Pentru că acum o avea pe Katie, îşi închinase viaţa acestei corporaţii.

Acum avea de gând să-i închine lui Katie ce-i mai rămăsese din ea. Numai lui Katie!

Pentru prima dată, de mulţi ani, Ramon s-a simţit profund religios. Parcă Dumnezeu a hotărât să-i ia familia, tot ce avea, statutul şi apoi, realizând că nu i-a mai rămas nimic, i s-a făcut milă şi i-a dat-o în schimb pe Katie. Iar Katie îl compensa pentru tot ceea ce pierduse.

Şi-a pus pe buze o umbră de ruj care se asorta cu lacul unghiilor. A verificat rimelul de pe gene, apoi şi-a trecut degetele prin păr, înfoindu-l puţin.

Satisfăcută, s-a depărtat de oglindă şi s-a uitat la ceasul deşteptător. La cinci şi jumătate era încă plină zi afară, iar Ramon i-a spus Gabriellei că se va întoarce între cinci şi jumătate şi şase pentru a o lua pe Katie să cineze la Rafael.

Sub impulsul momentului, s-a hotărât să-i iasă în întâmpinare. Schimbându-se repede într-o pereche de pantaloni albi şi o bluză albastră bordată cu alb, s-a strecurat afară pe uşă, uşurată să scape de prezenţa opresivă a soţului dezaprobator al Gabriellei, Eduardo.

Cerul albastru era presărat cu vălătuci de nori alburii. În jurul ei, dealurile erau înveşmântate într-un verde de smarald, împânzit de flori roz şi roşii. Cu un suspin de încântare, şi-a ridicat faţa în briza îmbălsămată şi a pornit să traverseze curtea spre aleea ce ducea la drumul principal.

S-a simţit puţin pierdută toată ziua între străini şi îi era dor de prezenţa liniştitoare a lui Ramon. Nu l-a văzut de aseară, de când a prezentato Gabriellei şi soţului ei, după care s-a dus la Rafael.

— Katie! Vocea familiară a făcut-o să se oprească pe loc. Întorcându-şi capul, l-a văzut pe Ramon la vreo 50 de yarzi în stânga ei. Venea pe scurtătură, peste deal. S-a oprit, aşteptând-o să se ducă la el. Cu o fluturare veselă din mână, Katie s-a întors şi a pornit în sus pe deal.

Ramon a făcut eforturi ca să rămână pe loc, desfătându-se cu plăcerea de a şti că-i ieşise în întâmpinare.

O cuprinse cu privirea într-o mângâiere plină de

tandreţe, admirându-i părul care-i flutura pe umeri într-o rostogolire strălucitoare de auriul roşcat.

Ochii ei albaştri râdeau la el şi un zâmbet plin de bucurie îi înflorise pe buzele pline şi ademenitoare.

Se mişca cu o graţie firească, neafectată, cu o legănare a coapselor doar atât cât să fie provocatoare.

Ardea de dorinţa de a o strânge la piept, de a o absorbi în el. I-ar fi acoperit gura cu a lui, şoptindu-i din nou „te iubesc, te iubesc, te iubesc”.

Tânjea să-i spună asta, dar nu destul încât să rişte posibilitatea ca răspunsul lui Katie – sau lipsa unui răspuns – să-i spună că ea nu-l iubeşte. N-ar fi putut suporta. Katie s-a oprit la câţiva yarzi de el, imobilizată de o ciudată combinaţie de fericire şi sfială.

Cămaşa lui albastră era pe jumătate descheiată, lăsând să i se vadă pieptul bronzat, acoperit cu cârlionţi negri; pantalonii de culoare închisă îi puneau în evidenţă fiecare linie a picioarelor lungi.

Sexualitatea brută, puternică, pe care o emana o făcu să se simtă extrem de fragilă şi vulnerabilă. Înghiţi în sec, căutând să spună ceva şi nereuşind în final decât un „Bună!” uşor nesigur.

Ramon a deschis braţele larg. Răguşit, i-a răspuns:

— Bună, mi amor.

A ezitat, apoi a zburat în îmbrăţişarea lui primitoare.

A strâns-o la piept ca şi cum nu i-ar mai da niciodată drumul.

— Ţi-a fost dor de mine? a întrebat-o răguşit când, în sfârşit, şi-a ridicat gura de pe buzele ei.

Îl sărută la baza gâtului, inhalând mirosul masculin al pielii lui calde şi al after-shave-ului.

— Da. Ţie ţi-a fost dor de mine?

— Nu.

Lăsându-se pe spate, îşi ridică privirea spre el, zâmbind enigmatic.

— Nu ţi-a fost?

— Nu, a repetat cu o gravitate calmă. Pentru că de azi-dimineaţă, de la ora zece, te-am ţinut alături de mine. Nu te-am lăsat să mă părăseşti o clipă.

— De la ora zece...? a pornit să întrebe, apoi ceva în vocea lui a făcut-o să-l privească mai îndeaproape. A recunoscut intuitiv emoţiile devastatoare ascunse în ochii aceia de onix. A

Întins mâna, l-a prins de bărbie, întorcându-i faţa surprinsă, întâi la stânga, apoi la dreapta.

— Cum arată ceilalţi bărbaţi?

— Care bărbaţi?

— Cei care au încercat să te doboare?

— Vrei să spui că arăt de parcă aş fi ieşit dintr-o bătălie?

— Îhî, cu cel puţin şase oameni înarmaţi şi un buldozer dezlănţuit.

— Chiar atât de rău? o întrebă sec.

Katie dădu din nou din cap, apoi deveni sobră.

— Trebuie să fie o muncă foarte grea, foarte deprimantă pentru o companie care urmează să se retragă din afaceri.

Faţa lui uluită îi spunea că avea dreptate.

— Ştii, a început el clătinând gânditor din cap, mulţi oameni din multe ţări mi-au spus că am o faţă pe care nu se poate citi absolut nimic, atunci când vreau eu asta.

— Şi asta ai vrut acum cu mine? Pentru că nu vrei să văd că eşti obosit şi deprimat?

— Da.

— Ai investit ceva din banii tăi personali în această companie?

— Practic toţi banii şi cea mai mare parte a vieţii mele, a recunoscut Ramon zâmbindu-i uluit. Eşti foarte perspicace. Dar nu trebuie să-ţi faci probleme. După ziua de astăzi, va fi mult mai uşor şi nu va trebui să mai stau acolo atât de multe ore în fiecare zi. De mâine după-amiază pot să încep

să-i ajut pe oamenii care lucrează la casa noastră.

Cina luată la Rafael a fost relaxată, s-a glu mit şi s-a râs mult la masă. Señora Villegas, soţia lui Rafael, era o femeie solidă, care-l trata pe Ramon cu aceeaşi solicitudine cu care-i înconjura pe soţul şi pe copiii lor – doi băieţi de 20 şi ceva de ani şi o fată de vreo 14.

De dragul lui Katie, cea mai mare parte a discuţiei s-a purtat în engleză, pe care se părea că membrii tineri ai familiei nu o vorbesc, dar o înţeleg puţin, pentru că i-a văzut de vreo câteva ori zâmbind sau chicotind la câte ceva spus de Ramon sau de Rafael.

După cină, bărbaţii au trecut în salon, în timp ce femeile au strâns masa şi au spălat vasele. După ce au terminat, li s-au alăturat şi ele bărbaţilor la cafea. Ca şi cum ar fi pândit-o, Ramon şi-a ridicat privirea spre ea şi i-a întins o mână. Katie şi-a strecurat mâna în strânsoarea lui fermă şi Ramon a tras-o să se aşeze lângă el.

A ascultat discuţia dintre Rafael Villegas şi Ramon, Rafael făcându-i sugestii despre fermă, dar în permanenţă a fost absolut conştientă de apăsarea coapsei lui ferme. Îşi rezemase braţul pe spătarul canapelei, mângâindu-i imperceptibil umărul, strecurându-şi leneş degetul mare pe ceafă, pe sub perdeaua părului bogat.

Numai că nu era nimic leneş în ceea ce făcea el – o ţinea în mod deliberat conştientă de apropierea lui. Sau poate că nu, şi-a zis ea brusc.

S-a gândit la ceea ce i-a spus mai devreme despre faptul că a ţinut-o tot timpul alături, implicând faptul că a avut nevoie de ea ca să traverseze ziua. Oare acum o ţine fizic alături, atingând-o în felul ăsta, pentru că avea nevoie de ea ca să traverseze şi seara?

Aruncă o privire furişă spre profilul lui cizelat şi, cu o zvâcnire de compasiune, constată pre ocuparea în trăsăturile lui.

Simulă delicat un căscat, iar privirea lui s-a îndreptat imediat spre ea.

— Eşti obosită? a întrebat-o.

— Puţin, minţi ea.

În trei minute, Ramon a terminat ce aveau de discutat, s-a scuzat în faţa familiei Villegas şi o conducea deja spre ieşire.

— Te simţi în stare să mergi pe jos sau să te duc cu maşina?

— Eu mă simt în stare de aproape orice, i-a spus zâmbind, dar tu arăţi obosit şi absent, aşa că am folosit tactica asta pentru a te scoate de acolo.

— Mulţumesc, i-a spus fără să nege.

Gabriella şi soţul ei se culcaseră deja, dar au lăsat uşa din faţă neîncuiată. Katie s-a oprit pentru a aprinde o veioză, în timp ce Ramon s-a aşezat pe o canapea.

Când s-a apropiat de el, s-a întins şi a tras-o pe genunchi. Desprinzându-se cu fermitate din strânsoarea lui, a trecut în spatele canapelei şi a început să-i maseze umerii laţi şi încordaţi.

Se simţea atât de ciudat cu el în situaţia asta! Era între ei o apropiere care nu mai fusese nicicând prezentă până acum.

Ramon părea să aibă întotdeauna o energie sexuală nestăvilită, care-i ţinea simţurile într-o permanentă stare de aşteptare. În seara asta, această energie era de-a dreptul magnetism.

— Cum te simţi acum? l-a întrebat masându-i tendoanele de la baza gâtului.

— Mai bine decât îţi poţi imagina, i-a spus aplecându-şi capul în faţă pentru a-i fi ei mai uşor. Unde ai învăţat să faci asta? o întrebă puţin mai târziu, când Katie a început să-l toace rapid cu muchia palmelor pe umeri şi pe spate.

— Nu mai ştiu, a minţit îngheţând.

Dar ceva în vocea ei l-a făcut să se întoarcă brusc. Şi

atunci i-a văzut expresia hăituită din privire, a prins-o în braţe şi a tras-o în faţă pe genunchi.

— Acum am să te fac eu pe tine să te simţi bine. Şi a început să-i descheie nasturii bluzei, apoi şi-a băgat mâinile în sutien şi i-a scos sânii.

Înainte să-şi revină, era deja cu gura pe sânii ei, alungându-i orice gând, făcând-o să simtă numai o dorinţă aprigă şi fierbinte. Cu un braţ în jurul umerilor şi cu unul în jurul taliei, a ridicato şi a întins-o pe canapea, după care a acoperit-o cu trupul lui.

— Este mort, i-a amintit cu asprime. Şi nu vreau stafia lui între noi. În pofida durităţii tonului, sărutul lui a fost plin de dulceaţă. O imploră în şoaptă. Te rog!

Katie şi-a încolăcit braţele de gâtul lui, lipindu-şi trupul arcuit de el, uitând imediat lumea din afară.

Capitolul 13

A doua zi, Miguel a trecut cu paşi mari şi hotărâţi pe lângă secretara uluită, a deschis uşa biroului lui Ramon şi a închis-o bine în urma lui.

— Vorbeşte-mi despre bunul tău prieten Sidney Green, din St. Louis, i-a cerut Miguel, cu un accent sarcastic pe

cuvântul prieten.

Ramon, cufundat în nişte documente pe care le studia, îi aruncă o privire absentă.

— Nu este prietenul meu, este un tip care-l cunoştea pe un prieten de-al meu. Întorcându-şi atenţia spre documente, a continuat: M-a abordat la un cocktail, acasă la acest prieten al meu, acum nouă ani, şi mi-a prezentat o nouă formulă de vopsea pe care o descoperise. Mi-a spus că, folosind formula lui, ar putea să producă o vopsea mai bună şi mai durabilă decât oricare alta de pe piaţă. A doua zi mi-a adus o mostră realizată de un laborator de testare independent şi mi-a dovedit ceea ce pretinsese. Avea nevoie de 3 milioane de dolari ca să înceapă fabricarea şi comercializarea ei, şi am aranjat ca să-l împrumute *Galverra International*. L-am pus, de asemenea, în legătură cu câţiva din prietenii mei, care deţineau companii ce cumpărau vopsele pentru produsele pe care le manufacturau. Ai să găseşti informaţia asta undeva, printr-un dosar. Asta-i tot.

— O parte din informaţie da, este în dosar, dar restul l-am obţinut azi-dimineaţă de la trezorierul companiei. Nu e chiar atât de simplu cât crezi tu. Tatăl tău a făcut investigaţii în legătură cu Green, a descoperit că era un

chiler oarecare şi, ca atare, a hotărât că n-o să aibă niciodată priceperea necesară pentru a-şi desface produsul pe piaţă şi că acele 3 milioane ar fi irosite. Ca „părinte bun şi iubitor” ce era, tatăl tău a hotărât să-ţi dea o lecţie. A dat instrucţiuni trezorierului să avanseze 3 milioane de dolari în contul tău personal şi să dea de la tine bani lui Green. Un an mai târziu, când împrumutul urma să fie rambursat, Green a scris, solicitând o păsuire. Potrivit trezorierului, tu erai atunci în Japonia şi i-a dat tatălui tău scrisoarea lui Green. Tatăl tău i-a dat instrucţiuni să ignore scrisoarea şi să nu facă nicio încercare de a recupera împrumutul; era problema ta să-l recuperezi.

Ramon oftă iritat.

— Cu toate astea, împrumutul a fost rambursat. Îmi amintesc că tata aşa mi-a spus.

— Nu dau doi bani pe ce ţi-a spus diavolul ăla – nu a fost rambursat. Mi-a spus cu gura lui chiar Sidney Green.

Ramon şi-a ridicat capul cu o zvâcnitură, încleştându-şi maxilarele de furie.

— L-ai sunat?

— Ei bine... da... tu mi-ai spus să nu-mi irosesc vremea căutând prin dosare, Ramon! îi aminti Miguel, dând înapoi

sub privirea furioasă a prietenului său.

— Dracu' să te ia! Nu te-am autorizat să faci lucrul ăsta, explodă el. Lăsându-se pe spătarul scaunului, a închis câteva clipe ochii, făcând evident eforturi să se controleze. Când a vorbit din nou, vocea îi era calmă. Nici măcar când am fost în St. Louis nu l-am sunat. Ştia că am probleme.

Dacă ar fi vrut să mă ajute, m-ar fi contactat acolo. O să interpreteze telefonul tău ca o jalnică încercare din partea mea de a obţine bani de la el. Era un ticălos arogant încă de acum nouă ani, când n-avea nimic altceva decât cămaşa de pe el. Îmi imaginez cum trebuie să fie acum că a reuşit.

— Este tot un ticălos arogant, i-a spus Miguel.

Şi n-a rambursat nici măcar o centimă din bani. Când i-am explicat că încerc să descopăr documentele privitoare la rambursarea banilor pe care i-ai dat tu cu împrumut, a spus că este prea târziu ca să-l acţionezi în judecată.

Ramon asculta uşor amuzat, cu o expresie de cinism.

— Are dreptate, fireşte. Era datoria mea să văd dacă banii au fost rambursaţi şi, dacă nu, să întreprind acţiuni juridice în termenul respectiv.

— Pentru Dumnezeu! i-ai dat omului ăstuia 3 milioane de dolari, iar el refuză să ţi-i plătească după ce l-ai îmbogăţit! Cum poţi să stai aşa?

— Nu i-am dat, ci l-am împrumutat cu bani, a spus Ramon ridicând ironic din umeri. Nu am făcut-o din bunătate sau din caritate, ci pentru că am simţit că era nevoie de un produs superior pe care el îl putea fabrica şi pentru că am sperat să obţin un profit. A fost o investiţie de afaceri şi este responsabilitatea investitorului să aibă grijă de banii lui. Din nefericire, nu mi-am dat seama că eu eram investitorul şi am presupus că se vor ocupa de treaba asta cenzorii corporaţiei. Pentru Green, refuzul de arambursa acum, când nu mai este obligat, nu are nimic personal – îşi vede pur şi simplu de propriile interese. Este o afacere.

— Ba este o hoţie! a zis cu înverşunare Miguel.

— Nu, nu este decât o afacere bună. Presupun că după ce ţi-a spus că n-o să ramburseze banii, mi-a transmis salutări şi „profundele lui regrete” pentru starea proastă în care se află afacerile mele, a spus Ramon, privindu-l chiar uşor amuzat.

— Ba pe dracu’! Mi-a spus să-ţi transmit că dacă ai fi fost pe jumătate atât de deştept pe cât spune toată lumea că eşti, ţi-ai fi cerut banii înapoi cu ani în urmă. A spus că dacă tu şi oricine altcineva, reprezentându-te pe tine îl mai contactează din nou şi încearcă să obţină banii, îşi va pune

oamenii să te dea în judecată pentru hărţuire. Apoi mi-a închis telefonul în nas.

De pe faţă i-a dispărut brusc orice urmă d amuzament. A lăsat stiloul jos, pe birou.

— Ce a făcut?

— A... a spus toate lucrurile astea şi apoi mi-a închis telefonul în nas!

— Acum asta a fost o afacere foarte proastă a spus el cu o voce care nu prevestea nimic bun.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a rămas gânditor, cu un uşor zâmbet ironic. Şi dintr-o dată s-a întins şi a apăsat pe butonul interfonului. Când Elise a răspuns, i-a dat şapte nume şi şapte numere de telefon să sune în şapte oraşe diferite din lume.

— Dacă îmi amintesc eu corect condiţiile împrumutului, i-am dat 3 milioane, cu o dobândă echivalentă cu cea din ziua rambursării.

— Exact, a spus Miguel. Dacă ar fi rambursat împrumutul într-un an, rata dobânzii era atunci de 8% şi ţi-ar fi datorat 3.240.000.

— Astăzi rata dobânzii este de 17% şi midatorează pe nouă ani.

— Tehnic vorbind, îţi datorează peste 12 milioane de

dolari, dar asta nu contează, pentru că nu poţi să-i recuperezi.

— N-am nicio intenţie să încerc, a răspuns afabil. Şi-a îndreptat privirea spre telefon, aşteptând prima convorbire transoceanică.

— Atunci ce ai de gând să faci?

— Am de gând să-i dau prietenului nostru Green o lecţie pe care ar fi trebuit să o înveţe demult. Este o variaţie a unei maxime vechi.

— Ce maximă?

— Se spune că atunci când urci pe scara succesului, să nu calci niciodată în mod deliberat pe mâinile cuiva, pentru că s-ar putea să ai nevoie de ele să te ajute când cobori.

— Şi ce variantă vrei să-i administrezi? îl întrebă Miguel cu ochii strălucitori în anticiparea lucrurilor.

— Să nu-ţi faci niciodată inamici dacă este nevoie. Iar această lecţie o să-l cam coste 12 milioane de dolari.

Când a sunat telefonul, Ramon a apăsat butonul pentru activarea sistemului speaker, încât conversaţia de la ambele capete ale firului să poată fi clar auzită de Miguel.

Câteva dintre convorbiri au avut loc în franceză, iar Miguel s-a străduit cu disperare să îi urmărească,

handicapat de cunoaşterea rudimentară a unei limbi pe care Ramon o vorbea fluent.

După primele patru convorbiri, Miguel a înţeles suficient despre ce urma să fie vorba pentru a fi extrem de impresionat.

Toţi cei cu care a vorbit Ramon erau importanţi industriaşi, ale căror companii fie foloseau, fie folosiseră vopsea produsă de firma lui Green.

Toţi i-au vorbit cu prietenie plină de căldură şi au ascultat amuzându-se, în timp ce el le-a explicat pe scurt ce voia să facă. La sfârşitul fiecărei convorbiri, Miguel a fost puţin surprins să-i audă pe interlocutori întrebându-l pe Ramon ce pot să facă pentru a-l ajuta în „circumstanţele dificile” şi, de fiecare dată, Ramon a refuzat politicos.

— Ramon! a izbucnit Miguel după cea de-a patra convorbire, avută la 16,30. Fiecare dintre ei te poate gira ca să ieşi din dezastrul financiar în care te afli şi toţi s-au oferit să te ajute.

— Nu este decât o formalitate politicoasă şi nimic mai mult, i-a spus Ramon clătinând din cap. Ei îşi oferă ajutorul şi este de la sine înţeles că am să-l refuz. Asta este o afacere bună, înţelegi, continuă el cu o umbră de zâmbet,

noi toţi am învăţat deja lecţia ce urmează să-i fie administrată domnului... Green.

Miguel nu-şi putu înăbuşi un chicotit.

— Dacă am urmărit şi am înţeles eu bine convorbirile alea, mâine presa din Paris urmează să scrie că principalul lor producător de automobile are o problemă, vopseaua *Green* nerezistând pe maşina de probă şi, ca atare, au decis să folosească altceva.

Ramon se îndreptă spre băruleţ şi turnă de băut pentru el şi pentru Miguel.

— Nu este chiar atât de ucigător pentru Green cum ţi se pare. Prietenul din Paris îmi spusese deja că a hotărât să nu mai folosească vopsea *Green*, pentru că este prea scumpă.

Eu l-am pus în legătură cu Green acum nouă ani. Problema, privind decolorarea vopselei la maşina de probă se datorează faptului că a fost incorect aplicată de personalul uzinei, dar fireşte că el nu are de gând să menţioneze lucrul ăsta presei. S-a întors cu paharele şi i-a întins unul lui Miguel.

Producătorul de utilaje agricole din Germania va aştepta o zi după anunţul apărut în presa din Paris, după care îl va suna pe Green şi-l va ameninţa că reziliază contractele din

cauza a ceea ce a citit în presa franceză. Îşi băgă mâinile în buzunare, zâmbind spre Miguel, cu un trabuc între dinţi.

— Din nefericire pentru Green, vopseaua lui nu mai este cea mai bună. Şi alţi producători americani au realizat de atunci produse cel puţin la fel de bune. Prietenul meu din Tokio va răspunde la anunţul din presa franceză declarând presei japoneze că ei nu au folosit niciodată vopseaua *Green*, aşa încât nu au probleme cum ar fi decolorarea vopselei de pe automobile.

Joi, Demetrios Vasilades va suna de la Atena şi va anula comenzile de vopsea marină pentru toate şantierele lui navale.

Sorbi din pahar, se aşeză la birou şi începu să-şi umple geanta cu documente pe care le va studia la noapte, după ce se va desparte de Katie. Intrigat, Miguel s-a aplecat în faţă şi l-a întrebat:

— Şi apoi?

Ramon îşi ridică privirea, de parcă problema şi-ar fi pierdut deja interesul pentru el.

— Apoi putem să facem supoziţii. Sper ca toţi ceilalţi producători americani de vopsele, care fac un produs la fel de bun, să ridice sabia şi să facă toate eforturile pentru a-l demola pe Green în presa americană. În funcţie de cât de

eficienţi vor fi, publicitatea negativă duce la scăderea valorii la bursă a acţiunilor *Green*.

Capitolul 14

Joi dimineaţă, devreme, Miguel revedea declaraţia financiară pe care o pregătise împreună cu Ramon, când Elise intră în birou fără obişnuita bătaie în uşă.

— iertaţi-mă, a spus ea palidă la faţă şi uluită. La telefon e un bărbat – unul foarte mojic. I-am spus de două ori că nu puteţi fi întrerupt, dar de fiecare dată când am închis telefonul a sunat din nou şi a început să răcnească la mine.

— Ce vrea? a întrebat-o nepăsător Ramon.

Secretara înghiţi în sec îngrijorată.

— El... vrea să vorbească cu ticălosul care încearcă să-şi picteze cu vopsea verde calea pe care alunecă. Dumneavoastră... dumneavoastră sunteţi?

— Aşa cred. Fă-mi legătura.

Nerăbdător, Miguel se aplecă în faţă, Ramon conectă sistemul speaker, apoi s-a lăsat relaxat pe spătarul scaunului, a luat în mână declaraţiile financiare pe care le citea şi a continuat să le studieze calm.

Vocea lui Sidney Green a explodat ca un tunet în cameră.

— Galverra, nenorocitule! îţi pierzi vremea, mă auzi? Poţi să faci orice, dar n-am să-ţi dau înapoi o centimă din cele 3 milioane. Ai priceput? Văzând că nu primeşte niciun răspuns Green a răcnit: Spune ceva, dracu' să te ia!

— Îţi admir curajul, i-a spus Ramon tărăgănat.

— Este felul tău de a-mi spune că plănuieşt şi alte tactici de guerilă? Da? Mă ameninţi, Galverra?

— N-aş putea fi niciodată atât de crud, încă să te ameninţ, Sid, a replicat Ramon cu voce preocupată.

— Să te ia toţi dracii, mă ameninţi! Cine naiba crezi că eşti?

— Cred că sunt ticălosul care o să te facă să plăteşti 12 milioane, i-a spus Ramon, şi cu asta a întins mâna şi a întrerupt legătura.

Katie a semnat un cec pentru jumătate din costul mobilei pe care tocmai a cumpărat-o, restul plătindu-l cu o parte din banii lăsaţi de Ramon.

Vânzătorul s-a uitat cam strâmb la ea când a cerut două bonuri, fiecare pentru câte o jumătate din suma totală a cumpărăturilor. Ea s-a făcut că nu observă, dar Gabriella s-a înroşit şi s-a uitat în altă parte.

Afară era o vreme superbă şi turiştii se plimbau pe străzile din Old San Juan. Maşina era parcată lângă trotuar.

O maşină veche, dar de nădejde, care aparţinea soţului Gabriellei şi care le-a dat voie să o folosească pentru cumpărături.

— Am făcut o treabă grozavă, suspină Katie, coborând geamul din partea ei pentru a lăsa briza să pătrundă în maşina încinsă. Era deja joi, a patra zi de curse frenetice la cumpărături, încununate de succes, şi simţea o oboseală fericită. Am totuşi sentimentul că parcă am uitat ceva, a zis ea gânditoare, uitându-se la cele două lămpi şi măsuţa înghesuite în spate.

— Da, i-a răspuns Gabriella, preocupată să pornească motorul şi aruncându-i un zâmbet maliţios. Ai uitat să-i spui lui Ramon adevărul despre cât costă totul. S-a înscris în traficul aglomerat din centrul oraşului. Katie, o să fie foarte furios când o să descopere ce ai făcut.

— N-o să descopere, declară ea veselă. Eu n-am să-i spun, iar tu mi-ai promis că n-ai s-o faci.

Fireşte că nu! a spus Gabriella cu o privire jignită. Dar părintele Gregorio a vorbit de atâtea ori duminicile despre faptul că trebuie să existe adevăr între soţ şi...

— Oh, nu! a gemut tare Katie. Exact asta am uitat. S-a

lăsat pe spătarul scaunului şi a închis ochii. Este joi şi la ora două urma să mă întâlnesc cu părintele Gregorio. Ramon a făcut aranjamentul marţi şi mi-a amintit din nou azi-dimineaţă, dar eu am uitat complet.

— Vrei să te întâlneşti cu părintele acum? i-a propus Gabriella o oră mai târziu, când maşina lor intra în sat. Nu este decât ora patru. Părintele Gregorio nu şi-a luat încă masa de seară.

Katie a refuzat clătinând iute din cap. S-a gândit toată ziua la picnicul din seara asta, cu Ramon, la căsuţa de pe deal, unde lucra cu oamenii. După plecarea lor, Katie şi Ramon urmau să petreacă câteva ore numai ei doi – primele în cele patru zile de când au venit aici.

După ce au ajuns acasă la Gabriella, Katie a trecut la volan şi a întors maşina în sat, unde s-a oprit la magazinul general ca să cumpere mâncare şi o sticlă de vin pentru picnic.

Aceste patru zile au fost stranii, aproape ireale pentru ea. Dimineţile, Ramon lucra la ferma din Mayaguez, iar după-amiezele, până se întuneca, muncea la casă, aşa că nu-l vedea decât serile.

Şi-a petrecut zilele făcând cumpărături, plăi nuind aranjamentele şi imaginând culori pentru casa lui Ramon,

fără a se gândi la altceva decât la gusturile lui. S-a simţit de parcă era într-o vacanţă, câştigându-şi existenţa cu re decora rea casei lui – mai degrabă decât făcând planuri pentru propriul ei cămin. Asta poate pentru că el era atât de ocupat şi-l vedea atât de puţin, iar când erau împreună întotdeauna era lume în jur.

Rafael şi fiii săi lucrau şi ei sus, la casă, cu Ramon, iar seara, la cină, toţi cei patru bărbaţii erau veseli, dar evident epuizaţi. Deşi Ramon o copleşea cu atenţii serile, ţinând-o lângă el când şedeau în atmosfera prietenească a living-ului lui Rafael, cu restul familiei, până acum nu s-a ivit „nici momentul, nici locul pentru a se împărtăşi unul din trupul celuilalt”.

În fiecare seară o conducea acasă la Gabriella, unde se aşezau pe canapea, strâns înlănţuiţi.

Deja, în cursul zilei, nu putea trece pe lângă canapeaua respectivă fără să nu simtă cum se aprinde la faţă. Trei seri la rând Ramon o dezbrăca cu multă tandreţe de aproape toate hainele de pe ea, îi stârnea dorinţele în asemenea măsură încât simţea că n-o să mai reziste, după care o îmbrăca la loc cu delicateţe, o conducea până la uşa dormitorului, unde îi ura în tăcere un ultim „noapte bună” cu un sărut plin de pasiune.

Şi în fiecare seară se târa sub cearceafurile reci ale patului ei temporar, clocotind de dorinţa neîmplinită, aproape dureroasă, ceea ce a început să creadă că era exact ceea ce voia Ramon să simtă. Şi totuşi în mintea ei nu avea nici cea mai mică îndoială că, de fiecare dată, el era şi mai stârnit decât ea, aşa încât nu vedea ce urmăreşte făcându-i pe amândoi să treacă printr-un asemenea chin.

Cu o seară în urmă, sfâşiată între confuzie şi dorinţă, a hotărât să smulgă pătura de pe pat şi să meargă undeva, afară, ca să se poată bucura de intimitate şi să nu le mai fie teamă că s-ar putea să-i întrerupă cineva.

Ramon s-a uitat la ea cu ochii lui negri ca doi tăciuni încinşi, cu faţa încordată şi întunecată de pasiune. Dar, în pofida voinţei lui, a clătinat din cap.

— O să ne întrerupă ploaia, Katie. Cam de o oră ameninţă să înceapă. Chiar în clipa în care vorbea, întunericul din cameră a fost străpuns de lumina unui fulger. Dar n-a plouat.

Dar nu mai există nicio îndoială că în seara asta vor fi şi „momentul şi locul” pe care el le aştepta, a decis Katie, tremurând de nerăbdare.

A tras maşina în faţa magazinului general şi a coborât. A

intrat în încăperea aglomerată, clipind din ochi pentru a se adapta la lumină.

În magazin găseai orice, de la făină şi conserve, la costume de baie şi piese ieftine de mobilă. Marfa era aşezată în vrafuri, între ele spaţiul fiind foarte îngust pentru cumpărătorii amatori. Marfa era grămadă şi pe tejghea, pe rafturile care acopereau pereţii. Fără ajutorul cuiva care lucrează aici, lui Katie şi Gabrielleb le-ar fi trebuit săptămâni ca să găsească ceea ce voiau.

Fata spaniolă, căreia Gabriella o prezentase înainte drept *novia* lui Ramon Galverra, a văzut-o, i-a zâmbit veselă şi s-a îndreptat spre ea.

Cu ajutorul ei, cu câteva zile în urmă, sub un vraf de pantaloni bărbăteşti, Katie a descoperit nişte prosoape pluşate groase, în roşu, negru şi alb. Le-a cumpărat pe toate şase şi a mai comandat încă o duzină de toate mărimile. Evident, fata a crezut că a venit să vadă dacă au sosit cumva prosoapele, pentru că a luat în mână un prosop, i l-a arătat şi a clătinat cu regret din cap, recurgând la pantomimă, întrucât, nu ştia engleza.

Katie i-a zâmbit şi a arătat spre rafturile înţesate cu articole de băcănie, amestecate cu sape şi lopeţi, apoi s-a îndreptat spre ele ca să vadă ce găseşte.

A luat fructe proaspete, pâine şi carne preambalată, şi s-a îndreptat spre tejghea, căutând în geantă după bani. Când şi-a ridicat privirea, fata spaniolă îi întindea două note de plată, fiecare pentru câte o jumătate din suma totală a cumpărăturilor. Era atât de mândră că a ţinut minte că ea cerea întotdeauna două note de plată, încât Katie nu s-a mai obosit să-i explice că lucrul ăsta nu era necesar şi pentru articolele de băcănie.

Imaginea care i-a apărut în faţă când a ieşit cu maşina de sub bolta de poinsettia cu flori roşii a surprins-o complet. Curtea era plină de maşini vechi, doi cai şi un camion încărcat cu moloz, scos evident din casă. Doi oameni înlocuiau ţiglele de pe acoperiş, iar alţi doi curăţau vopseaua de pe tot ce era lemn. Obloanele fuseseră reparate şi erau deschise; geamurile ferestrelor străluceau precum cristalul. Era prima oară când venea aici de duminică şi ardea de nerăbdare să vadă ce progrese s-au făcut în interior. A aruncat în fugă o privire în oglinda retrovizoare, împrospătându-şi strălucirea buzelor şi netezindu-şi părul.

A coborât din maşină şi şi-a aranjat blugii şi bluza în talie. Zgomotul făcut de ciocane la lucrările interioare, a încetat brusc. Bărbaţii de pe acoperiş au coborât.

Katie mergea acum pe aleea pietruită cu cărămidă roşie, din care nu mai lipsea nicio piatră şi nici nu mai era acoperită cu bucăţi de ţiglă spartă. Se uită la ceas. Era exact ora şase şi, după cât se părea, oamenii terminaseră lucrul.

Uşa de la intrare, pe care a scos-o Ramon duminică din balamale, era la locul ei, iar vopseaua scorojită de pe ea bine curăţată, încât se vedea lemnul natur. Se dădu într-o parte. Pe uşă ieşeau opt bărbaţi cu lădiţele lor cu unelte, în urma lor era Rafael cu cei doi fii ai săi. O adevărată armată lucra aici şi-a zis ea uimită.

— Ramon este în bucătărie, cu instalatorul i-a spus Rafael, cu unul dintre zâmbetele lui calde, părinteşti.

Pereţii living-ului erau deja tencuiţi. I-a trebuit ceva vreme ca să-şi dea seama de ce casa părea acum atât de veselă şi de lumi noasă.

Şi atunci a văzut că toate geamurile străluceau curate, iar unele erau deschise, lăsân briza îmbălsămată să se amestece cu miros de tencuială. Din bucătărie a apărut un bărbat mai în vârstă, cu câte o cheie în fiecare mână.

Şi-a înclinat politicos pălăria în faţa ei, apoi a trecut prin living şi a ieşit. Instalatorul, a presupus ea.

Uitându-se cu admiraţie în jur, Katie intră în bucătărie.

La fel ca toate celelalte suprafeţe de lemn, şi dulapurile din bucătărie erau curăţate deja de vopseaua scorojită, iar linoleumul rupt scos de pe jos. Un zgomot specific, de metal frecat de metal, îi atrase atenţia spre chiuvetă.

O pereche de picioare lungi, musculoase erau întinse pe podea, torsul aferent fiind ascuns, undeva, sub chiuvetă. Katie a zâmbit recunoscând picioarele alea lungi şi coapsele zvelte chiar şi fără să vadă capul şi umerii ascunşi de toată ţevăraia de dedesubt.

După cât se pare, Ramon nu şi-a dat seama că instalatorul a plecat, pentru că s-a auzit vocea lui familiară poruncind înăbuşit ceva în spaniolă, pe un ton aspru. Katie a ezitat, nesigură, apoi, simţindu-se ca un copil care-i joacă o festă unui adult, a luat o cheie de pe dulap şi i-a strecurat-o pe sub chiuveta nouă de inox. Aproape că a izbucnit în hohote de râs când cheia i-a fost aruncată înapoi şi a auzit repetat aspru acelaşi ordin ca mai înainte, de data asta cu iritare şi însoţit de o bătaie în chiuvetă.

Gândindu-se puţin, s-a aplecat şi a deschis ambele robinete. Torentul de apă a declanşat un val de înjurături de sub chiuvetă, odată cu apariţia lui, cu apa şiroindu-i pe faţă, pe păr şi pe pieptul gol. Smulgând un prosop de pe podea, a sărit în picioare, ştergându-se furios, în timp ce

Katie încerca disperată să oprească robinetele.

Îngrozită, asculta torentul de înjurături spaniole ce venea de sub prosop, tresărind când el l-a aruncat jos şi a dat cu ochii de ea.

Ramon a fost de-a dreptul şocat.

— Am... vrut să-ţi fac o surpriză, i-a explicat ea, muşcându-şi buza ca să nu izbucnească în râs. Îi picura apă din părul buclat, de pe gene şi sprâncene, iar părul creţ de pe pieptul lui lat strălucea tot de apă. Katie nu s-a mai putut abţine, umerii zguduindu-i-se de râs.

În ochii lui au început să strălucească luciri jucăuşe.

— Cred că la surpriză trebuie răspuns tot cu o surpriză. A întins mâna dreaptă şi a dat drumul la robinetul de apă rece. Înainte ca ea să apuce să protesteze, s-a trezit cu capul în chiuvetă, la câţiva milimetri de şuvoiul de apă.

— Să nu îndrăzneşti! a răcnit râzând. Ramon a mai deschis puţin robinetul şi i-a apropiat o idee capul de şuvoi. Încetează! a strigat ea. S-a umplut podeaua de apă!

Ramon i-a dat drumul şi a închis robinetul!

— Curg ţevile, a remarcat detaşat. A ridicat dintr-o sprânceană şi a adăugat cu o voce ce nu prevestea nimic bun: Va trebui să mă gândesc la o modalitate mai bună de a-ţi face o surpriză.

Katie a ignorat, râzând, ameninţarea.

— Parcă ai spus că te pricepi la dulgherie, l-a tachinat punându-şi mâinile în şoldurile înguste.

— Am spus, o corectă el, că ştiu despre dul gherie la fel de multe cât ştii tu despre cum se face o perdea.

Katie a reuşit să-şi înăbuşe un chicotit şi să pară indignată.

— Perdelele mele progresează mai bine decât instalaţiile tale. Asta pentru că le cos Gabriella şi senora Villegas, şi-a zis în sinea ei.

— O, da? Ia intră în baie.

Katie a fost surprinsă văzând că nu vine după ea. S-a ocupat în schimb de prosop , şi-a luat cămaşa care era agăţată într-un cui. În faţa uşii de la baie s-a oprit, pregătindu-se suM

fleteşte să înfrunte din nou armata de insecte târătoare pe care o văzuse duminică în cada ruginită. Când a deschis şovăind uşa, a făcut ochii mari.

Robinetele şi cada ruginite dispăruseră. În locul lor era o instalaţie modernă, cu o chiuvetă şi o cabină de duş din fibre de sticlă cu uşi glisante. A tras o uşă, constatând că mergea uşor. Totuşi robinetul de la duş picura şi a clătinat din cap pentru nepăsarea lui Ramon faţă de faptul că

ţevăraia nu era încă etanşă. A păşit cu prudenţă în cabină, ca să nu alunece, şi s-a întins să închidă robinetul. A căscat gura să ţipe când un şuvoi de apă rece i-a năvălit în faţă. Orbită, s-a răsucit să iasă din duş, dar a alunecat şi s-a trezit în patru labe sub torentul de apă rece.

A reuşit să se târască afară, udă până la piele, apa şiroindu-i de pe faţă şi din păr. S-a ridicat stângace în picioare şi a început să-şi dea părul ud de pe faţă. Ramon stătea în cadrul uşii, făcând vizibil eforturi pentru a rămâne serios.

— Să nu îndrăzneşti să râzi! l-a avertizat ea sumbru.

— Nu vrei puţin săpun? s-a oferit plin de solicitudine. Un prosop, poate? Şi i-a întins prosopul pe care-l ţinea în mână. Şi-a scos cămaşa i curată din pantaloni şi a început să-i descheie nasturii, continuând să facă conversaţie. Îmi permiţi să-ţi ofer cămaşa de pe mine?

Katie, pe punctul de a izbucni ea însăşi în râs, tocmai voia să-i dea o replică ironică, când

Ramon a adăugat:

— Ciudat, nu, felul în care o surpriză poate duce la alta?

Când şi-a dat seama că i-a făcut asta intenţionat, a cuprins-o furia. Tremurând, i-a smuls cămaşa din mână şi i-a trântit uşa în faţa aia toată numai zâmbet! Probabil că a

urmărit-o când a intrat în cabina de duş şi a deschis valva principală, s-a gândit ea înfuriată, scoţându-şi blugii uzi. Deci aşa reacţionează un latino-american la faptul că a fost puţin udat, dar absolut fără nicio intenţie! Aşa reacţionează egoismul lor bărbătesc de-a dreptul monstruos! A deschis larg uşa băii, îmbrăcată numai în chiloţeii ei uzi şi cămaşa lui, şi a ieşit afară din casa goală.

Ramon era în curtea din faţă, aranjând calm, sub un copac, pătura pe care a scos-o din portbagajul maşinii. Cu o aroganţă monumentală...!

A crezut că ea o să tolereze un asemenea comportament! Se aştepta, evident, să rămână cu el aici şi să stea la picnic liniştită!

Aplecat cum era, Ramon s-a oprit din mişcare, ridicându-şi privirea spre ea, cu o expresie impasibilă.

— Să nu-mi mai trânteşti niciodată uşa în faţă! i-a spus cu voce calmă. După care, ca şi cum era de presupus că întregul episod s-a încheiat, pe faţă i-a apărut o expresie plină de căldură şi admiraţie. Clocotind toată, Katie şi-a încrucişat braţele la piept, s-a sprijinit cu umărul pe catul uşii, şi-a trecut picior peste picior, expunându-se privirii lui. Pentru că doar cu astea se alegea! în câteva secunde avea de gând să smulgă pătura de pe jos, să se înfăşoare în ea

şi să se întoarcă acasă la Gabriella.

Ramon îşi plimbă privirea peste cascada de păr roşcat care-i atârna în valuri ude grele pe umeri, apoi peste sânii provocatori scoşi în evidenţă de cămaşa lipită de ei.

S-a oprit unde se termina cămaşa, la mijlocul coapselor, apoi a continuat de-a lungul picioarelor ei frumoase.

— Ai văzut destul? l-a întrebat fără să-şi ascundă ostilitatea. Eşti satisfăcut?

Ramon şi-a ridicat cu o zvâcnitură capul, cercetându-i cu atenţie faţa, ca şi cum nu-şi dădea seama în care stare de spirit era.

— La asta te gândeşti tu, Katie, să mă satisfaci?

Ignorând implicarea sexuală a cuvântului, s-a îndreptat şi a pornit spre pătura pe care el stătea pe vine.

— Plec, l-a anunţat privindu-l de sus.

— Nu este nevoie să te duci după alte haine.

Cele care s-au udat or să se usuce repede; şi de altfel, te-am văzut îmbrăcată şi mai sumar.

— Nu mă duc după haine. N-am de gând să rămân aici, la picnic, după ce m-ai udat intenţionat ca să fim la egalitate.

Ramon s-a ridicat încet în picioare, copleşindo cu înălţimea lui. Katie îşi păstra furioasă privirea la nivelul

pieptului lui gol şi bronzat.

— Am nevoie de pătură ca să mă acopăr până ajung la Gabriella, iar tu stai cu picioarele pe ea.

— Oh, da? a zis moale şi a făcut un pas înapoi.

A smuls pătura, a înfăşurat-o în jurul ei ca o togă şi s-a îndreptat spre maşină, conştientă că Ramon s-a sprijinit de copac, urmărindu-i fiecare pas. S-a strecurat în spatele volanului şi a început să caute cheile pe care le lăsase în contact.

Dispăruseră.

Nu trebuia să le caute cine ştie pe unde, ştia exact la cine sunt. L-a fulgerat cu privirea prin geamul coborât al maşinii, iar el a băgat mâna în buzunar, a scos cheile şi i le-a arătat în palma întinsă.

— Ai nevoie de astea?

A coborât din maşină şi a pornit spre el cu toată demnitatea pe care i-o permitea păturatogă cu trenă. Când a ajuns la distanţă de un braţ de el, i-a cercetat preocupată faţa.

— Dă-mi-le, i-a spus întinzând mâna.

— Ia-le, i-a replicat indiferent.

— Juri că n-ai să mă atingi?

— Nici n-aş visa la aşa ceva, i-a răspuns cu un calm

iritant. Dar nu văd de ce nu m-ai atinge tu pe mine. Şi, spre stupefacţia ei, a îndesat cheile în fundul buzunarului pantalonilor lui Levi’s şi şi-a încrucişat mâinile la piept. Haide, vino şi le ia.

— Te bucuri, nu? i-a şuierat furioasă.

— Aşa am de gând.

Acum era atât de furioasă, încât îi venea să-l doboare la pământ şi să se lupte cu el ca să-i ia cheile.

A făcut un pas spre el, şi-a afundat mâna în buzunar, ignorând intimitatea gestului, şi le-a tras afară.

— Mulţumesc, i-a aruncat ţanţoşă.

— Eu îţi mulţumesc, i-a replicat el sugestiv!

S-a răsucit pe călcâie şi a făcut un pas, nu mai că pătura i-a căzut de pe umeri la pământ cu ajutorul piciorului lui Ramon, plantat ferm pe capătul care atârna pe jos, ca o trenă.

S-a întors spre el cu pumnii încleştaţi, neputincioasă, de-a lungul corpului.

— Cum ai putut să crezi că ţi-aş fi făcut în mod deliberat un asemenea lucru? a întrebat-o calm.

I-a studiat faţa frumoasă, calmă, şi toată furia i s-a evaporat, lăsând-o dezumflată.

— N-ai făcut-o intenţionat?

— Tu crezi?

Îşi muşcă buza simţindu-se ca o proastă.

— Nu... nu cred, recunoscu ea privindu-şi picioarele ruşinată.

— Acum ce ai de gând să faci? a întrebat-o cu o nuanţă de veselie în voce.

Când a ridicat ochii spre el, erau plini de căldură şi de scuze.

— Am de gând să-ţi arăt cât de rău îmi pare slujindu-te tot restul serii!

— înţeleg, i-a spus zâmbind. În acest caz, acum eu ce-ar trebui să fac?

— Să rămâi acolo unde eşti, în timp ce eu am să aranjez pătura, am să-ţi torn nişte vin şi am să-ţi pregătesc un sandviş.

Satisfăcut şi amuzat, a lăsat-o să-i pregătească trei sandvişuri cu friptură de vită, să aibă grijă ca paharul să-i fie mereu plin şi să-i ofere brânză ori de câte ori cerea câte o felie.

— Ştii, te poţi obişnui cu lucrul ăsta, a chicotit când insistase nu numai să-i decojească mărul, dar chiar să i-l taie felii şi să i le bage în gură.

Îl privea în lumina apusului târziu, cu toate simţurile

foarte conştiente de apropierea lui.

Stătea întins pe spate, cu mîinile sub cap, arătând ca o felină puternică şi zveltă, care ştie că prada asta este la îndemână şi că n-o să-i scape.

— Katie, a murmurat cu o voce senzuală. Ştii ce-mi doresc acum?

Mâna care ţinea paharul pe care tocmai îl ducea la gură i-a rămas înţepenită în aer, iar pulsul i s-a accelerat.

— Ce? l-a întrebat moale.

— Unul dintre masajele alea ale tale pe spate, a declarat rostogolindu-se pe burtă pentru a-i pune torsul la dispoziţie.

A lăsat paharul jos şi s-a aşezat în genunchi lângă el. Umerii laţi şi musculoşi, şi spatele trapezoidal erau ca mătasea, netezi şi calzi sub degetele ei îndemânatice. L-a masat şi i-a lucra carnea tare până când i-au obosit mâinile. S-a aşezat apoi pe pătură şi şi-a luat paharul cu vin.

— Katie?

— Hmm?

— Am făcut-o intenţionat.

Dintr-o mişcare ca fulgerul i-a aruncat vinul din pahar pe spate, a ţâşnit în picioare şi a pornit spre casă. Când a

ajuns la jumătatea livingului întunecat, a simţit cum o cuprinde de talie, zguduindu-se tot de râs.

— Bestie! i-a strigat prinsă între hilaritate şi ostilitate. Eşti cea mai trădătoare, cea mai arogantă...

— Cea mai nevinovată fiinţă pe care o cunoşti, chicoti el. Îţi dau cuvântul meu.

— Îmi vine să te ucid! Râdea şi se zbătea ineficient în strânsoarea lui de fier.

— Dacă ai să continui să faci asta, i-a şoptit la ureche vocea lui profundă şi foarte răguşită, eu voi fi cel care voi avea nevoie de un duş rece. A

rămas nemişcată, conştientă de bărbăţia lui trezită la viaţă, care pulsa lipită de fesele ei rotunde; şi dorinţa a început să-i curgă prin vene. I-a înfiorat urechea cu atingerea fierbinte a buzelor, care au alunecat apoi senzual pe curbura gâtului, gustând şi explorându-i fiecare milimetru de piele expusă. Mâinile îi mângâiau sânii cu puterea aceea posesivă care o făcea întotdeauna să simtă cum o lasă genunchii.

— Ţi s-au întărit sfârcurile, i-a spus cu o voce joasă, înfiorându-i cu degetele sfârcurile în erecţie, receptive. Iar sânii se umflă pentru a-mi umple cupa mâinilor. Întoarce-te, *querida*, i-a murmurat fierbinte, vreau să le simt lipite

de pieptul meu.

S-a răsucit în braţele lui, tremurând toată de dorinţă. El i-a privit despărţitura dintre sânii plini, plăcut dureroşi, apoi şi-a aţintit ochii arzători în adâncul ochilor ei albaştri.

Katie se uita fermecată cum îşi apropia tot mai mult gura de a ei, strecurându-şi în acelaşi timp mâna spre ceafă, degetele alunecându-i în părul greu.

În clipa în care a depărtat buzele, învăluindu-i gura, sărutul a scăpat de sub control...

Limba i-a plonjat în cavitatea fierbinte cu o asemenea dorinţă şi urgenţă, încât Katie a izbucnit în flăcări în îmbrăţişarea lui năvalnică.

— Vino afară cu mine, i-a poruncit răguşit când şi-a ridicat capul, iar când Katie a murmu rat „da”, a gemut şi şi-a îngropat din nou buzele în moliciunea umedă a gurii ei, sărutând-o îndelung şi devastator.

O lumină orbitoare explodă în spatele pleoapelor ei închise şi în aceeaşi clipă a auzit o voce joasă:

— Pot să întreb cine a oficiat căsătoria care a precipitat această lună de miere, Ramon?

A deschis brusc ochii, privind şocată de la bărbatul ciudat înveşmântat aflat în camera complet luminată acum, la Ramon – care stătea cu capul dat pe spate, cu

ochii închişi, cu o expresie în care se îmbinau uluiala, iritarea şi un uşor amuzament.

Oftând, Ramon a deschis, în sfârşit, ochii şi s-a uitat peste umărul stâng, la intrus.

— Padre Gregorio, eu...

Katie a simţit cum o lasă genunchii. Ramon a strâns-o mai tare în braţe, uitându-se când la preot, când la faţa ei înălbită, cu ochi imenşi de uimire.

— Katie, te simţi bine? a întrebat-o îngrijorat

— Sunt sigur că señorita Connelly nu se simte deloc bine, a izbucnit bătrânul preot. Fără îndoială că ar vrea să meargă să se îmbrace.

Spiritul ei caracteristic de împotrivire i-a colorat pe loc obrajii palizi.

— Hainele mele sunt ude, a replicat imediat.

Din nefericire, exact în clipa aceea a devenit conştientă de faptul că, din cauza îmbrăţişării lui Ramon, cămaşa i se ridicase deasupra danteluţei chiloţilor. A tras-o iute în jos şi s-a desprins din braţele lui Ramon.

— Atunci poate că ai vrea să pui pe tine pătura pe care am văzut-o afară şi să te acoperi cu ea.

Ramon i-a spus aspru preotului câteva cuvinte în spaniolă şi a întins o mână să o oprească pe Katie, dar ea

s-a ferit şi a ieşit afară. Se simţea umilită, intimidată şi furioasă pe ea pentru că s-a purtat de parcă era o fetişcană de 15 ani.

Bătrânul ăsta odios şi dominant era preotul a cărui aprobare trebuia să o obţină înainte de a se putea căsători cu Ramon, şi-a zis furioasă.

Niciodată n-a dispreţuit pe cineva mai mult în toată viaţa ei!

În zece secunde a făcut-o să se simtă întinată şi nedemnă. Ea, care era practic virgină după standardele de azi!

Când s-a întors în casă, înfăşurată în pătură, Ramon vorbea calm cu preotul. A întins mâna spre ea şi a tras-o lângă el, strângând-o într-un gest liniştitor, dar primele cuvinte pe care i le-a adresat au fost pline de reproş:

— De ce nu te-ai dus la întâlnirea cu părintele Gregorio, Katie?

Bărbia i s-a ridicat defensiv când s-a uitat la preot. Chel în creştetul capului, avea de jur împrejur o coroană de păr alb. Sprâncenele albe, stufoase, erau ridicate în sus la capete, dându-i o înfăţişare satanică, pe care Katie o consideră absolut corespunzătoare pentru un diavol bătrân!

Cu toate astea, a lăsat ochii în jos când prii virea lor s-a ciocnit de ochii lui albaştri pătrunzători.

— Am uitat.

Katie simţea privirea lui Ramon aţintită asupra capului ei.

— În acest caz, a zis cu voce rece, hotărâtă, părinte Gregorio, poate că ai vrea să stabilim altă întâlnire – pentru ora patru, mâine după amiază.

— Foarte bine, a acceptat fără cordialitate această poruncă.

— Vă conduc cu maşina înapoi, în sat, părinte, i-a spus Ramon.

Katie era cât pe ce să cadă jos când, după ce a acceptat dând din cap, preotul i-a aruncat pe deasupra ochelarilor o privire plină de semnificaţie, spunând:

— Sunt sigur că şi señorita Connelly vrea să se întoarcă la Gabriella. S-a făcut târziu.

Fără să aştepte răspunsul lui Ramon, s-a întors brusc şi a intrat în baie, închizând bine uşa după ea. Aproape sufocându-se de atâta umilire, s-a luptat să intre în hainele ude şi şi-a, trecut mâinile prin păr, aranjându-l puţin.

Deschizând uşa, a dat direct în Ramon, care o aştepta sprijinit cu ambele mâini de catul de sus al uşii.

— Katie, e convins că-ţi protejează virtutea împotriva intenţiilor mele desfrânate.

Periculos de aproape de o criză isterică, s-a uitat fix în gropiţa din bărbia lui.

— Nici măcar o singură clipă n-a crezut că aş avea vreun pic de virtute! Acum, te rog, hai să mergem, vreau să ies de aici. Sunt... sunt obosită.

În timp ce se îndrepta spre părintele Gregorio, care aştepta lângă maşină, pantofii ei de pânză uzi scoteau tot felul de zgomote, iar pantalonii i se lipeau de picioare.

Aceste dovezi indiscutabile că hainele îi erau într-adevăr ude au trezit un licăr de zâmbet aprobator pe buzele preotului, dar Katie i-a aruncat o privire de gheaţă şi s-a urcat în maşină.

Pe drum, părintele Gregorio a făcut două încercări de a conversa cu ea, descurajate însă de răspunsurile ei monosilabice.

După ce l-au lăsat pe preot în sat, au urcat spre casa Gabriellei. Cincisprezece minute mai târziu, când a ieşit din dormitorul ei îmbrăcată în haine uscate, Ramon stătea în living de vorbă cu soţul Gabriellei, Eduardo.

În clipa în care a văzut-o, Ramon s-a scuzat şi a invitat-o pe Katie să vină afară.

Efectele negative ale întâlnirii ei cu părintele Gregorio se evaporaseră în bună măsură, dar s-a simţit vag îngrijorată de starea de spirit a lui Ramon.

S-au dus, într-o tăcere încărcată, în curticica curată din spate.

La capătul din fund, Katie s-a oprit şi s-a sprijinit de trunchiul unui copac.

Ramon a venit în faţa ei şi s-a proptit cu mâinile de copac, prinzând-o la mijloc. I-a văzut hotărârea din linia fermă a maxilarului şi răceala din privirea intensă.

— De ce nu te-ai dus să-l vezi pe părintele Gregorio în după-amiaza asta, Katie?

Luată complet prin surprindere, Katie se bâlbâi:

— Păi... păi ţi-am spus, am uitat.

— Ţi-am amintit dimineaţă, când am venit să te văd, înainte să plec la lucru. Cum ai putut să uiţi doar câteva ore mai târziu?

— Am uitat pentru că am fost ocupată să fac ceea ce fac de patru zile – să cumpăr tot ceea ce ai nevoie pentru casa ta, a spus defensiv.

— De ce întotdeauna când vorbeşti despre casă te referi la ea ca fiind casa mea şi nu a noastră?

— De ce îmi pui aşa dintr-odată, toate întrebările astea?

izbucni ea.

— Pentru că atunci când mi le pun mie, nu-mi’

plac deloc răspunsurile care-mi vin în minte. Dându-se un pas înapoi, a scos calm din buzunar o ţigară de foi subţire şi bricheta. A aprins-o, cu mâinile căuş peste flacără, urmărind-o cu privirea prin fumul aromat. Părintele Gregorio este singurul obstacol posibil care ne poate împiedica să ne căsătorim de acum în zece zile, nu?

— Aşa cred, da, i-a răspuns simţindu-se încolţită verbal.

— Spune-mi un lucru. La întâlnirea de mâine ai de gând să te duci?

Katie şi-a dat părul de pe frunte cu un gest agitat.

— Da, am de gând să mă duc, ar fi bine să ştii de acum că nu mă place deloc şi că, după părerea mea, nu este altceva decât un băgăcios tiranic.

Ramon trecu peste asta cu o ridicare evazivă din umeri.

— Cred că se obişnuieşte, până şi în State, ca un preot să se asigure că doi logodnici se potrivesc destul de bine unul cu altul şi că, există şanse bune să aibă un mariaj frumos.

Asta-i tot ce doreşte el să facă.

— N-o să creadă lucrul ăsta în ce ne priveşte!

A hotărât deja contrariul!

— Nu, nu a hotărât, a declarat implacabil Ramon.

S-a apropiat din nou de ea şi, fără să vrea, Katie s-a lipit mai tare de scoarţa rugoasă a copacului.

Ramon îi studia faţa, calculând răspunsul la următoarea lui întrebare încă înainte de a o pune.

— Vrei să hotărască că nu suntem potriviţi, Katie?

— Nu! şopti ea.

— Vorbeşte-mi despre primul tău mariaj, i-a poruncit brusc.

— N-am s-o fac! A înţepenit toată de furie.

Să nu-mi ceri lucrul ăsta pentru că n-am să-l fac. Încerc să nu mă mai gândesc niciodată la el!

— Dacă ţi-ai revenit complet de pe urma acestui mariaj, fără să rămâi cu nicio cicatrice, ar trebui să poţi vorbi despre el fără niciun fel de probleme.

— Să vorbesc despre el? a explodat plină de furie. Să vorbesc despre el? Violenţa propriei reacţii a redus-o la tăcere. Trăgând adânc aer în piept, şi-a recăpătat controlul. Cu un zâmbet de scuză adresat lui Ramon, care o studia de parcă ar fi fost un specimen sub microscop, a continuat: Numai că eu nu vreau ca urâciunea trecutului să-mi strice prezentul, şi aşa o să se întâmple. Nu vezi şi singur asta?

Privind perfecţiunea trăsăturilor ei lumi noase, pe faţa lui Ramon a apărut stafia unui zâmbet reticent.

— Ba da, a oftat moale. Mâinile i-au alunecat pe braţele ei, în sus, într-o mângâiere delicată trăgând-o la piept. Văd că ai un zâmbet frumos şi că arăţi obosită.

Şi-a încolăcit braţele de gâtul lui. Ştia că nu era satisfăcut de explicaţia pe care i-a dat-o şi îi era recunoscătoare că nu mai insista.

— Sunt puţin obosită. Cred că am să mă duc la culcare.

— Iar când stai întinsă în pat, la ce te gândeşti?

a întrebat-o cu voce răguşită, uşor maliţioasă.

O scânteie i s-a aprins în ochi.

— La o culoare pentru bucătărie, minţi ea.

— Oh, aşa să fie? şopti el moale.

Katie a dat din cap, pe buze înflorindu-i un zâmbet uşor.

— Tu la ce te gândeşti?

— La preţul en-gros al ananasului.

— Mincinosule! i-a şoptit cu privirea pe gura senzuală care ajunsese uimitor de aproape de a ei.

— Galben, şopti cu buzele pe gura ei.

— Te referi la ananas? murmură ea absent

— Vorbesc de bucătărie.

— Eu mă gândeam la verde. Şi inima îi băteal nebuneşte

de dorinţă.

Ramon s-a dat brusc înapoi, cu o expresie prietenoasă şi gânditoare.

— Poate că ai dreptate. Verde este o culoare vie şi rareori oboseşte cineva de ea. O împinse spre casă cu o palmă plină de afecţiune peste fund. La noapte, în pat, la ea să te gândeşti.

A făcut câţiva paşi surprinsă, apoi s-a întors şi l-a privit cu o dezamăgire plină de nedumerire. Dinţii lui albi şi egali străluceau într-un zâmbet leneş şi a ridicat o sprânceană spre ea.

— Doreşti ceva mai mult? Poate ceva mai bun la care să te gândeşti în pat?

Katie simţea magnetismul sexual pe care-l emana de parcă ar fi fost o forţă primitivă faţă de care nu putea opune nicio rezistenţă.

— Vino încoace, Katie, şi am să-ţi dau ceva la care să te gândeşti.

A devenit o flacără când s-a simţit strivită în îmbrăţişarea lui.

Tot ce se petrecuse în ultima oră, trecerile bruşte de la o stare de spirit la alta – de la dorinţă la umilire şi furie, iar acum la maliţiozitate – o transformaseră într-o masă de

simţăminte brute care a explodat în clipa în care a cuprins-o în braţe, lipind-o de el.

Mânată de o nevoie disperată de a-l asigura într-un fel pe Ramon – şi pe ea însăşi – că totul o să fie bine, l-a sărutat cu patimă dezlănţuită, cu atâta pasiune, încât el s-a înfiorat îmbrăţişând-o convulsiv. Şi-a retras gura şi a început să o sărute pe faţă, pe frunte, pe ochi, pe gât. Şi înainte de a-i căuta buzele pentru un ultim sărut devastator, Katie a avut impresia că a auzit şoptind:

— Katie, te iubesc.

Capitolul 15

Katie şi Gabriella au petrecut dimineaţa şi cea mai mare parte a după-amiezii colindânM magazinele din două sate vecine. Katie o plăcea foarte mult pe Gabriella. În afară de faptul că era o companie minunată, era şi o cumpărătoare neobosită. Uneori era mai entuziasmată de ceea ce făcea Katie decât era ea însăşi.

Dar la o adică, această goană care nu se mai termina, cu o sută de lucruri de cumpărat şi fără să aibă timpul necesar să o facă, nu era tocmai ideea pe care o avea Katie despre plăcere.

— Cred că lui Ramon o să-i placă culorile p care le-am ales pentru dormitor, nu-i aşa? A întrebat-o veselă pe Gabriella când s-au urcat în maşină, gândindu-se la cearceafurile şi cuvertura de pat pe care tocmai le cumpărase.

— Ar trebui să-i placă, a spus Gabriella întorcându-se spre ea şi privind-o zâmbind. Tot ce cumperi o faci numai cu gândul să-i placă lui, şi nu ţie. Eu aş fi cumpărat cuvertura cu volă naşe.

Katie, care conducea, s-a uitat în oglinda retrovizoare înainte de a se înscrie în traficul lent, apoi a aruncat o privire furişă spre Gabriella.

— Ştii, nu prea-l văd pe Ramon înconjurat de volănaşe şi lenjerie cu flori pastel.

— Eduardo este la fel de masculin ca şi Ramon, şi el n-ar avea nimic împotrivă dacă aş vrea să fac dormitorul nostru să arate mai feminin.

Katie trebui să recunoască în sinea ei că Gabriella avea dreptate.

Eduardo i-ar fi aprobat probabil dorinţele cu unul din zâmbetele alea slabe ale lui pe care i le arunca deseori soţiei lui.

În ultimele patru zile, Katie îşi schimbase părerea despre

Eduardo. Nu privea lumea cu ochi severi, dezaprobatori – el numai pe Katie o privea aşa.

Întotdeauna era absolut curtenitor cu ea, dar, în clipa în care intra în cameră, orice căldură îi dispărea din trăsături.

N-ar fi fost atât de stânjenitor pentru Katie dacă ar fi fost vreun bărbat mic de statură şi comun sau unul înalt şi încet la minte, dar adevărul era că Eduardo era un bărbat foarte impresionant, care o făcea pe Katie imediat să se simtă într-un fel ignorată.

La 35 de ani, era extrem de chipeş la modul spaniol. Era doar ceva mai scund decât Ramon, cu o construcţie puternică şi o atitudine de doninanţă masculină plină de încredere, care, alternativ, o irita şi o intriga.

Nu era la nivelul lui Ramon, nici ca înfăţişare, nici ca cizelare, dar când cei doi bărbaţi erau împreună, între ei exista o camaraderie atât de firească, încât o făcea conştient de acută de faptul că ea şi numai ea era de vină că nu reuşea să se ridice la înălţimea standardului necunoscut al lui Eduardo.

Îşi trata soţia cu afecţiune plină de indulgenţă, pe Ramon – cu o stranie combinaţie de prietenie şi admiraţie, iar pe Katie – cu nimic altceva decât curtoazie.

— Am făcut ceva care să-l ofenseze cumva pe Eduardo?

a întrebat ea cu o asemenea voce, încât aproape că se aştepta ca Gabriella să nege că ar exista ceva neobişnuit în atitudinea lui.

— Nu trebuie să-i acorzi atenţie, a spus Gabriella cu o candoare uimitoare. Eduardo nu are încredere în nicio fată americană, mai ales în cele bogate, cum eşti tu. Crede, printre altele, că sunt răsfăţate şi iresponsabile.

Katie a presupus că „printre altele” este indusă şi promiscuitatea.

— Ce-l face să creadă că sunt bogată? a întrebat prudentă.

Gabriella i-a aruncat un zâmbet de scuză!

— Bagajul tău. Eduardo a lucrat la recepţia unui hotel de lux din San Juan în timp ce făcea o şcoală. Spune că valizele tale costă mai mult decât toată mobila noastră din living.

Înainte ca ea să-şi revină, Gabriella a de venit serioasă.

— Eduardo îl place pe Ramon foarte mult din numeroase motive şi se teme că n-ai să te poţi adapta cu rolul unei soţii de fermier spaniol.

Pentru că eşti o americană bogată, Eduardo crede că eşti lipsită de curaj, că ai să dezertez când ai să descoperi că aici viaţa este uneor grea, că atunci când recolta va fi

săracă sau preţurile scăzute ai să-i fluturi pe la nas lui Ramon banii tăi.

Katie a roşit jenată, iar Gabriella a dat cu înţelepciune din cap.

— De aceea Eduardo nu trebuie să descopere niciodată că plăteşti o parte din banii daţi pe mobilă. Te-ar condamna pentru că nu-l asculţi pe Ramon şi ar crede că faci lucrul ăsta pentru că tot ceea ce-ţi poate cumpăra Ramon nu este destul de bun pentru tine. Nu ştiu de ce plăteşti pentru lucrurile astea, Katie, dar părerea mea este că nu din cauza asta. Într-o zi ai să-mi spui dacă ai să vrei să o faci, dar până atunci Eduardo nu trebuie să afle. I-ar spune imediat lui Ramon.

— Niciunul din ei nu va afla decât dacă ai să le spui tu ceva.

— Ştii bine că n-am s-o fac. Gabriella a ridicat privirea şi s-a uitat pe cer să vadă unde a ajuns soarele. Vrei să mergi la licitaţia care are loc la casa aceea din Mayaguez? Suntem foarte aproape.

Katie a acceptat imediat şi, trei ore mai târziu, era posesoarea mândră a unui serviciu de seară pentru bucătărie, a unei canapele şi a două fotolii. Casa fusese proprietatea unui burlac bogat, care, înainte să moară, a

apreciat în mod evident lucrurile din lemn fin, făcute de meşteri excelenţi, şi confortul solid.

— Lui Ramon or să-i placă, a zis după ce a plătit fotoliile şi canapeaua, şi a aranjat ca mobila să fie livrată la casa în renovare.

— Katie, ţie or să-ţi placă? a întrebat-o Gabriella preocupată. Şi tu ai să trăieşti acolo şi totuşi n-ai cumpărat încă nici măcar un singur lucru doar pentru că ţi-l doreşti tu.

— Ba fireşte că am cumpărat!

La patru fără zece, Gabriella opri maşina în faţa căsuţei părintelui Gregorio. Era aşezată în partea de est a piaţetei din centrul satului, vizavi de biserică, uşor de recunoscut după zugrăveala albă şi obloanele verzi.

Şi-a luat poşeta, i-a aruncat Gabriellei un zâmbet nervos şi a coborât din maşină.

— Sigur nu vrei să te aştept? a întrebat-o Gabriella.

— Absolut. Nu este mult de mers de aici până acasă şi o să am timp suficient şi schimb după aceea ca să mă duc să-l văd pe Ramon sus, la casă.

Katie a pornit spre uşă, aproape în silă. S-a oprit să-şi netezească fusta rochiei de un verde pastel, şi şi-a trecut o mână tremurândă peste părul roşcat-deschis, strâns într-

un coc lejer, cu cârlionţi la urechi. Spera că arată cum se cuvine şi calmă. Pentru că se simţea o epavă nervoasă.

A bătut la uşă şi i-a răspuns o menajeră bătrână, care a invitat-o în casă.

Urmând-o prin holul slab luminat, Katie se simţea ca un prizonier ce parcurgea ultimele trepte pentru a-şi întâlni torţionarul – deşi era uimită şi nu înţelegea de ce se simţea aşa.

Padre Gregorio s-a ridicat în picioare când a intrat în biroul lui.

Era mai subţire şi mai scund decât crezuse aseară, ceea ce o liniştea în mod absurd, având în vedere că nu urma o luptă corp la corp cu el. A luat loc, aşa cum a invitat-o, pe scaunul din faţa biroului, după care s-a aşezat şi el.

S-au privit o clipă cu îngrijorare, după care a întrebat-o:

— Vrei puţină cafea?

— Mulţumesc, nu, a răspuns cu un zâmbet îngheţat. Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Nu trebuia să spună lucrul ăsta, şi-a dat ea seama văzând cum sprâncenele albe şi stufoase ale părintelui se unesc deasupra nasului.

— Fără îndoială că ai lucruri mult mai importante de făcut, a spus el tăios.

— Nu pentru mine, s-a grăbit să-i explice, ca un fel de armistiţiu. Pentru Ramon.

Spre imensa ei uşurare, părintele Gregorio a acceptat armistiţiul oferit. Buzele strânse pungă i s-au relaxat în ceva aproape asemănător unui zâmbet, dând din capul alb.

— Ramon se grăbeşte foarte tare să termine totul şi probabil că te ţine extrem de ocupată.

Umblând în sertarul biroului, a scos hârtie şi a luat stiloul. Să începem prin completarea acestor formulare.

— Numele întreg şi vârsta, te rog?

— Katie i-a spus.

— Statutul civil? înainte să apuce să răspundă, părintele şi-a ridicat privirea şi a spus cu tristeţe: Ramon a menţionat faptul că primul dumitale soţ a murit. Ce tragedie să devii văduvă când de-abia te-ai căsătorit.

Ipocrizia nu a făcut niciodată parte dintre efectele ei.

Politicos, dar ferm i-a răspuns:

— Am devenit „văduvă” când de-abia am divorţat, iar dacă a existat o tragedie, atunci aceasta a fost căsnicia noastră.

Ochii albaştri din spatele ochelarilor s-au îngustat.

— Pardon?

— Am divorţat de el înainte să moară.

— Din ce motiv?

— Deosebiri ireconciliabile.

— Nu te-am întrebat de temeiurile legale, te-am întrebat motivul.

Privirea lui iscoditoare i-a aprins spiritul de revoltă şi a spus calmă:

— Am divorţat de el pentru că-l dispreţuiam.

— De ce?

— Aş prefera să nu discut asta.

— Înţeleg. A dat hârtiile deoparte, a lăsat stiloul jos, iar Katie a simţit că fragilul armistiţiu a început să se clatine. În cazul acesta, poate că nu ai nicio obiecţie să vorbesc cu amândoi, cu Ramon şi cu tine. De câtă vreme vă cunoaşte?

— Numai de două săptămâni.

— Ce răspuns neobişnuit, a remarcat el.

Unde v-aţi cunoscut?

— În State.

— Señorita Connelly, a zis pe un ton de gheaţă, ai considera drept o încălcare a intimităţii dumitale dacă te-aş ruga să fii mai concretă?

— Absolut deloc, padre. L-am cunoscut pe Ramon într-

un bar – o cantină, aşa cred că spuneţi aici.

Părea uluit.

— Ramon te-a cunoscut într-o cantină?

— De fapt, afară.

— Pardon?

— A fost afară, în parcare. Aveam unele probleme şi Ramon m-a ajutat.

Padre Gregorio s-a relaxat în scaun şi a dat din cap în semn de totală aprobare.

— Fireşte, aveai probleme cu maşina şi Ramon te-a ajutat.

Ca şi cum ar fi jurat să spună adevărul şi numai adevărul, Katie l-a corectat:

— De fapt, aveam probleme cu un bărbat care, hmm, mă săruta în parcare, iar Ramon l-a lovit. Cred că era puţin cam beat.

Ochii preotului au devenit de gheaţă în spatele ochelarilor cu ramă de aur.

— Señorita, a rostit cu dispreţ, încerci să-mi spui că Ramon Galverra s-a angajat într-o ceartă de beţivi, într-o parcare publică a unei cantine, pentru o femeie pe care nici nu o cunoştea, şi anume, dumneata?

— Fireşte că nu! Ramon nu băuse şi eu nu i-aş spune

deloc o ceartă – nu l-a lovit decât o singură dată şi l-a lăsat la pământ inconştient.

— Şi după aceea? a întrebat nerăbdător preotul.

Din nefericire, simţul umorului care o caracteriza a ales tocmai acest moment pentru a se afirma.

— Apoi l-am înghesuit pe Rob în maşina lui şi am plecat cu Ramon cu maşina mea.

— Minunat!

Un zâmbet firesc lumină trăsăturile lui Katie.

— De fapt, n-a fost chiar atât de grav pe cât pare.

— Îmi vine greu să cred lucrul ăsta.

Zâmbetul lui Katie a dispărut subit. Spiritul ei revoltător reacţionă din nou.

— Credeţi ce doriţi, padre.

— Mă uluieşte ceea ce doreşti dumneata să cred, señorita, a izbucnit el, ridicându-se de la birou.

S-a ridicat şi Katie, emoţiile ei fiind atât de amestecate de această abruptă încheiere a în trevederii lor, încât nici nu ştia dacă să fie uşurată sau îngrijorată.

— Ce vreţi să spuneţi prin asta? l-a întrebat nedumerită.

— Gândeşte-te şi ne întâlnim din nou luni dimineaţă, la ora nouă.

O oră mai târziu, Katie se schimbase în pantaloni şi o

bluză albă de tricot.

Când a pornit să urce dealul care ducea la Gabriella de acasă până sus la căsuţa la care lucra Ramon, se simţea furioasă, nedumerită, vinovată.

Pe primul platou s-a întors să admire dealurile din jur acoperite cu un covor de flori.

Încă se mai zărea acoperişul casei Gabriellei, casa lui Rafael şi, fireşte, satul.

Căsuţa lui Ramon era mult mai sus decât casele din jur – de fapt, cu două platouri mai sus – aşa încât Katie a decis să se aşeze jos să se odihnească. Şi-a tras genunchii la piept, i-a înconjurat cu braţele şi şi-a sprijinit bărbia pe ei.

„Mă uluieşte ceea ce doreşti dumneata să cred, señorita” – a spus bătrânul preot. Părea parcă ar fi încercat să-i creeze o impresie proastă, şi-a zis ea furioasă, când de fapt a umblat toată ziua la cumpărături cu fustă şi bluză, cu pantofi cu toc, ca să fie corespunzător şi decent îmbrăcată când va veni la întâlnirea cu ell!

I-a spus pur şi simplu adevărul despre felul în care s-a cunoscut cu Ramon, iar dacă asta i-a revoltat moralitatea lui demodată, nu este vina ei.

Dacă nu voia răspunsuri la întrebări, n-ar fi trebuit să pună atâtea, s-a gândit mânioasă.

Cu cât medita mai mult, cu atât se simţea mai puţin vinovată pentru tonul ostil al primei întâlniri cu părintele Gregorio.

De fapt, se simţea pe bună dreptate indignată de toată situaţia, asta până când i-au ţâşnit în minte cuvintele lui Ramon. *„Cum ai putut să uiţi de întâlnirea cu padre Gregorio la numai câteva ore după ce ţi-am amintit de ea?... Părintele Gregorio este singurul obstacol posibil în calea căsătoriei noastre de acum în zece zile... Doreşti să hotărască că nu suntem corespunzători, Katie?”*

Incertitudinea i-a potolit pe loc furia. Cum a putut să uite de întâlnire?

Pentru prima căsătorie a avut nevoie de luni întregi de pregătiri şi întâlniri nenumărate cu modişti, florişti, firme de caterer, fotografi şi o jumătate de duzină de alţi oameni.

Şi n-a „uitat” nici măcar o singură dată să se ducă la vreo asemenea întâlnire.

Oare să-şi fi dorit în subconştient să uite de întâlnirea de ieri cu părintele Gregorio? s-a întrebat puţin vinovată. Să fi încercat oare în mod deliberat să facă astăzi o impresie proastă părintelui Gregorio? întrebarea o frământa.

Nu, nu a încercat să-l impresioneze în niciun fel – rău

sau bun, recunoscu ea. Dar l-a lăsat să-şi formeze o imagine distorsionată şi deloc flatantă despre felul în care l-a cunoscut pe Ramon la Canyon Inn, fără a încerca să corecteze.

Când părintele a vrut să afle mai multe despre divorţul ei, practic i-a spus că nu-i treaba lui. Cu sinceritatea ei caracteristică, a recunoscut că de fapt era în foarte mare măsură treaba lui.

Pe de altă parte, simţea că are dreptul să fie iritată pe oricine – dar absolut pe oricine care încearcă să o forţeze să vorbească despre David. Totuşi ar fi putut să fie ceva mai puţin ostilă.

Ar fi trebuit pur şi simplu să-i spună părin telui Gregorio că motivul pentru care a divorţat de David a fost adulterul şi brutalitatea fizică.

Apoi, dacă el ar fi încercat să meargă mai adânc în problemă, i-ar fi putut explica faptul că îi era imposibil să discute despre detalii şi că ar prefera să uite subiectul.

Asta ar fi trebuit să facă. În schimb, a fost necooperantă, arogantă şi l-a sfidat cu răceală.

De fapt, nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de lipsită de orice politeţe cu cineva.

Drept rezultat, şi l-a făcut inamic pe singurul om care ar

putea sta în calea căsătoriei ei cu Ramon de acum în zece zile. Ce lucru nesăbuit şi prostesc a făcut!

A ridicat o lalea africană căzută lângă ea şi a început să-i rupă agale petalele roşii. Brusc i-au venit în minte cuvintele Gabriellei. „Nu ai cumpărat nici măcar un singur lucru doar pentru că ţi-l doreşti tu”.

Când i-a spus asta, Katie a negat că ar fi adevărat. Dar acum, când se gândeşte bine, înţelege că a evitat în mod inconştient să aleagă fie şi măcar un singur lucru care să-şi pună pecetea feminităţii sau a personalităţii ei pe casa lui Ramon. Pentru că lucrul ăsta ar obliga-o să se căsătorească cu el şi să trăiască acolo.

Cu cât se apropia ziua căsătoriei lor, cu atât devenea mai alarmată şi ezita mai mult. Nu avea rost să nege lucrul ăsta, dar nici nu-i era de vreun ajutor faptul că-l recunoştea.

Când a părăsit St. Louis cu Ramon era foarte sigură că face bine venind aici. Acum nu mai era sigură de nimic. Nu putea înţelege teama sau incertitudinea ei; nu putea înţelege nici măcar unele dintre lucrurile pe care le făcea!

Pentru cineva care se mândreşte cu o gândire logică, s-a comportat brusc ca o persoană total nevrozată. Nu exista niciun fel de scuză pentru purtarea ei, şi-a zis supărată.

Sau poate că exista! Ultima dată când s-a angajat faţă de un bărbat, într-un mariaj, lumea ei s-a dezintegrat.

Puţini erau cei care să ştie mai bine decât ea ce experienţă chinuitoare, umilitoare poate fi un mariaj prost. Poate că mariajul nu merită riscul.

Poate că n-ar mai trebui să se gândească niciodată să se recăsătorească şi... nu! Categoric nu!

N-o să permită ca aceste cicatrice emoţio nale lăsate de David să-i ruineze viaţa şi să-i distrugă şansa de a avea un mariaj plin de căldură şi fericit. N-o să-i dea o asemenea satisfacţie lui David Caldwell – fie el mort sau viu!

A sărit în picioare şi şi-a scuturat repede pantalonii. Când a ajuns pe cel de-al doilea platou, s-a întors din nou şi a privit în jos, spre sat.

A zâmbit uşor, gândindu-se că arată ca o pagină dintr-un pliant de călătorii – căsuţe albe de jucărie cuibărite pe dealurile verzi, cu biserica în centru. Biserica în care urma să se căsătorească în zece zile.

Stomacul i s-a strâns nod la acest gând şi îi venea să izbucnească în plâns de disperare.

Parcă era sfâşiată în bucăţi.

Mintea o trăgea într-o parte, iar sufletul în alta. Teama i se cuibărise în piept, dorinţa îi pulsa în vene, iar în centrul

acestui adevărat babilon, dragostea pentru Ramon ardea ca o flacără strălucitoare.

Căci îl iubea. Îl iubea foarte mult.

Niciodată până acum nu a recunoscut practic lucrul ăsta, iar această recunoaştere a făcut-o să simtă un puternic fior de plăcere şi panică.

Acum, că şi-a recunoscut sentimentele, de ce n-ar putea accepta pur şi simplu dragostea pentru acest bărbat frumos, tandru, pasionat şi nu ar urma-o, indiferent unde ar duce-o?

Să urmeze dragostea oriunde ar duce-o, se gândi cu disperare înverşunată Katie. A mai făcut asta o dată, înainte, şi a dus-o într-un coşmar adevărat.

Muşcându-şi buza, a pornit să urce din nou dealul.

De ce se gândeşte tot timpul la David şi la primul ei mariaj? se întrebă nefericită.

Singura asemănare dintre David şi Ramon, alta decât înălţimea şi culorile pielii, este inteligenţa.

David a fost un avocat ambiţios şi talentat, un om cizelat, de lume. În timp ce Ramon...

În timp ce Ramon este o enigmă, un puzzle:

un bărbat care ştie să vorbească frumos, foarte citit, inteligent, cu un imens interes şi înţelegere a problemelor

mondiale.

Un bărbat care se poate amesteca fără niciun efort şi se poate simţi în largul lui printre prietenii rafinaţi ai părinţilor ei – unul care a ales totuşi să fie fermier. Un om care alege să fie fermier şi care nu are totuşi sentimente profunde, şi nici mândrie reală pentru pământul său.

Nu s-a oferit niciodată să o ducă pe Katie pe câmp, deşi i-a cerut să-i vadă câmpurile, iar când a discutat despre îmbunătăţirea producţiei agricole cu Rafael, Ramon a vorbit cu o hotărâre categorică – dar niciodată cu un entuziasm real.

A fost atât de surprinsă de atitudinea lui, încât la începutul săptămânii l-a întrebat dacă s-a gândit vreodată să facă altceva în afară de agricultură.

Ramon i-a răspuns cu un nelămuritor

„Da”.

— Atunci de ce vrei să o faci? a insistat ea.

— Pentru că agricultura este aici, i-a replicat el. Pentru că este a noastră. Pentru că aici, cu tine, am găsit mai multă linişte şi bucurie decât oricând în viaţa mea.

Linişte în comparaţie cu ce? s-a mirat disperată Katie. Iar dacă era cu adevărat fericit, nu arăta întotdeauna lucrul ăsta. De fapt, au fost multe dăţi în cursul acestei

săptămâni când Katie s-a uitat pe furiş la el ca să-i vadă o tensiune sumbră pe faţă, în ochi – o duritate pustiitoare. În clipa în care-şi dădea seama că-l urmăreşte, expresia îi dispărea. Şi îi zâmbea – unul din zâmbetele alea de o căldură intimă.

Ce ascundea de ea?

Vreo tristeţe profundă? Sau ceva mult mai rău? Vreun viciu ca al lui David sau...?

Clătină din cap respingând toate astea.

Ramon nu avea nicio legătură cu David. Nu semăna câtuşi de puţin cu el. Se opri din urcuş ca să rupă dintr-un copăcel o ramură absolut superbă, încărcată cu flori galbene.

A mirosit-o încercând să-şi alunge incertitudinile tulburătoare care n-o părăseau o clipă.

Când a ajuns în vârful dealului a auzit zgomotul ciocanelor şi al ferăstraielor ce venea dinspre casă.

Patru zugravi lucrau afară, vopsind cărămizile şi lemnăria, iar un altul vopsea obloanele.

Moralul i-a crescut când a făcut comparaţie între cocioaba dărăpănată care părea să fie duminică şi felul în care arăta acum.

În cinci zile, cu ajutorul unei armate de dulgheri, Ramon

a transformat-o în căsuţa pitorească pe care trebuie că o ţinea minte încă de când îl vizita pe bunicul său, care a trăit aici.

— Cutii pentru flori! a exclamat ea, tare.

Şi-a lăsat capul pe un umăr, încercând să vizualizeze ghivecele încărcate cu flori de sub ferestrele largi, aflate de fiecare parte de la intrare.

Era exact de ceea ce avea nevoie casa, a decis Katie.

Exact ceea ce ar face-o să arate ca o căsuţă dintr-o carte de poveşti, într-un decor de poveşti, pe o insulă dintr-o carte de poveşti.

Dar viaţa ei aici va fi oare o viaţă ca-n poveşti?

L-a găsit pe Ramon coborând o scară, în partea din fund a casei, unde vopsise şi el ceva.

Când i-a auzit vocea moale spunând „Bună”, s-a întors surprins. Un zâmbet atrăgător i-a luminat trăsăturile bronzate. Era atât de evident încântat să o vadă, încât Katie s-a simţit dintr-odată şi ea absurd de fericită.

— Ţi-am adus ceva, i-a spus şi a scos de la spate creanga încărcată cu flori, pe care i-a întins-o ca pe un buchet.

— Flori? s-a mirat el, acceptând ramura oficial şi plin de gravitate. Pentru mine?

— Mâine o să-ţi aduc bomboane. Şi i-a zâmbit provocator.

— Şi poimâine?

— Oh, se obişnuieşte să se aducă o bijuterie.

Ceva de bun-gust şi foarte scump, dar ceva mic – nimic ostentativ, care să te pună pe gânduri în legătură cu adevăratele mele intenţii.

— Şi după aceea?

— Încuie-ţi uşile şi apără-ţi virtutea, pentru că e ziua de plată, i-a spus râzând.

Pieptul lui lat era gol, strălucind de parcă ar fi fost uns cu loţiune de bronzat; şi mirosea a săpun şi sudoare, combinaţie pe care Katie a găsit-o ciudat de provocatoare când a strâns-o în braţe.

— Pentru tine, i-a spus în timp ce o mângâia leneş pe spate şi-şi apropia tot mai ameninţător gura de a ei, voi fi o cucerire uşoară. Dau virtutea doar în schimbul florilor.

— Stricat neruşinat ce eşti!

— Sărută-mă, Katie!

Capitolul 16

Când părintele Gregorio i-a rostit numele de la altar, urmat de cel al lui Ramon, a zvâcnit uşor din cap. Citea proclamaţiile de căsătorie, şi-a dat ea seama.

Parcă toată lumea din biserica aglomerată s-a întors la unison spre rândul din spate, unde

Katie şi Ramon stăteau între Gabriella şi soţul ei, şi familia lui Rafael.

Sătenii ştiau cu siguranţă cine este Ramon Galverra Vicente, şi-a spus ea, ceea ce nici nu era surprinzător, dat fiind că s-a născut aici.

Surprinzătoare a fost atitudinea lor ciudată faţă de el. Din clipa în care a păşit în biserică, l-au urmărit cu o curiozitate evidentă. Câţiva au dat din cap sau i-au zâmbit, dar chiar şi în expresia acestora se putea citi curiozitate amestecată cu incertitudine şi chiar cu o teamă plină de respect.

Fireşte, atitudinea lui Ramon înainte de începerea serviciului religios a descurajat pe oricine ar fi dorit să-i facă vreun avans prietenesc.

Cu un zâmbet înstrăinat, de o politeţe rece, şi-a plimbat privirea peste ocupanţii curioşi ai bisericii, după care s-a aşezat alături de Katie şi i-a ignorat total.

Katie se foia pe scaunul tare şi neconfortabil, cu o

expresie de deplină concentrare la slujba oficiată de părintele Gregorio, din care nu înţelegea niciun cuvânt.

A început să se întrebe dacă nu cumva conspirau toate ursitele pentru a-i împiedica cât mai multă vreme, pe ea şi Ramon, să rămână singuri.

În ultimele şapte zile nu se ivise nicio ocazie „să-şi împărtăşească trupurile unul cu celălalt”, aşa cum prevestise Ramon că se va întâmpla.

Vineri, în timp ce Katie se afla încă în braţele lui, bucurându-se de sărutările ameţitoare de mulţumire pentru „*ouquet*-ul” primit, un val de nori negri a început să se rostogolească pe cer, acoperind soarele.

Ceea ce a început ca o ploaie uşoară s-a transformat în curând într-una torenţială. Au petrecut o seară plăcută, chiar dacă nesatisfăcătoare, jucând cărţi cu Gabriella şi cu soţul ei.

Sâmbătă, cerul s-a limpezit, iar bărbaţii au muncit toată ziua la casă. Acum, că electricitatea funcţiona, Ramon îi ţinea să lucreze înăuntru până când se întuneca, ceea ce dintr-un foc a eliminat casa ca loc de întâlnire.

Sâmbătă seara, devreme, Eduardo le-a sugerat lui Ramon şi lui Katie o plimbare în „Golful fosforescent”.

Katie a fost uimită ca, dintre toţi, Eduardo să propună o

ieşire atât de romantică şi să le ofere şi maşina lui în acest scop. Nu şi-l putea imagina pe Eduardo în rolul lui Cupidon, când ştia cât de mult o dezaproba. Misterul a fost elucidat în clipa în care Ramon a consultat-o pe Katie, iar ea a acceptat cu plăcere.

— Atunci s-a aranjat, a spus Eduardo. Eu şi

Gabriella suntem încântaţi să vă însoţim. De fapt, în felul ăsta erau împiedicaţi să rămână singuri acasă, în timp ce Eduardo ar fi dus-o pe Gabriella în golf. După expresia lui Ramon, Katie era sigură că era foarte supărat pe prietenul lui.

Totuşi, seara a fost un succes neaşteptat.

La începutul călătoriei de 50 de mile, pe drumurile bine întreţinute ale insulei, Ramon a rămas tăcut şi gânditor, stând alături de Katie pe bancheta din spate.

Dându-şi seama că Eduardo era cauza, Katie a arborat cel mai strălucitor zâmbet al ei şi, curând, a început să zâmbească şi Ramon, încercând să-i răspundă la numeroasele întrebări despre peisajul pe lângă care treceau.

Phosphorescent Baf a fost o experienţă magică pentru Katie. Aceiaşi nori grei care au adus ploaia, ţinându-i pe majoritatea turiştilor departe de golf, au acoperit şi luna.

Cu Gabriella şi Eduardo în faţă, într-o barcă cu motor închiriată, iar ei în spate, Katie când îşi ridica faţa spre Ramon pentru a primi un sărut furat, când se răsucea în scaun pentru a privi luminiţele verzi care sclipeau în valurile tăiate de barcă.

La sugestia lui Ramon, s-a aplecat peste bord şi şi-a cufundat mâna în apă. Când a ridicato, aceleaşi luminiţe verzi sclipeau pe braţul ei. Până şi peştii care făceau salturi lăsau o aversă de luminiţe verzi în urma lor.

În ce-l priveşte, Ramon s-a relaxat în barcă, arătând ca un băştinaş uşor amuzat care întreţinea trei turişti. Dacă a fost ceva care i-a făcut mai multă plăcere decât s-o privească pe Katie cum se bucura de tot ce vedea, atunci a fost dejucarea dorinţei lui Eduardo de a avea o oarecare intimitate romantică cu soţia lui pe locurile din spate ale bărcii. De fiecare dată când Eduardo le sugera să treacă în faţă, Ramon refuza vesel:

— Ne simţim perfect aici, în spate, Eduardo.

Spre sfârşitul serii, Eduardo era cel care se uita iritat la Ramon, care zâmbea cu satisfacţie.

Tunetul, al cărui ecou a răsunat în întreaga biserică, a fost urmat de un triplu fulger, luminând superbele vitralii. Katie a zâmbit sec, acceptând ceea ce, după cât se părea,

urma să fie încă o zi în care vremea îi va forţa să rămână în casă, încă o zi şi o seară când nu va putea să stea singură de vorbă cu Ramon.

— Avem o zi perfectă pentru cumpărături, i-a spus Gabriella a doua zi de dimineaţă, la opt şi jumătate, aducându-i cafeaua în dormitor. Soarele a ieşit dintre nori, a adăugat ea veselă, aşezându-se pe pat. Şi-a băut cafeaua urmărind-o cu privirea pe Katie, care se pregătea pentru întâlnirea cu padre Gregorio.

— Arăţi perfect, a zâmbit Gabriella. Arăţi aşa cum arăţi întotdeauna – frumoasă!

Katie a ridicat ochii spre tavan, acceptând râzând complimentul făcut în clipa când pleca şi i-a promis Gabriellei că se va întoarce de îndată ce termină cu părintele Gregorio.

Cincisprezece minute mai târziu, nu mai râdea.

Stătea înţepenită în scaun roşind sub privirea scrutătoare a părintelui Gregorio.

— Te-am întrebat, a repetat ameninţător, dacă Ramon ştie că-ţi foloseşti banii, cărţile de credit ca să plăteşti mobila pentru acea casă?

— Nu, a recunoscut îngrijorată Katie. Cum aţi descoperit?

— Vom ajunge şi la asta imediat, i-a spus cu voce joasă, plină de furie. În primul rând, vreau să aflu dacă ştii că Ramon s-a întors în sat după o absenţă de mai mulţi ani? Că a plecat de aici de multă vreme pentru ceva mai bun?

— Da, ca să lucreze pentru o companie care a dat faliment.

Recunoaşterea acestui fapt l-a înfuriat şi mai tare pe părintele Gregorio.

— Atunci înseamnă că ştii că s-a întors aici ca să o ia de la capăt, fără nimic?

Katie a dat din cap, simţindu-se de parcă urma să-i cadă o sabie în cap fără să ştie însă din ce direcţie.

— Ai cea mai mică idee, señorita, câtă forţă şi curaj îi trebuie unui bărbat să se întoarcă în locul în care s-a născut nu ca un om de succes, ci ca un falit? înţelegi ce înseamnă pentru mândria lui când este nevoit să dea ochii cu oamenii care au crezut că i-a părăsit şi a avut succes – şi care acum văd că s-a întors aici înfrânt?

— Nu cred că Ramon se simte înfrânt sau căzut în dizgraţie, a protestat ea.

Padre Gregorio a bătut cu pumnul în birou.

— Nu, nu a căzut în dizgraţie, dar o să cadă, mulţumită dumitale! Mulţumită dumitale, lumea din sat o să spună că

novia lui bogată din Statele Unite a trebuit să-i plătească prosoapele ca să aibă cu ce să se şteargă pe mâini!

— Nimeni nu ştie că plătesc din banii mei jumătate din costul a tot ceea ce cumpăr! a izbucnit ea. Cu excepţia dumneavoastră şi – nimeni, s-a corectat rapid, protejând-o pe Gabriella.

Nimeni, cu excepţia dumitale şi a mea, a imitat-o el batjocoritor. Şi Gabriella Alvarez, desigur.

Şi jumătate din sat, care în clipa asta bârfeşte despre acest lucru cu cealaltă jumătate!

Am fost destul de clar?

Katie a dat nefericită din cap.

— Gabriella a păstrat, fireşte, secretul faţă de Eduardo, care i-ar fi spus lui Ramon. Ai obligato să-şi mintă propriul bărbat pentru tine!

Îl privea îngrijorată cum încearcă să-şi recapete controlul.

— Señorita Connelly, există cea mai vagă, cea mai slabă posibilitate să credeţi că Ramon nu va avea nicio obiecţie la ceea ce faceţi?

Katie şi-ar fi dorit mai mult decât orice să profite de această scuză, dar mândria o împiedica să fie laşă.

— Nu, i-am spus lui Ramon că vreau să particip la

cheltuielile pentru lucrurile cumpărate şi el... nu a fost încântat de idee... A văzut cum ochii preotului se îngustează. Ei bine, s-a opus vehement.

— Aşa deci. Ramon ţi-a spus să n-o faci, dar dumneata ai făcut-o totuşi, numai că pe furiş,;

da? Nu i-ai dat ascultare.

Temperamentul ei a reacţionat imediat.

— Să nu-mi spuneţi mie că nu i-am dat ascultare, padre. Nu sunt un câine dresat. În al doilea rând, aş vrea să vă reamintesc că am cheltuit „pe furiş” o bună parte din banii mei pentru Ramon, ceea ce cred că poate fi considerat mai degrabă caritate. Ceea ce nu este nicidecum o crimă.

— Caritate! a explodat el furios. Asta este;

Ramon pentru tine – un caz de caritate, un obiect al milei?

— Nu! Fireşte că nu!

Ochii ei imenşi erau plini de o groază reală .

— Deci, dacă plăteşti jumătate pentru tot, asta înseamnă că şi cheltuieşti de două ori pe cât îşi poate permite. Eşti chiar atât de răsfăţată, încât trebuie să ai exact ce-ţi doreşti chiar acum, în clipa asta?

Katie se gândi că în comparaţie cu interogatoriul ăsta inchiziţia spaniolă trebuie să fi fost o nimica. Nu-i putea

evita întrebarea şi, categoric, nu i-ar fi putut spune că a plătit jumătate din tot ceea ce a cumpărat ca să nu se simtă obligată să se căsătorească cu Ramon.

— Aştept să-mi răspunzi.

— Aş vrea şi eu să vă răspund, i-a spus nefericită. Numai că nu pot. N-am făcut-o pentru niciunul dintre motivele la care vă gândiţi dumneavoastră. Este prea greu de explicat.

— Este şi mai greu de înţeles. De fapt, señorita, eu nu te înţeleg. Gabriella este prietena dumitale, şi totuşi nu ai ezitat să o implici în trădarea dumitale. Stai sub acoperişul lui Eduardo şi totuşi nu ai nicio remuşcare pentru faptul că-i răsplăteşti ospitalitatea obligând-o pe soţia lui să-l mintă. Vrei să te căsătoreşti cu Ramon şi totuşi nu i te supui, îl minţi şi-l expui dizgraţiei. Cum poţi să faci toate astea cuiva pe care-l iubeşti?

A început să-şi piardă culoarea din obraji, iar padre Gregorio, remarcând durerea de pe faţa ei, clătină din cap. Când a vorbit din nou, avea vocea încordată, dar mai blândă.

— Señorita, în pofida tuturor lucrurilor ăstora, nu cred că eşti egoistă sau fără suflet. Probabil că ai un motiv întemeiat să faci ceea ce faci.

Spune-mi-l, ca să pot să înţeleg.

Rămasă fără grai, Katie nu putea face altceva decât să se holbeze la el.

— Spune-mi! Spune-mi că-l iubeşti pe Ramon şi că nu ţi-ai dat seama că satul o să bârfească. Aş crede, te-aş ajuta chiar să-i explici şi lui Ramon. Spune-mi asta, şi terminăm pe loc aranjamentele pentru căsătorie.

Stomacul i s-a strâns într-un nod dureros, dar faţa îi era calmă.

— Nu vă datorez nicio explicaţie, padre. Şi nici nu voi discuta cu dumneavoastră sentimentele mele faţă de Ramon.

Sprâncenele lui albe şi stufoase s-au unit într-o încruntătură furioasă. Lăsându-se pe spătarul scaunului, o cercetă îndelung şi pătrunzător.

— Nu vrei să vorbeşti de sentimentele pentru Ramon pentru că nu ai niciun sentiment faţă de el... Aşa este?

— Nu am spus asta! a negat Katie, dar mişcările convulsive ale pumnului ţinut pe genunchi îi trăda zbuciumul interior.

— Poţi să spui că-l iubeşti?

Katie se simţea de parcă era sfâşiată în bucăţi de sentimentele devastatoare pe care nici nu le înţelegea,

nici nu le putea controla. A încercat să rostească cuvintele pe care aştepta să le audă de la ea, să-l liniştească, dar nu a putut. Nu putea decât să-l privească într-o tăcere de gheaţă.

Părintele Gregorio îşi lăsă umerii în jos.

Când a vorbit, cumplita disperare din vocea lui a adus-o pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Înţeleg, a spus el. Cu sentimentele pe care le ai, ce fel de soţie ai putea să fii pentru Ramon?

— O soţie bună! a şoptit cu vehemenţă.

Intensitatea emoţiei ei l-a uluit. Se holba din nou la ea, ca şi cum încerca singur să o înţeleagă.

Îşi plimbă privirea pe faţa ei palidă şi scrutându-i ochii albaştri a descoperit în adâncimile lor chinuite ceva ce i-a adus gentileţe în glas.

— Foarte bine. Am să accept lucrul ăsta.

Afirmaţia lui uluitoare a avut un efect la fel de uluitor asupra ei, care a fost cuprinsă din cap până în picioare de un tremur datorat unui inexplicabil amestec de uşurare şi îngrijorare.

— Dacă îmi spui că eşti pregătită să-ţi îndeplineşti îndatoririle ca soţie a lui Ramon, am să te cred. Eşti pregătită să pui nevoile lui înaintea nevoilor tale, să

cinsteşti şi să respecţi...

— Autoritatea lui? l-a întrerupt scurt. Nu cumva să uitaţi „să-i dau ascultare”, a adăugat revoltată ridicându-se în picioare. Nu asta urma să mă întrebaţi?

— Să presupunem că da, a spus el cu o curiozitate rece. Ce ai fi răspuns?

— Exact ce ar fi răspuns orice femeie cu minte, gură şi coloană vertebrală în faţa unei asemenea sugestii revoltător de insultătoare!

Nu voi promite, categoric nu voi promite supunere nici unui bărbat. Animalele şi copiii dau ascultare şi se supun, nu femeile!

— Ai terminat, señorita?

Katie a înghiţit în sec şi a dat aprobator din cap.

— Atunci permite-mi să-ţi spun că nu aveam de gând să menţionez cuvântul „supunere”.

Voiam să te întreb dacă eşti dispusă să respecţi dorinţele lui Ramon, nu autoritatea lui. Şi, spre ştiinţa dumitale, i-aş fi cerut lui Ramon să-şi ia exact aceleaşi angajamente pe care ţi le-am cerut dumitale.

Şi-a coborât ochii, iar genele lungi i-au umbrit obrajii, ascunzându-i teribila stânjeneală.

— Îmi pare rău, a spus încet. Am crezut...

— Nu trebuie să te scuzi, a oftat obosit părintele Gregorio. S-a întors şi a pornit spre fereastra care dădea spre piaţă şi biserică. Şi nu mai trebuie să vii din nou aici, a adăugat fără să se uite la ea. Am să-l anunţ pe Ramon ce am decis.

— Şi ce anume? a reuşit să bâiguie.

— Vreau să cuget în linişte o vreme înainte de a hotărî ceva.

Katie şi-a trecut mâinile prin păr.

— Padre Gregorio, nu ne puteţi împiedica să ne căsătorim. Dacă nu necăsătoriţi dumneavoastră, o va face altcineva.

Spatele i-a devenit rigid. Întorcându-se, încet, i-a aruncat o privire în care se citea atât supărare, cât şi o uşoară veselie.

— Mulţumesc că mi-ai amintit care-mi sunt limitele, señorita. M-ai fi dezamăgit foarte tare dacă n-ai fi găsit o nouă cale de a mă contrazice exact înainte să pleci, în aşa fel încât să-mi fac cea mai proastă părere posibilă despre tine.

Katie l-a privit cu o furie neputincioasă.

— Sunteţi cel mai trufaş, cel mai îngâmfat...! A tras adânc aer în piept încercând să se calmeze.

Nu-mi pasă ce părere aveţi despre mine!

— Încă o dată îţi mulţumesc, i-a spus părintele Gregorio înclinându-şi capul într-o plecăciune exagerată.

A smuls un pumn de iarbă şi, nervoasă, a aruncat-o cât a putut de departe. Stătea pe o stâncă mare, plată, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac, uitându-se în gol peste dealurile molcome şi văile din jur. Soarele cobora într-un evantai de raze roşii şi aurii, dar peisajul nu avea nicio influenţă asupra stării ei de spirit, după întâlnirea din cursul dimineţii cu părintele Gregorio. Şi nici cele şase ore de cumpărături cu Gabriella. La o depărtare de 100 de yarzi în dreapta ei, oamenii care munceau la casă îşi strângeau uneltele şi plecau la cină, după care urmau să se întoarcă să termine ce mai aveau de făcut.

Se întrebă unde fusese Ramon toată ziua, dar era prea nemulţumită şi supărată pe ea însăşi şi pe preotul ăla băgăcios, ca să se preocupe prea mult de asta.

Cum îndrăzneşte omul ăsta să se îndoiască de motivele şi emoţiile ei? se întrebă uitându-se neagră de furie spre munţii care se profilau în zare.

— Sper că nu la mine te gândeşti cu expresia asta, a auzit o voce profundă, amuzată.

Şi-a întors surprinsă capul. Ramon era la mai puţin de

un yard de ea, trupul lui înalt, cu umeri largi, blocându-i apusul azuriu.

Arăta de parcă-şi petrecuse ziua în biroul fabricii de conserve şi doar şi-a dat haina jos, şi-a descheiat gulerul cămăşii albe ca zăpada şi şi-a răsucit manşetele în sus, pe braţele bronzate. Avea sprâncenele negre ridicate în semn de întrebare şi îi studia faţa cu o privire pătrunzătoare.

— De fapt, eu...

— Puneai la cale o crimă? îi sugeră sec Ramon.

— Cam aşa ceva, a mormăit ea.

— Victima să fie oare o persoană pe care o cunosc?

— Padre Gregorio, a recunoscut ridicându-se în picioare.

Privind în jos la ea, de la înălţimea lui copleşitoare, Ramon şi-a băgat adânc mâinile în buzunarele pantalonilor.

În urma gestului, cămaşa albă i s-a întins peste pieptul musculos şi umerii largi, iar pulsul ei a luat-o razna ca răspuns la masculinitatea puternică, pe care o emana.

Totuşi, următoarele lui cuvinte i-au readus atenţia la problema pe tapet.

— L-am văzut în sat cu câteva minute în urmă, Katie. Nu vrea să ne căsătorească. Este pornit rău.

Katie s-a simţit afectată de faptul că dispreţul părintelui

Gregorio faţă de ea a mers atât de departe.

Faţa ei frumoasă s-a înroşit de indignare.

— Ţi-a spus de ce?

Ramon a zâmbit brusc. Unul din zâmbetele alea neaşteptate şi devastatoare care îi tăiau întotdeauna răsuflarea.

— Padre Gregorio pare să creadă că-ţi lipsesc unele atribute pe care el consideră că trebuie să le aibă o soţie bună.

— Cum ar fi? a întrebat ea bătăioasă.

— Supunerea, docilitatea şi respectul pentru autoritate.

Katie s-a simţit sfâşiată între spiritul ei de revoltă şi sentimentul de vinovăţie.

— Tu ce i-ai spus?

— I-am spus că-mi doresc o soţie, nu un cocker spaniol.

— Şi?

— Padre Gregorio, continuă el cu ochii strălucindu-i de luminiţe jucăuşe, crede că mi-ar fi mai bine cu un cocker spaniol.

— Oh, aşa deci! Ei bine, dacă e să mă întrebi pe mine, tiranul ăla bătrân şi băgăcios manifestă o preocupare nefirească pentru binele tău.

— De fapt, este preocupat de binele tău, a spus sec

Ramon. Se teme foarte tare ca nu cumva la scurtă vreme după ce ne vom căsători, să nu fiu tentat să te omor.

S-a întors cu spatele la el pentru a-şi ascunde confuzia şi durerea.

— Este atât de important pentru tine ceea ce gândeşte el?

Ramon şi-a aşezat încet mâinile pe umerii ei, trăgând-o delicat cu spatele spre el.

— Ştii că nu este. Dar orice întârziere a căsătoriei noastre este importantă pentru mine.

Dacă padre Gregorio nu se va răzgândi, va trebui să găsesc în San Juan un preot să ne căsătorească, iar proclamaţiile vor trebui citite probabil din nou. Vreau să mă căsătoresc cu tine duminică, Katie, şi numai părintele Gregorio poate face posibil acest lucru. Ştii asta.

Restul este gata. Lucrul la casă va fi terminat în seara asta, părinţii tăi au deja rezervări la avion pentru sâmbătă, iar eu le-am oprit un apartament la Caraibe Hilton.

Îi simţea răsuflarea caldă în păr, era foarte conştientă de trupul lui musculos şi tare lipit de spatele ei.

— Părintele Gregorio a plecat în Insula Vieques.

Când se întoarce, joi, vreau să vorbeşti cu el şi să-i dai toate asigurările pe care le doreşte.

Rezistenţa ei a început să cedeze când a răsucito în braţe şi i-a cuprins gura.

— Ai să faci asta pentru mine? a murmurat răguşit, întrerupând contactul.

Katie îi privea gura puternică, senzuală. Şi-a ridicat capul uitându-se în ochii lui negri şi fermecători, şi bruma de apărare ce i-a mai rămas s-a dezintegrat într-o clipă. O dorea atât de mult! Şi-i simţea deja coapsele tari lipite de ea.

Şi ea îl dorea – la fel de mult.

— Da, a murmurat.

A strivit-o la piept, într-o îmbrăţişare puternică, şi a sărutat-o îndelung, cu pasiune. Când i-a depărtat buzele nerăbdătoare să-i primească limba, Ramon a gemut de plăcere, sunetul declanşând o reacţie primitivă din partea ei.

Fără niciun pic de sfială a ieşit în întâmpinarea pasiunii lui cu propria ei pasiune, dorind să-i ofere cel puţin aceeaşi plăcere pe care i-o dădea el ei. L-a sărutat cu tot atâta erotism pe cât a făcut-o el, mângâindu-i convulsiv torsul, arcuindu-şi trupul pentru a veni în întâmpinarea lui.

A exclamat dezamăgită când Ramon s-a depărtat.

Tremurând încă de dorinţă, a deschis ochii înceţoşaţi. În

lumina tot mai slabă a apusului de soare, cu ochii în ochii ei, Ramon i-a şoptit cu patimă:

— Te iubesc, Katie!

Ea a deschis gura să vorbească, dar nu a putut să articuleze niciun cuvânt. Stomacul i se agita îngrozitor, după care s-a strâns într-un nod dureros. A încercat să spună „Te iubesc”, dar cuvintele pe care i le-a strigat de atâtea ori în acea îngrozitoare noapte, cu mult timp în urmă, lui David, i se opreau acum în gât, paralizându-i coardele vocale.

Cu un geamăt adânc, şi-a încolăcit braţele de gâtul lui şi a început să-l sărute cu disperare, simţind cum fiecare fibră a trupului lui se încorda, respingând-o.

Ramon simţi durerea ca o împunsătură de pumnal înroşit. Nu-l iubea! S-o ia dracu’! Nu-l iubea.

— Nu... nu pot să o spun, a izbucnit în hohote, agăţându-se strâns de el, lipindu-şi trupul de al lui. Nu pot să spun cuvintele pe care vrei să le auzi. Pur şi simplu nu pot!

Ramon o privea urând-o pe ea şi urându-se pe el pentru că o iubeşte. Începu să-i desfacă mâinile din jurul gâtului, dar Katie dădea sălbatic din cap, strângându-le mai tare, lipindu-se şi mai mult de el. Lacrimile ce-i ţâşneau din ochi

i se rostogoleau pe genele lungi, prelingându-se pe obrajii ei frumoşi.

— Nu înceta să mă iubeşti, îl implora violent, doar pentru că eu nu pot să spun încă aceste cuvinte. Te rog, nu!

— Katie! a zis el aspru. Buzele ei moi au început să tremure când i-a auzit răceala din voce. A prins-o de umeri. Voia să se elibereze din strânsoarea braţelor ei, să o îndepărteze cu fermitate. Katie ştia asta.

— Te rog, nu, a şoptit, iar vocea i s-a frânt.

La fel şi controlul lui. Gemând, a îmbrăţişat-o cu pasiune, i-a strivit buzele. S-a topit toată în văpaia cu care i-a răspuns, aprinzând flăcările adânci din lăuntrul lui.

— Katie, a şoptit chinuit, strângând-o în braţe, în timp ce ea îl săruta cu o ardoare pe care nu i-o mai arătase până atunci.

— Katie... Katie... Katie...

Îl iubea, era sigur de asta! O simţea! Nu putea să rostească cuvintele, dar trupul ei îi spunea că-l iubeşte. Nicio femeie nu-şi putea oferi trupul unui bărbat în felul în care şi-l oferea Katie, decât dacă-i dăduse deja şi inima. A întins-o pe iarbă, ea nedezlipindu-şi bu zele de ale lui, mângâindu-l cu mâini febrile. A declanşat văpaia din el; şi-

a descheiat nasturi cămăşii, a scos-o, dornic să ardă până la capăt atâta vreme cât Katie izbucneşte în flăcări împreună cu el.

I-a scos bluza şi sutienul, apoi a început să se desfete cu senzaţia ameţitoare a sânilor goi ce se umflau în cupa palmelor lui. S-a aplecat peste ea, i-a cuprins gura, plonjând ritmic cu limba în cavitatea fierbinte pentru a-i spune în felul ăsta, cu îndrăzneală, ce dorea să-i facă. Iar Katie a primit fericită invazia posesivă.

Ramon îşi simţea trupul ca un furnal. A ridicato deasupra, devorându-i cu privirea sânii albi, striviţi de pieptul lui.

— Te doresc cu ardoare, i-a şoptit cu voce groasă. Te doresc atât de mult, încât sufăr de dor de tine, tânjesc după tine. I-a tras capul spre el, sărutând-o adânc. Fă-mă să te doresc mai mult, Katie. Şi l-a făcut.

L-a sărutat cu tot sufletul şi trupul, scoţând gemete joase, animalice de plăcere în timp ce se mişca sinuos în jurul bărbăţiei lui stârnite.

Ramon a strâns-o şi mai tare în el, dorind să-i absoarbă trupul, lăsând-o să-l ducă pe culmi agonizante ale dorinţei, înainte ca în cele din urmă să se rostogolească pe o parte şi să o ia cu el.

A deschis uşor ochii, fluturând din gene. Ramon respira sacadat, cu faţa dură şi întunecată de pasiune. A ridicat buzele spre el; a dat să aplece gura spre gura ei, apoi s-a controlat.

— Ai să mă faci să-mi pierd minţile, i-a spus răguşit.

Katie se aştepta ca el să termine ce începuseră.

În schimb, Ramon s-a retras şi s-a întins lângă ea, trăgându-i capul pe umăr, ţinând-o lipită de el, cu ochii întorşi spre cerul nopţii. Era nedumerită. Nu-şi putea imagina de ce s-a oprit dintr-o dată; numai dacă nu cumva credea că asta a vrut ea.

Dar ea nu a vrut nicidecum asta! Cum putea să creadă aşa ceva când tot trupul ei tânjea după al lui, când îşi dorea mai mult decât orice să-i ofere plăcere? S-a întors într-o parte, hotărâtă să afle.

— Dacă te fac să-ţi pierzi minţile, nu este decât vina ta, i-a spus ea şi, înainte să poată răspunde ceva, a început să-i urmărească seducător cu limba linia urechii.

Ramon a prins-o cu mâna liberă de talie, mângâind-o. A început să tremure de plăcere când şi-a vârât limba în ureche, explorându-i senzual fiecare interstiţiu.

— Katie, încetează sau altfel am să fac şi eu acelaşi lucru.

Fără să fie intimidată, şi-a continuat explorarea excitantă.

— Mi-ai făcut deja, i-a suflat în ureche. Şi îmi place.

— Şi mie îmi place, de asta vreau să încetezi!

Katie şi-a adunat tot curajul şi s-a sprijinit într-un cot. S-a uitat o clipă gânditoare la lanţul de argint care-i strălucea la gât şi la medalionu care zăcea pe pătura de păr negru a pieptului apoi a ridicat ochii mari, întrebători, spre ochi lui.

— Ramon, l-a întrebat urmând cu degetele conturul lanţului, fără să ia în seamă efectul devastator pe care-l avea asupra lui. Ţi-a trecut vreodată prin cap că ar trebui să nu ne oprim?

— Mi-a trecut, i-a spus sec, prinzând-o de mână pentru a-i stăvili coborârea chinuitoare. Mi-a trecut de vreo 200 de ori în ultimele zece minute.

— Atunci de ce? De ce ne oprim, vreau să spun?

Şi-a întors capul şi a privit spre stelele de părtate care licăreau timid pe cerul ca de cerneală.

— Pentru că oamenii se vor întoarce în cu rând de la masa de seară. Lucru adevărat, fire şte, dar nu ăsta era motivul pentru care dădea înapoi. Dacă ar fi fost absolut sigur că îl iubeşte, ar fi dus-o pur şi simplu în clipa asta în

altă parte, unde puteau să aibă intimitate. Dacă ar fi fost sigur că-l iubeşte, ar fi făcut dragoste în fiecare zi de când au sosit în Porto Rico. Dacă Katie l-ar iubi, atunci contopirea fizică a trupurilor lor ar întări şi ar adânci această dragoste.

Dar dacă tot ce simte ea pentru el este numai o puternică dorinţă fizică, dacă acesta era singurul motiv pentru care voia să se căsătorească cu el, atunci satisfacerea acestei dorinţe înainte de a fi practic căsătoriţi ar atenua presiunea care ar determina-o să meargă în faţa altarului. Şi nu voia să rişte asta.

Pentru a-i satisface apetitul sexual, va trebui mai întâi să se căsătorească cu el. Din clipa în care a luat-o în braţe la St. Louis, între ei s-a manifestat o imensă chimie fizică. Şi-a dat seama imediat de lucrul ăsta şi de atunci l-a exploatat în permanenţă. Îi era ruşine de ceea ce îi făcea lui Katie.

Ea avea încredere în el, iar el folosea propria ei dorinţă ca o armă pentru a o forţa să se căsătorească cu el. Dar era o armă cu două tăişuri, pentru că se chinuia singur sărutând-o şi mângâind-o până se dezlănţuiau amândoi, ca în acel moment să dea înapoi. De fiecare dată când o lua în braţe era un adevărat chin ştiind că era atât de dulce,

atât de fierbinte şi tânjea atât de mult să fie posedată, iar el să nu poată face asta. Ce fel de bărbat era dacă recurgea la un asemenea şantaj sexual? se întrebă cu dispreţ.

Răspunsul era la fel de umilitor ca şi întrebarea.

Era acel gen de bărbat foarte îndrăgostit de o femeie care, după cât se părea, nu-l iubeşte.

Mintea lui a respins violent această concluzie.

Katie îl iubeşte! Simţea asta pe buzele lui. Dumnezeule, înainte să se căsătorească va trebui să recunoască asta! O va face el să-i spună că-l iubeşte!

Şi dacă nu, ce?

Închizând ochii, Ramon a tras adânc aer în piept. Dacă nu, va trebui să o lase să plece.

Mândria lui şi respectul de sine nu-i vor permite să trăiască cu ea, să o iubească cum o iubeşte, ştiind că ea nu-l iubeşte. N-ar suporta ruşinea sau durerea unei dragoste neîmpărtăşite.

Katie s-a lipit de el, trezindu-l din reverie.

— Este timpul să plecăm, i-a spus ridicându-se, în pofida voinţei lui. Gabriella şi Eduardo ne aşteaptă la cină. S-or întreba pe unde umblăm.

Katie i-a aruncat un zâmbet sec, punându-şi bluza şi netezindu-şi părul cu degetele.

— Gabriella ştie unde suntem. Eduardo presupune în mod automat că te-am târât pe undeva, ca să încerc să te seduc. Când este vorba de mine, Eduardo presupune ce este mai rău.

— Eduardo nu este îngrijorat că ai putea să-mi furi virginitatea, Katie. Am pierdut-o demult, în aceeaşi noapte cu el, după câte ţin eu bine minte.

Bărbia ei frumoasă s-a ridicat în vânt într-o atitudine de dezinteres, dar în voce i se simţea gelozia, ceea ce l-a încântat pe Ramon, tocmai o asemenea reacţie sperase să declanşeze.

— Câţi ani aveai atunci?

— Nu este treaba ta, i-a răspuns el râzînd.

Capitolul 17

— Vă mulţumesc încă o dată, le-a spus veselă, două zile mai târziu.

Le făcu din uşă semne de rămas-bun lui Rafael, soţiei şi fiilor lui, care o ajutaseră să termine curăţenia în casă, să aranjeze mobila şi să pună perdelele, treabă care a durat toată ziua de ieri şi cea de astăzi. S-a uitat după camionul lui Rafael cum ieşea din curte, după care s-a întors spre Gabriella, care se extrăgea obosită dintr-un fotoliu.

Munceau din zori, iar acum era după-amiază târziu.

— Cred că Ramon va fi surprins, repetă Gabriella.

Acum două zile muncitorii erau încă aici, iar locul era gol. Când o să vină astă-seară, o să vadă toată mobila aranjată, patul făcut, iar pe masa din bucătărie sunt până şi lumânări şi şerveţele. N-o să-i vină să-şi creadă ochilor!

— Sper să ai dreptate, a murmurat Katie cu o umbră de mândrie. I-am spus eu că poate să fie o casă drăguţă, dar nu m-a crezut.

— Drăguţă? s-a mirat Gabriella luându-şi geanta şi pornind spre uşă. Este de-a dreptul frumoasă. Ai mare talent pentru decorări interioare, Katie.

Uitându-se la ea, Katie se gândi la milele nesfârşite pe care le-au străbătut împreună, la expediţiile frenetice, la orele obositoare de căutări prin magazine. Şi în tot timpul ăsta Gabriella a fost veselă şi a susţinut-o.

— Gaby, i-a spus Katie moale, cuprinsă de afecţiune şi gratitudine, tu ai un mare talent pentru a fi o bună prietenă.

Trăsăturile Gabriellei au fost luminate de un zâmbet.

— Ciudată, nu-i aşa, această apropiere între noi! Nu ne-am cunoscut decât acum 11 zile şi totuşi pentru mine eşti aproape ca o soră.

Cele două femei, care băuseră o sticlă cu vin în timp ce munceau, şi-au zâmbit sfios, cu feţele îmbujorate de

băutură şi de plăcere, apoi Gabriella a plecat.

Katie a strâns paharele şi s-a uitat la ceas , era cinci. Aseară l-a făcut pe Ramon să-i promită că de la muncă vine direct acasă, ceea ce însemna că în următoarea jumătate de oră trebuie să sosească. Intră în bucătărie şi spălă cele două pahare, punându-le pe dulapul nou *Formica* pentru a fi pregătite când vine Ramon.

Fredonând, a deschis un dulap şi a scos altă sticlă de vin roşu şi tirbuşonul. De fapt, ea băuse destul vin.

Ceva mai mult decât destul – şi-a zis ea sec

Se simţea încinsă şi agitată. Dar, şi-a spus ve selă, terminarea casei era un foarte bun motiv pentru a sărbători.

Privi în jurul ei, în bucătărie. Veselă şi îmbietoare, exact aşa cum i-a spus lui Ramon că ar putea să fie. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet luminos, verde cu alb.

Pe unul dintre pereţi era o întreagă colecţie de coşuri din răchită şi pai de toate mărimile şi formele, pe care Katie le-a cumpărat pentru o zecime din preţul lor din Statele Unite. Toate dulapurile fuseseră vopsite în alb.

A ieşit din bucătărie şi a început să umble din cameră în cameră. În dormitor s-a oprit să netezească, fără să fie nevoie, cuvertura de pe pat.

Era din pătrate mari, fiecare pătrat cu alt model, dar toate potrivindu-se perfect în culorile de bază – auriu, alb şi maro.

Perdelele aurii atârnau la ferestrele largi, ar monizându-se şi completând mobila de stejar închisă la culoare şi covorul gros, auriu, care acoperea în parte podeaua de stejar lustruită.

Camera era perfectă, a decis ea.

Şi masculină.

Trecu peste gândul ăsta venit pe neaşteptate şi intră în living. Cheltuise aproape trei mii de dolari din banii ei, dar merita, şi-a zis mândră.

Canapeaua de culoarea ruginei era aşezată faţă în faţă cu două fotolii tapisate în crem şi ruginiu. Între ele, un covor mare, crem.

Masa imensă, pentru cafea, sculptată şi cu o bordură îngustă de alamă a fost cea mai mare extravaganţă a ei, dar când a văzut-o nu a putut rezista; şi nici lămpii care se asorta, aşezată între cele două fotolii.

Sau lampa veche de alamă să fi fost cea mai mare extravaganţă a ei? Nu-şi amintea, dar oricum nu conta. Camera, cu draperii crem şi cu ferestre înalte, era luxoasă, ademenitoare şi perfectă.

Şi masculină, îi şopti o voce mică.

O ignoră şi intră în baie, unde se spălă pe faţă şi-şi pieptănă părul. Îmi strălucesc ochii în cap de nerăbdare, şi-a zis când s-a privit în oglindă.

Sau numai de prea mult vin? A ridicat din umeri şi s-a uitat în jur, în baie. Totul era ultramodern şi aici; pentru că instalaţiile erau albe, a reluat tema şi în tapet, folosind o hârtie de un alb strălucitor, având tipărite extrase îndrăzneţe din ziare.

Şi-a zis că este şi deşteaptă; dacă Ramon oboseşte – de prosoapele roşii şi negre, le poate înlocui pe cele roşii cu altă culoare şi va părea o baie complet nouă.

S-a şters pe mâini cu un prosop roşu şi l-a strâns cu grijă, punându-l deasupra celui negru. Trebuie să fi sosit deja şi restul prosoapelor la magazinul din sat. Mâine, după ce-l va vedea pe părintele Gregorio, o să treacă să le ia.

Aruncă o ultimă privire peste baie, cu capul plecat într-o parte pentru a examina mai bine.

Poate că este puţin cam prea modernă în comparaţie cu restul casei, dar categoric era vie.

Şi masculină.

A admis în sfârşit lucrul ăsta – dar, dacă era adevărat,

atunci Ramon va fi cu siguranţă încântat. În definitiv, el era foarte masculin. A îi trat în sufragerie şi a început să rearanjeze superbele flori, galbene şi oranj, din bolul de pe mijlocul mesei.

Rolls-Royce-ul opri în capătul drumului, nu departe de aleea roşiatică ce ducea spre ea:

Se uită nervos spre bolta roşie pe care o formau crengile încărcate de flori ale superbilor arbuşti decorativi şi deliberă dacă să-i ceară lui Garcia să-l ducă până în faţa casei. Ardea de nerăbdare să o vadă pe Katie şi nu voia să-şi piardă timpul străbătând pe jos cele două mile.

Pe de altă parte, dacă ea o să-şi dea seama că şoferul îl duce la muncă şi-l aduce în fiecare zi cu Rolls-Royce-ul o să pună, fireşte, din nou întrebări. Întrebări la care fie va trebui să refuze să răspundă, fie să răspundă minţind. A indus-o în eroare, dar nu voia să o şi mintă.

— Aşteaptă-mă la locul obişnuit mâine dimineaţă, i-a spus lui Garcia. A deschis portiera a coborât, fără să aştepte ca şoferul să-i răspundă.

Ştia că a doua zi dimineaţă, la şapte şi jumătate, Garcia o să tragă maşina la marginea drumului, aşteptând la o curbă mai ferită cam la jumătate de milă de piaţa satului. Nimeni nu punea întrebări, nimeni nu aştepta răspunsuri.

Deşi Garcia nu mai era plătit, a insistat să-l ducă totuşi pe Ramon.

— Am fost împreună multă vreme, noi doi, i-a spus el lui Ramon la aeroport, în ziua în care a sosit Katie în Porto Rico. Cu ochi trişti şi cu mare demnitate, a adăugat: Până când maşina asta va fi vândută, am să fac pentru tine ceea ce am făcut dintotdeauna.

Pornind pe sub boltă, Ramon se gândea la

Garcia cu dragoste şi regret. Dacă i-ar cere să-l aştepte cu motorul mergând în faţa unei bănci, în timp ce el ar jefui-o, Garcia ar face lucrul ăsta fără nicio ezitare.

Recompensa pentru douăzeci de ani de serviciu loial urmează să fie şomajul şi o scrisoare de recomandare. Ramon îşi dorea din suflet să-i poată da ceva mai mult decât atât.

Merita mai mult.

Ajuns în pragul uşii, a înţepenit. Luat cu problemele şi preocupările zilei, uitase. Katie era aici, în casa lui, aşteptându-l.

Lumina soarelui se strecura prin fereastră, scăldând-o într-un halou auriu, cum stătea aplecată, în living, aranjând nişte flori sălbatice într-un bol de ceramică.

A simţit cum un sentiment de profundă mulţumire îşi

răspândeşte căldura prin vene. Cât de ciudat că, deşi considerat drept unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, nu a avut nicio dată sentimentul că vine acasă.

A venit acasă la amante şi servitori, în reşedinţe, apartamente şi vile pe ţărmul mării. Dar niciodată nu a trăit acest sentiment unic de li nişte care-l aştepta – pentru că niciodată nu venise cu adevărat „acasă”. Katie era acasă!

Înainte, oamenii l-au invidiat, acum îl vor compătimi pentru că şi-a pierdut bogăţia. Ce incredibil de stupid! Acum o avea pe Katie, iar ea l-a făcut foarte bogat. Acest înger minunat cu păr roşu-auriu şi ochi albaştri în care juca râsul urma să-i poarte copiii şi să împartă cu el zilele şi nopţile. Ea era tot ceea ce i-a lipsit întotdeauna din viaţă. Era bucuria!

— Te iubesc, Katie, a spus foarte încet.

Ea s-a întors imediat şi un zâmbet i-a lumi nat faţa.

— Ei bine? Ce crezi?

Cu braţele întinse s-a învârtit în cerc urmărindu-l nerăbdătoare cu privirea peste umăr.

Ramon ştia că l-a auzit şi i s-a strâns inima pentru că nu i-a răspuns, dar a trecut peste asta.

— Cred că eşti frumoasă, i-a spus plimbându-şi privirea

plină de admiraţie peste topul de catifea de un verde-deschis, care-i lăsa mijlocul gol, şi şortul asortat care-i dezvăluia picioarele frumoase.

Katie şi-a ridicat ochii spre cer.

— Nu despre mine! Despre casă, mobilă, totul...

Pentru prima dată s-a uitat în jur şi nu la Katie. Şi ce a văzut, l-a lăsat fără grai.

— Cum ai reuşit să cumperi toate astea cu banii pe care ţi i-am dat? Nu m-am gândit nicio clipă că au să-ţi ajungă pentru tot. Aveam de gând să-ţi mai dau când mi-ai fi spus că te duci după mobilă.

— Nu-ţi place? l-a întrebat, căzându-i faţa.

— Să-mi placă? zâmbi el. Nu m-am uitat încă la ea. Dar cum...

— Încetează să te tot gândeşti la bani. Să ştii că mă pricep teribil să mă târguiesc.

Şi-a strecurat mâna pe sub braţul lui şi l-a dus din cameră în cameră. Reacţia lui a pus-o în încurcătură. Se vedea că-i place ce a cumpărat şi că era încântat. Nu mai contenea cu laudele, care erau sincere, şi totuşi îl deranja ceva.

Nu a fost nevoie să aştepte prea multă vreme ca să descopere ce anume. În turul de prezentare, bucătăria a

fost ultimul punct.

Când a terminat să o inspecteze, Ramon s-a îndreptat spre bufetul pe care ea a pus mai devreme sticla cu vin. L-a urmărit cu privirea, admirându-i felul în care degetele lui lungi, capabile, umblau cu tirbuşonul, desfăcând cu îndemânare sticla.

— Ei bine? a spus plină de nerăbdare.

Acum, că ai văzut întreaga casă, ce crezi?

— Cred că este extrem de atrăgătoare, i-a spus turnând vin în cele două pahare. Şi i-a întins unul. Ai de gând să trăieşti aici?

Întrebarea a uluit-o în asemenea măsură, încât o clipă a lăsat-o fără grai. Apoi a spus:

— Da.

— Cât timp? a întrebat-o calm.

Vinul pe care l-a băut o ameţise.

— De ce-mi pui asemenea întrebări?

— Pentru că sunt două dormitoare în casa asta, i-a spus privind-o intens. Cel de-al doilea, aşa cum sunt sigur că ştii, este pentru copii. Şi totuşi ţi-ai dat mare osteneală să-l mobilezi cu un superb birou pentru mine, cu rafturi pentru cărţi şi un fotoliu. Nu două. Ai avut în vedere ca respectiva cameră să fie folosită numai de mine, nu de noi doi şi nu

de copiii noştri. Apartamentul tău era plin cu plante şi totuşi în casa asta nu există nici măcar una. Dormitorul tău era extrem de feminin şi totuşi...

— Plante? clipi Katie nedumerită, sentimentele ei trecând de la alarmă la veselie. Nici măcar nu m-am gândit la plante. Am să-ţi dau o plantă drept cadou de nuntă! a decis pe loc.

— Şi ai să-mi dai şi copii? a întrebat-o cu faţa impasibilă.

— Nu în chip de cadou de nuntă. Gândeşte-te ce s-ar mai bârfi!

Ramon se uită de la faţa ei uşor îmbujorată la sticla goală de vin de lângă cea pe care tocmai a deschis-o.

— Cât vin ai băut din sticla aia?

— Ceva mai mult de jumătate, a declarat mai curând mândră. Restul l-a băut Gabriella.

Lui Ramon îi venea să o zgâlţâie ca să o trezească la realitate. S-a dus în schimb spre ferestrele din colţul bucătăriei. Ridicând paharul, a băut cu sete, apoi a rămas cu ochii aţintiţi spre vederea panoramică din faţa lui.

— De ce vrei să te căsătoreşti cu mine, Katie?

Katie i-a văzut încordarea din umeri, linia rigidă a profilului şi a încercat cu disperare să-şi păstreze mintea limpede.

— Pentru că eşti înalt şi chipeş!

Zâmbetul scurt pe care i l-a aruncat pe furiş nu avea pic de veselie.

— De ce altceva mai doreşti să te căsătoreşti cu mine?

— Oh, motivele obişnuite pentru care se căsătoresc oamenii în ziua de azi, glumi ea. Ne plac aceleaşi filme, ne...

— Încetează să te mai joci cu mine! a izbucnit el. Te-am întrebat de ce vrei să te căsătoreşti cu mine.

A cuprins-o panica şi inima a început să-i bată năvalnic.

— Eu... încerca să vorbească şi nu putea.

Ştia că Ramon voia să-i spună că-l iubeşte şi că dorea să o audă făcând un angajament final, irevocabil, de a se căsători cu el. Nu putea face niciuna, nici alta. Nu putea decât să se holbeze nefericită la el.

În tăcerea electrizantă care s-a lăsat, îl simţea depărtându-se mental de ea, iar când, în sfârşit, a vorbit, în cuvintele lui era o finalitate dură şi plină de înverşunare, care a speriat-o.

— Nu vom mai vorbi despre asta.

Drumul spre casa Gabriellei l-au făcut în aceeaşi tăcere grea. Nelinişstea ei creştea cu fiecare pas. În loc să intre pentru cină, Ramon s-a oprit la uşă, a sărutat-o scurt pe

frunte şi i-a urat noapte bună. A simţit ceva de rău augur în vocea lui. Era mai curând un fel de adio decât un noapte bună.

— Vii... vii dimineaţă să mă vezi, înainte de a pleca la lucru?

S-a întors şi s-a uitat la ea, cu o faţă absolut de nedescifrat.

— Mâine nu mă duc la lucru.

— Atunci am să te văd după ce mă întâlnesc cu părintele Gregorio? Mă duc la el la prima oră. Apoi urc la casă, unde mai sunt câteva lucruri de făcut.

— Am să te găsesc eu.

— Ramon, insistă ea, temându-se să-l lase să plece în starea asta de spirit. Nu cred că ai fost prea entuziasmat de... de... casă. Nu ţi-a plăcut?

— Îmi cer scuze, i-a spus politicos. Ai făcut o treabă excelentă. Mi se potriveşte perfect.

Deşi nu a accentuat în niciun fel cuvântul mi, a remarcat că evită să folosească pluralul noi. Nu ştia ce să-i spună văzându-l atât de distant şi de rece. A deschis uşa.

— Ei bine, noapte bună.

Ramon a rămas cu ochii pironiţi pe uşa pe care tocmai a închis-o în urma ei, în timp ce amărăciunea şi durerea i s-

au urcat ca fierea în gât. A umblat fără nicio ţintă ore în şir, gândindu-se la aceste ultime două zile. De două zile aştepta să-i spună că-l iubeşte.

A tachinat-o şi a râs cu ea, şi a făcut-o să geamă de pasiune în braţele lui, dar nici în cele mai fierbinţi momente nu a răspuns la „te iubesc”-ul spus de el. L-a sărutat sau i-a zâmbit, l-a ironizat ca pe un licean îndrăgostit, dar nu a spus-o şi ea.

Luna era demult sus pe cer când s-a întors în camera lui temporară din locuinţa lui Rafael.

S-a întins pe pat cu privirea în tavan. Îi ceruse onestitate şi a fost onestă. A refuzat să pretindă că nutreşte un sentiment pe care nu-l simte. Foarte simplu.

Dumnezeule! Cum nu putea să-l iubească când el o iubea atât de al naibii de mult? în faţa ochilor îi jucau numai imagini ale ei în diferite ipostaze.

A închis ochii încercând să amâne momentul când va trebui să ia o decizie. Decizia fusese luată deja. Era nevoit să o trimită acasă.

O s-o trimită mâine. Nu, nu mâine, poimâine.

Trebuia să o mai ţină încă o zi cu el... şi încă o noapte. Numai una.

Încă o zi – să o vadă cum se mişcă prin casa de pe deal,

să memorizeze felul în care priveşte fiecare cameră – ca să şi-o amintească după ce va fi plecat.

Încă o noapte – să facă dragoste cu ea în dormitorul pe care-l aranjase pentru el, să-şi unească trupul flămând cu al ei, să se piardă în ea – îi va delecta simţurile cu toate plăcerile intense pe care un bărbat le poate da unei femei, să o facă să geamă de încântare şi să strige în culmea fericirii şi apoi o s-o aducă din nou şi din nou pe culmile extazului devastator.

O zi şi o noapte pentru a acumula amintiri:

amintiri care-l vor chinui în aceeaşi măsură în care-l vor încânta, dar nu conta. Trebuia să o aibă. Şi după aceea o va trimite acasă. Va fi uşurată, ştia lucrul ăsta.

L-a ştiut dintotdeauna. Indiferent care au fost motivele pentru care a fost de acord să se căsătorească cu el nu a fost niciodată ataşată în întregime acestei idei.

Dacă ar fi fost, nu ar fi aranjat viitorul ei cămin ca un loc de retragere pentru un burlac chipeş, fără nicio singură urmă a personalităţii.

Capitolul 18

Părintele Gregorio a salutat-o cu o rezervă politicoasă

când menajera a introdus-o în biroul lui, a doua zi dimineaţă.

A aşteptat să se aşeze, apoi a luat şi el loc.

Katie a încercat să fie la înălţimea expresiei lui calme.

— Ramon mi-a comunicat că sunteţi de părere că-mi lipsesc supunerea, docilitatea şi respectul pentru autoritate.

— Da, aşa am spus. Se lăsă pe spătarul scaunului. Nu sunteţi de acord?

Katie a clătinat încet din cap, zâmbind.

— Absolut deloc. De fapt, consider lucrul ăsta un mare compliment. Văzând că expresia lui rămâne aceeaşi, a ezitat puţin apoi a continuat: Evident, dumneavoastră nu vedeţi lucrurile aşa. I-aţi spus lui Ramon că acesta este motivul pentru care nu doriţi să necăsătoriţi.

— Ai fi preferat să-i spun motivul principal că femeia pe care o iubeşte nu-l iubeşte?

— N-am spus...

— Señorita Connelly! a întrerupt-o părintele cu o voce joasă, controlată. Să nu ne mai pierdem vremea învârtindu-ne în cerc fără să ajungem nicăieri. Dumneata cauţi o cale pentru a evita acest mariaj, iar eu ţi-am oferit-o.

— Cum puteţi spune asemenea lucru? l-a întrebat absolut uluită.

— Pentru că este adevărat. Am simţit-o de la prima noastră întâlnire. Când te-am întrebat de câtă vreme îl cunoşti pe Ramon, mi-ai răspuns – *„numai”* de două săptămâni. M-ai lăsat în mod deliberat să cred că eşti genul de femeie care frecventează cantina, în speranţa de a întâlni bărbaţi, bărbaţi pe care îi laşi să te mângâie în public, în parcare. Nu eşti nici pe departe genul ăsta, señorita, şi o ştim amândoi. A ridicat o mână imperioasă pentru a stăvili izbucnirea.

Este prea târziu pentru asta acum. Există şi alte motive care mă fac să cred ceea ce cred: ţi-am spus că dacă-mi declari pur şi simplu că-l iubeşti pe Ramon, vom finaliza planurile de căsătorie.

Dacă ai fi dorit într-adevăr să te căsătoreşti cu el, ai fi spus-o, indiferent dacă era sau nu adevărat, numai ca să fiu eu de acord cu ceremonia.

Când ţi-am spus că, în schimb, aş accepta cuvântul dumitale că ai de gând să fii o soţie bună pentru Ramon, te-ai înălbit precum coala de hârtie. Zece secunde mai târziu, ai sărit în picioare şi m-ai acuzat că încerc să te fac să promiţi că-i vei respecta autoritatea şi că i te vei

supune.

Katie şi-a lăsat ochii în jos. Îşi frecă palmele umede de genunchi.

— Nu există nimic ce aş putea spune ca să vă dovedesc că greşiţi, nu-i aşa?

— Nu doreşti să-mi dovedeşti că greşesc, señorita. În sufletul dumitale vrei să eviţi căsătoria asta. Îşi scoase ochelarii şi-şi frecă obosit şaua nasului. Poate că te temi de angajament sau te temi să-ţi oferi dragostea. Nu ştiu. Dar un lucru ştiu sigur. Când îşi va da seama că-i poţi oferi numai trupul, nu şi sufletul, Ramon nu va fi satisfăcut. Niciun bărbat cu un pic de mândrie nu va continua să ţină la cineva care nu ţine la el. Dragostea lui Ramon pentru dumneata va păli şi va muri, pentru că va avea el singur grijă să fie aşa – o va ucide singur. Când se va întâmpla lucrul ăsta, trebuie să fie liber pentru a găsi pe altcineva cu care să se căsătorească, dacă aşa hotărăşte. Ştiind toate astea, nu pot, nu-l voi lega de dumneata pentru tot restul vieţii lui prin legăturile de nedesfăcut ale sfintei căsătorii.

Îi ardeau ochii de lacrimile pe care refuza să le verse şi în gât avea un nod cât un pietroi, când preotul a încheiat:

— Şi ar fi cel mai bine pentru amândoi dacă ai pleca

imediat în State. Dacă îţi lipseşte curajul şi decenţa să faci lucrul ăsta, atunci trăieşte cu el în păcat sau mărită-te într-o ceremonie civilă. Nu vă pot împiedica. Aşa cum eu ţi-am oferit o cale de ieşire din asta, tot aşa sper ca şi dumneata să-i oferi lui Ramon o cale de ieşire – să nu-l legi de dumneata în biserică.

S-a ridicat ţeapănă.

— Şi aceasta este decizia dumneavoastră finală?

Părintelui Gregorio i-a trebuit parcă o veşnicie să se ridice în picioare.

— Dacă vrei să o exprimi în felul ăsta, da, este decizia mea finală. Te voi lăsa pe dumneata să i-o spui lui Ramon. Să nu te simţi vinovată pentru că nu-l poţi iubi, señorita. Ramon este genul de bărbat atrăgător pentru femei.

L-au iubit multe în trecut, îl vor mai iubi multe şi în viitor, şi vor fi mai mult decât dornice să-i devină soţie.

A ridicat mândră capul, iar ochii îi străluceau de lacrimi.

— Nu mă simt vinovată, mă simt furioasă.

Răsucindu-se pe călcâie, a pornit spre uşă.

Vocea părintelui Gregorio a răsunat incredibil de tristă.

— Señorita...

Katie şi-a ferit faţa, nevrând să-i dea satisfacţia s-o vadă plângând.

— Da?

— Dumnezeu să te binecuvânteze!

Lacrimile care i se strânseseră ca un nod în gât au împiedicat-o să-i răspundă. A deschis uşa şi a ieşit.

A condus spre casa de pe deal aproape fără să vadă nimic în faţa ochilor din cauza lacrimilor provocate de umilire şi de frică.

Părintele Gregorio avea dreptate. Căutase o cale de ieşire – nu, nu de ieşire, ci de a câştiga timp mai mult.

„Dracu’ să te ia, David!” a şoptit cu voce groasă. Nici mort nu-i dădea pace; literalmente o bântuia.

Din cauza lui nu-şi putea învinge această panică teribilă că ar putea face aceeaşi greşeală de două ori.

S-a mai căsătorit odată cu un bărbat despre care propriul ei instinct a avertizat-o că nu e ceea ce părea să fie.

Acum voia să se căsătorească cu altul şi din nou avea acelaşi presentiment. Nu putea scăpa de el.

A oprit maşina în faţa căsuţei ca din poveşti şi a intrat, uşurată că Ramon nu era acolo. N-ar fi dorit deloc să fie nevoită să-i explice starea sufletească pe care o avea. Cum ar fi putut?

Cum putea să-i spună – Ramon, ai ceva care mă sperie!

A intrat în bucătărie şi a făcut cafea. Şi-a umplut o cană şi s-a aşezat la masă. Cu mâinile în jurul cănii fierbinţi, privea afară, spre dealurile terasate care se întindeau în două direcţii, lăsând ca peisajul mangnific să-i liniştească sentimentele zbuciumate.

S-a gândit la ce a simţit în legătură cu David înainte să se căsătorească. O intuiţie, un instinct o avertiza că David Caldwell nu era bărbatul care dorea ea să creadă că este. Ar fi trebuit să asculte de propriile-i sentimente. Iar acum voia să se căsătorească cu Ramon – şi toate instinctele ei îi spuneau că nici el nu este bărbatul care dorea ea să creadă că este.

Se frecă uşor cu degetele pe tâmple. Nu i-a fost niciodată atât de teamă şi niciodată nu s-a simţit atât de derutată. Nu mai avea timp. Fie îşi ignora temerile instinctive şi se căsătorea cu Ramon, fie se întorcea înapoi în State.

Gândul de a-l părăsi a făcut-o să se simtă, rău, aproape fizic. Îl adora! îi iubea ochii negri şi zâmbetul ameţitor, forţa liniştitoare a trăsăturilor fin cizelate şi autoritatea calmă pe care o degaja linia maxilarului. Trupul lui înalt de peste 1,90 m era tare, cu muşchi puternici, şi totuşi cu ea era delicat şi tandru. Prin înălţimea lui o făcea ca, în pofida

faptului că şi ea avea 1,70m, să pară mică şi totuşi, lângă el, se simţea protejată şi iubită, nu ameninţată şi insignifiantă.

Prin natura lui, era un bărbat dominant, viril şi sigur de sine, în timp ce ea era încăpăţânată şi independentă. Ar fi trebuit să aibă resentimente faţă de el pentru că dorea să o reducă la rolul de soţie şi mamă, dar nu avea niciun resentiment. Ideea de a fi soţia lui o umplea de bucurie, iar gândul de a-i purta copiii o înfiora de încântare. Era bucuroasă să-i facă curăţenie în casă şi să-i pregătească mesele şi, în schimb, să fie ţinută nopţile în braţele acelea puternice.

El voia ca ea să accepte o formă de legătură sexuală, să-şi angajeze trupul şi viaţa, care să fie ale lui. În schimb, el ar fi iubitul ei, cel care-i asigură existenţa şi tatăl copiilor ei. A recunoscut ruşinată că era exact ce-şi dorea şi ea. O fi un lucru necaracteristic american şi neemancipat, dar părea atât de corect, îţi oferea atâta împlinire! Cel puţin ei.

Ramon era tot ce şi-ar fi putut dori vreodată – un bărbat inteligent, sensibil, sexy, care o iubea.

Numai că nu era real. Nu era ceea ce dorea ea să creadă că este. Nu ştia de ce simţea lucrul ăsta sau ce era greşit, dar acest sentiment n-o părăsea.

Ramon a oprit maşina lui Rafael în faţa magazinului general şi a coborât.

De partea cealaltă, a deschis portiera Eduardo.

— Merg şi eu cu tine. Gabriella mi-a cerut să-i cumpăr nişte lapte.

— Poftim? a răspuns absent Ramon.

— Am spus...

Eduardo a clătinat din cap exasperat.

— N-are importanţă. N-ai auzit niciun cuvânt din tot ce am spus toată dimineaţa. Căsătoria, asta îţi afectează auzul, amice.

— Nu mă căsătoresc, a spus sumbru Ramon, lăsându-l pe Eduardo cu gura căscată şi intrând în magazin.

Spre deosebire de căldura de afară, în micuţul magazin aglomerat era răcoare.

Ignorând privirea uluită a lui Eduardo, precum şi pe cei vreo zece clienţi care se uitau curioşi la el, Ramon a ales câteva trabucuri,:

apoi s-a dus cu ele la casă. Eduardo a pus alături de ţigările lui un recipient cu lapte şi i-a spus cu voce joasă:

— Glumeşti?

— Nu glumesc, i-a răspuns Ramon uitându-se la el.

O tânără portoricană drăguţă, ce aştepta lângă o femeie

grasă care schimba un şorţ, l-a văzut pe Ramon şi i s-a luminat faţa.

I-a cerut unei colege să aibă grijă de femeia respectivă şi s-a dus în faţă, spre el, pentru că de-acum în urma lui şi a lui Eduardo se formase deja coadă.

— Señor Galverra, mă mai ţineţi minte? l-a întrebat radioasă fata în spaniolă. Sunt Maria Ramirez. Când eram mică aveam codiţe şi mă trăgeaţi de ele, şi-mi spuneaţi că o să mă fac drăguţă când am să fiu mare.

— Am avut dreptate, i-a răspuns Ramon făcând un efort să zâmbească.

— M-am logodit cu Juan Vega, cu care urmează să mă căsătoresc, a continuat fata zâmbind, strecurându-se între timp după tejghea, de unde a scos un pachet mare înfăşurat în hârtie albă şi legat cu sfoară. Acestea sunt prosoapele pe care señorita Connelly le-a comandat pentru dumneavoastră. Vreţi să le luaţi acum?

— Perfect, a spus el dând scurt din cap. Şi-a scos portofelul şi s-a uitat la bon. M-ai taxat numai pentru trabucuri, Maria. Cât costă prosoapele?

— Le-a plătit deja señorita Connelly cu cartea ei de credit, l-a asigurat fata.

Ramon a încercat să nu pară atât de nervos pe cât era.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Greşeală? repetă Maria. Nu cred, dar am să mă uit. A desfăcut pachetul şi dintre două prosoape a scos nişte hârtii. Poftim, aceasta este factura, iar aici sunt bonurile. Nu, nu este nicio greşeală. Señorita Connelly a plătit prosoapele astea cu cartea ei de credit când a achitat tot ce a cumpărat săptămâna trecută.

Vedeţi, este scris totul aici, pe bonuri, inclusiv totalul de 500 de dolari. A plătit un prăjitor de pâine, o cafetieră, farfurii, căni, oale, pahare de diferite mărimi şi multe alte articole de bucătărie.

Bătrânul care stătea alături de Ramon l-a împuns uşor în coaste.

— Eşti un bărbat norocos, Ramon. *Novia* ta vrea să ai tot ce este mai bun. Nu este numai frumoasă, este şi foarte generoasă, nu?!

— Împachetează prosoapele, s-a răstit la Maria cu voce joasă, furioasă.

Maria a pălit când i-a văzut faţa şi a început să le împacheteze stângace.

— Aici... aici sunt duplicatele bonurilor achitate de señorita Connelly, fiecare pentru jumătate din suma cheltuită, se bâlbâi ea, ferindu-şi iute privirea de expresia

criminală de pe faţa lui, când i-a întins bonurile. Señora Alvarez, a continuat fata uitându-se la faţa furioasă a lui Eduardo când a rostit numele soţiei lui, i-a explicat că nu trebuie să fac duplicate decât dacă señorita plăteşte cu bani gheaţă, dar eu le-am făcut totuşi.

A împins pachetul spre Ramon, ca şi cum ar fi fost încins, după care a spus într-o şoaptă plină de panică:

— În felul ăsta nu uit.

— Sunt sigur că señorita Connelly a apreciat ajutorul tău, Maria, i-a spus cu voce de gheaţă.

Toată lumea s-a dat la o parte din calea lui când a pornit cu paşi furioşi spre uşă.

Unsprezece săteni se holbau la uşa trântită mai întâi de Ramon, apoi de Eduardo. La unison s-au întors să se uite unul la altul, feţele lor exprimând o varietate de reacţii – de la alarmă la satisfacţie. O singură persoană prezentă în magazin a fost total indiferentă la ceea ce s-a întâmplat – un englez care nu vorbea spaniola.

Şi-a dres vocea şi a pus pachetele pe tejghea, dar nu l-a luat nimeni în seamă.

Maria a vorbit prima. S-a uitat în jur la ceilalţi speriată şi a spus:

— Ce am greşit?

Un bărbat de vârstă mijlocie, care era colegul ei, a privit-o aspru.

— Maria, tocmai i-ai dat señoritei Connelly mai mult „ajutor” decât cred că-şi dorea.

Bătrânul care l-a tachinat pe Ramon în legătură cu generozitatea viitoarei lui soţii a izbucnit vesel:

— V-am spus eu că Galverra nu ştia ce face fata. Am spus-o! Pe faţa lui zbârcită de vreme a apărut un zâmbet când s-a uitat la cei din jur: Vă spun eu că n-ar trăi de pe urma unei femei nici dacă ar muri de foame! Ar trebui să-i ardă o mamă de bătaie!

— Mă întorc mai târziu pentru celălalt şorţ, a zis femeia cea grasă, pornind spre uşă.

— Unde te duci, Rosa? a întrebat-o prietena ei.

— Să mă rog la biserică.

— Pentru fata americană? o întrebă râzând una dintre doamnele prezente.

— Nu, pentru Gabriella Alvarez.

— Şi ei i-ar prinde bine o mamă de bătaie, a declarat bătrânul hâtru.

Când l-a auzit intrând, Katie s-a ridicat şi a început să aranjeze şervetele pe masă.

Era o nebunie felul în care reacţiona la simplul sunet al

vocii lui când o striga pe nume.

— Poftim restul prosoapelor pe care le-ai comandat, şi a lăsat pachetul să cadă neglijent pe masă. Fata de la magazin a, spus că ai plătit deja pentru ele. Cafeaua asta este încă proaspătă?

a întrebat-o îndreptându-se spre cafetieră şi turnându-şi o cană.

Katie i-a zâmbit peste umăr şi a dat din cap, apucându-se să scoată prosoapele din pachet şi să le împăturească.

— Tot nu-mi pot imagina cum ai reuşit să cumperi toate astea cu banii pe care ţi i-am dat, a remarcat el.

— Ţi-am spus doar, i-a răspuns ea veselă. Mă pricep fantastic la cumpărături.

— Şi eşti şi o mincinoasă.

Katie s-a răsucit pe călcâie, trecând de la teamă la panică în clipa când i-a văzut faţa.

În contrast cu calmul de moarte al vocii, faţa lui Ramon era o mască de furie sălbatică.

— Cât ai cheltuit din banii tăi?

Katie a simţit că i se usucă gura.

— Foarte puţin... o sută de dolari.

— Te-am întrebat cât! a repetat cu o voce teribilă.

— Două... două sute.

— Mai minte-mă o dată, a avertizat-o cu voce mătăsoasă, şi primul tău soţ o să pară un sfânt în comparaţie cu mine!

Auzind ameninţarea, i s-a făcut rău de frică.

— Cam 3.000 de dolari.

Următoarea întrebare a şfichiuit-o ca un bici.

— De ce?

— Pentru că... pentru că n-am vrut să mă simt obligată să mă mărit cu tine.

O expresie de durere evidentă i-a apărut pe faţă înainte de a deveni rigid, încercând să reziste.

— Garcia o să te ducă la aeroport mâine după-amiază la ora două. O să-ţi aducă un cec cu suma cheltuită. Nu este nevoie să le dai nicio explicaţie Gabriellei şi lui Eduardo, ştiu deja că ai să pleci.

Katie a simţit că se sufocă.

— Mă trimiţi înapoi doar pentru că am cumpărat nişte lucruri pentru casă?

— Pentru că ţi-am spus să n-o faci, o corectă tăios.

— Şi doar... doar pentru asta? Pentru că nu te-am ascultat? Se simţea de parcă fusese bătută fizic. Mintea ei nu putea să absoarbă şocul.

Trebuie să fie nebun.

Bărbatul pe care a crezut că-l cunoaşte n-ar fi făcut niciodată, niciodată aşa ceva.

Nu pentru un asemenea lucru lipsit de importanţă.

A pornit încet spre uşă simţindu-şi picioarele ca de lemn.

Când a trecut pe lângă el, l-a privit cu ochii plini de durere şi deziluzie.

— Doar pentru asta! a murmurat clătinând şocată din cap. Nu! a ţipat când a prins-o şi a răsucit-o, zdrobind-o de pieptul lui.

O privea cu ochii aprinşi şi cu faţa albă de furie.

— Nu eşti altceva decât un trup nesăţios şi un suflet gol, i-a şuierat cu răutate printre dinţi.

Ai crezut că-ţi doresc cu atâta disperare trupul, încât să accept să-l împrumut temporar şi să numesc asta căsătorie? A împins-o cât colo, ca şi cum n-ar fi putut suporta să o atingă, şi s-a îndreptat cu paşi mari spre uşă, unde s-a oprit, s-a întors şi i-a aruncat cu o voce ucigaşă: Dacă nu ai încasat în 14 zile cecul pe care ţi-l dă Garcia, am să scot totul afară din casa asta şi am să le dau foc.

A închis ultima valiză şi a aşezat-o lângă celelalte cinci, lângă uşa dormitorului. Nu mai avea ce să facă în seara asta decât să se culce.

S-a aşezat pe patul din camera de oaspeţi oferită de

Gabriella şi a privit absentă în jur. A vrut timp – ei bine, acum are suficient.

Avea la dispoziţie tot restul vieţii să se întrebe dacă a dat cu piciorul şansei ei de a trăi fericită sau dacă a scăpat dintr-un alt coşmar al căsniciei.

S-a uitat în oglindă; faţa ei îndurerată era reflectarea perfectă a sentimentelor lăuntrice.

Gabriella dormea, iar Eduardo ieşise imediat după cină. S-a înfiorat doar la gândul cum a decurs cina aia sumbră.

Nimeni nu a scos niciun cuvânt. Eduardo a mâncat într-o tăcere plină de furie, iar Gabriella, care era palidă ca moartea, îi arunca din când în când lui Katie zâmbete jalnice de simpatie şi alinare.

Katie, incapabilă să înghită ceva din cauza nodului pe care îl simţea în gât, a evitat cu grijă privirea furtunoasă a lui Eduardo şi se uita la sărmana Gabriella cu o expresie neajutorată de scuză.

Când masa s-a terminat, Eduardo a împins scaunul înapoi, s-a ridicat şi s-a uitat mânios spre Katie.

— Te felicit, i-a spus printre dinţii încleştaţi.

Ai reuşit să distrugi un om foarte bun. Nici măcar propriul lui tată nu a reuşit când a încercat, dar tu ai făcut-o. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. S-a uitat în mod

automat la ceasul de pe noptieră când a auzit uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se la loc.

A auzit paşii grei ai lui Eduardo îndreptându-se spre camera ei. Şi-a şters în grabă lacrimile şi a ridicat privirea ca să-l vadă pe Eduardo în cadrul uşii.

S-a îndreptat spre ea şi i-a întins un album de fotografii legat în piele, spunându-i rece:

— Acesta este bărbatul pe care ai reuşit să-l reduci la nivelul unui cerşetor în ochii acestui sat.

Paralizată, a luat albumul.

— Deschide-l, s-a răstit la ea. Este al lui Rafael şi al soţiei sale. Au ţinut să-l vezi înainte să pleci.

Katie a înghiţit în sec.

— Ramon este acolo, cu ei?

— Nu, i-a replicat el scurt.

După ce a ieşit, Katie a deschis albumul.

Era plin cu tăieturi din reviste şi ziare, i-au căzut ochii pe prima şi mâna a început să-i tremure violent când a ridicat pagina acoperită în folie de plastic.

Era o fotografie dintr-un ziar, în care Ramon, în faţa a numeroase microfoane, vorbea la Conferinţa Mondială a oamenilor de afaceri de la Geneva.

— Oh, Dumnezeule! a murmurat ea. Dumnezeule mare!

Prin faţa ochilor i s-au perindat fotografii ale lui Ramon într-o sută de ipostaze diferite, toate asaltându-i simţurile.

Ramon, cu faţa lui frumoasă, foarte gravă, vorbind la o reuniune a şeicilor arabi ai petrolului.

Ramon, la o masă de conferinţe cu lideri de afaceri internaţionali.

Ramon, cu geanta în mână, îmbarcându-se într-un avion pe care scria *Galverra International*.

A încercat să citească articolele, dar mintea ei învălmăşită nu putea înţelege frazele:

„Cunoscut pentru abilitatea lui de negociator, Galverra este răspunzător pentru achiziţiile care au ridicat Galverra International *la statutul de imperiu financiar... Vorbeşte fluent spaniola, franceza, italiana, engleza şi germana...*

Absolvent al Universităţii Harvard...

A făcut – masteratul în administraţia afacerilor...

A realizat fuziuni pretutindeni în lume...

Nu-i place amestecul presei în viaţa lui personală...”

Poze ale lui Ramon în smoching, jucând la cazinoul din Monte Carlo, alături cu o blondă încântătoare, care îi zâmbea cu adoraţie. Aplecat peste balustrada imensului său iaht, cu briza oceanică jucându-i-se în păr.

Multe fotografii care constituiau dovada refuzului de a

admite presa în viaţa lui personală, pentru că erau neclare şi luate, evident, de la distanţă foarte mare, cu lentile speciale.

Era totul acolo, inclusiv începutul sfârşitului.

Fotografii ale blocurilor-turn ridicate pe jumătate la Chicago şi în St. Louis, împreună cu articole despre pierderile financiare mari suferite de companie în Iran.

A închis albumul şi l-a strâns protector la piept.

Şi-a lipit obrazul de coperta îmbrăcată în piele, zguduindu-se toată de plâns:

— Oh, iubitule, de ce nu mi-ai spus? a reuşit să articuleze distrusă.

Capitolul 19

Garcia ducea ultimele două valize la Rolls, iar Katie s-a întors spre Gabriella, care umbla fără rost prin living.

— Îmi pare foarte rău, a şoptit ea când Katie a îmbrăţişat-o, luându-şi rămas-bun. Atât de rău!

Eduardo a făcut un pas în faţă şi i-a întins ţeapăn mâna.

— Îţi urez un zbor plăcut, i-a spus cu o atitudine mai rece şi mai înstrăinată decât oricând.

Garcia i-a deschis portiera şi Katie s-a urcat în maşină.

Se uită la interiorul somptuos îmbrăcat în piele albă, cu toată aparatura sofisticată care a încântat-o atât de mult. Era maşina lui Ramon, fireşte, a înţeles ea cu o nouă zvâcnitură dureroasă. Nu este de mirare că era atât de sumbru când şi-a manifestat încântarea – doar pierdea maşina.

De fapt, pierdea totul – chiar şi pe ea. Dându-şi seama că Garcia nu a închis încă portiera, şi-a ridicat privirea spre el.

Şoferul a băgat mâna în buzunarul uniformei lui negre şi a scos un cec bancar. S-a uitat îndurerată la cec.

Era pentru 3.500 de dolari – cu 500 mai mult decât cheltuise. După cât se părea, Ramon nu o credea nici măcar când îi spunea adevărul.

A simţit că i se face rău. Cea mai mare parte a lucrurilor pentru care era condamnată nici măcar nu erau din vina ei!

Dacă Ramon nu ar fi încercat să treacă în faţa ei drept un muncitor agricol oarecare, n-ar fi fost atât de suspicioasă şi nu s-ar fi temut să se căsătorească cu el. Nu s-ar fi simţit datoare să plătească pentru jumătate din cumpărăturile făcute. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar s-au întâmplat! L-a făcut de râs şi l-a umilit,

iar el o trimitea acasă.

O trimitea acasă! şi-a zis când maşina a pornit pe alee. Ce era cu ea de-l lăsa pe Ramon să o trimită în felul ăsta acasă? Nu era tocmai ăsta momentul să înceapă să fie ascultătoare.

Nu era nici momentul să fie înspăimântată şi intimidată, dar se simţea scuturată de un tremur, şi-a amintit furia dezlănţuită din expresia Lui, ieri, mânia cu care a rostit fiecare cuvânt pe care i l-a adresat.

Dar cel mai bine îşi amintea ameninţarea lui: *Minte-mă încă o dată, iar primul tău soţ o să ţi se pară un sfânt în comparaţie cu mine!”*

Şi în clipa aceea părea destul de furios ca să-i şi dovedească.

Îşi muşcă buza, încercând cu disperare să găsească suficient curaj pentru a-i cere lui Garcia să o ducă la Ramon ca să-i poată explica totul. Trebuia să se ducă la el! îşi tot repeta că Ramon nu i-ar face ce i-a făcut David. Ramon nu ştia cu ce o ameninţă când a spus asta.

Oricum, n-o să-l mai mintă, aşa că nu va avea niciun motiv...

Era inutil, şi-a dat ea seama. Voia să se ducă la el, să-i explice, dar nu putea să i înfrunte singură mânia. În mod

iraţional sau nu, era îngrozită de violenţa fizică.

Avea nevoie de cineva care să meargă cu ea să-l înfrunte. Mâinile au început să-i tremure, de frică şi hotărâre. Nu avea pe nimeni care să o ajute şi era deja prea târziu.

Ramon o ura pentru ceea ce făcuse. Nu, a iubit-o. Şi dacă a iubit-o, nu putea înceta aşa, dintr-odată, să nu o mai iubească.

Trebuie să o asculte, îşi zise cu febrilitate când Rolls-ul maro, care trecea acum prin sat, se opri să dea prioritate unui grup de turişti.

Dumnezeule mare, cineva trebuia să-l facă să o asculte! Şi exact în clipa aceea îl zări pe părintele Gregorio traversând de acasă spre biserică.

S-a uitat spre maşină, i-a văzut faţa prin geam şi şi-a întors încet privirea în altă parte.

Părintele Gregorio n-ar ajuta-o niciodată... Sau ar ajuta-o?

Rolls-ul prindea deja viteză. Katie, disperată, nu găsea butonul pentru a coborî geamul dintre ea şi şofer. A bătut în geam strigând:

— Stop!... Parese! Dar numai o foarte uşoară licărire în ochii lui Garcia, în oglinda retrovizoare, i-a spus că a auzit-

o. Evident, Ramon i-a dat instrucţiuni să o urce în avion, iar el era, hotărât să o facă. A încercat mânerul portierei, dar era acţionat electronic.

Într-o disperare inspirată, şi-a acoperit gura cu mâna şi a ţipat:

— Te rog, opreşte, îmi vine să vomit.

Asta a mers! într-o fracţiune de secundă, Garcia a fost jos din maşină, deschizându-i portiera şi ajutând-o să coboare.

— Acum mă simt mai bine, i-a spus luând-o la goană prin piaţetă, spre biserică, spre singurul om care s-a oferit cândva să o ajute să-i explice lui Ramon.

A îndrăznit să arunce o privire peste umăr, dar Garcia aştepta lângă maşină, crezând probabil că a apucat-o vreun acces de fervoare religioasă.

Ajunsă în capul scărilor, a ezitat. Părintele Gregorio nu are acum faţă de ea decât dispreţ, n-o va ajuta în veci!

Doar i-a spus clar să se întoarcă în State. A

Împins uşa grea de stejar şi a pătruns în interiorul întunecat şi rece, în care licărea lumina lumânărilor.

Cercetă altarul, dar preotul nu era acolo. Şi l-a văzut. Stătea pe rândul al doilea de scaune, cu capul plecat, cu umerii lăsaţi, într-o poziţie de disperare profundă sau de

rugă plină de devoţiune – nu era sigură care din ele.

Paşii au început să-i şovăie, iar bruma de curaj să o părăsească. N-o va ajuta niciodată.

În felul lui, părintele Gregorio o dispreţuia la fel de mult ca Eduardo şi pentru motive mai serioase şi mai întemeiate.

Întorcându-se, a pornit înapoi spre ieşire.

— Señorita! Vocea poruncitoare, dură, a părintelui Gregorio a ţâşnit ca un bici, făcând-o să înţepenească pe loc. S-a întors încet şi a dat ochii cu el. Acum era în picioare, pe culoarul central al bisericii, mai supărat decât îl văzuse vreodată până acum.

— Padre Gregorio, a reuşit să vorbească, adunându-şi toate forţele, cu o voce care implora, ştiu ce trebuie să gândiţi despre mine şi nu vă învinovăţesc, dar până aseară nu am înţeles de ce ar fi o umilinţă atât de mare pentru Ramon faptul că am plătit pentru jumătate din lucrurile cumpărate, mai ales în sat. Ieri, Ramon a descoperit ce am făcut şi a fost furios. În viaţa mea n-am văzut pe cineva mai furios! Vocea îi deveni o şoaptă sufocată. Mă trimite înapoi, acasă.

Îi cerceta faţa austeră, sperând să descopere vreun semn de înţelegere sau de compasiune, dar el continua să

o privească cu ochi pătrunzători.

— Nu... nu vreau să plec, a reuşit ea să spună, aproape înecându-se. Spre groaza ei, lacrimile au început să-i curgă şiroaie pe obraji. Prea umilită ca măcar să-l privească, încerca, fără succes, să-şi şteargă torentul de lacrimi. Vreau să rămân aici, cu el.

Vocea preotului a fost o şoaptă blândă:

— De ce, Katherine?

Katie a rămas uluită. Niciodată până acum nu i-a mai spus Katherine, şi era la fel de uimit de faptul ăsta, ca şi de tandreţea incredibilă din vocea lui.

Se uită la el prin ceaţa lacrimilor. Se îndrepta spre ea cu faţa luminată de un zâmbet slab. S-a oprit în faţa ei şi a îmboldit-o delicat.

— Spune-mi de ce, Katherine.

Căldura şi aprobarea din zâmbetul lui a început să topească gheaţa nefericirii din suflet.

— Vreau să rămân cu el pentru că vreau să mă căsătoresc cu Ramon... Nu vreau să mai evit căsătoria, a recunoscut ea cu o candoare copilărească. V-am promis că-l voi face fericit! Ştiu că pot. Şi el... mă face foarte fericită.

Spre marea ei bucurie şi uşurare, părintele

Gregorio a început să-i pună aceleaşi întrebări ca luni dimineaţă.

— Vei pune nevoile lui Ramon mai presus decât pe ale tale?

— Da, a şoptit Katie.

— Te vei angaja cu trup şi suflet în acest mariaj, plasând succesul acestei căsnicii în fruntea tuturor celorlalte priorităţi din viaţa ta?

A dat energic din cap.

— Îl vei cinsti pe Ramon şi-i vei respecta dorinţele?

A dat viguros din cap şi a adăugat:

— Voi fi cea mai perfectă soţie pe care aţi cunoscut-o vreodată.

— Te vei supune, Katherine? o întrebă părintele cu un zâmbet.

Katie se uită la el acuzator.

— Aţi spus că n-o să-mi cereţi să promit asta!

— Şi dacă ţi-aş cere?

Katie puse scurt în balanţă convingerile de-o viaţă cu întregul ei viitor. L-a privit pe părintele Gregorio drept în ochi şi a spus:

— Aş promite.

În privirea preotului luceau sclipiri jucăuşe.

— De fapt, eram numai curios.

— Perfect, pentru că nici eu nu mi-aş fi ţinut promisiunea, a răsuflat uşurată. Apoi l-a întrebat implorându-l: Acum necăsătoriţi?

— Nu.

A spus-o cu atâta blândeţe, încât o clipă Katie a crezut că nu l-a înţeles.

— Nu? a repetat ea. De ce... de ce nu?

— Pentru că încă nu mi-ai spus singurul lucru pe care trebuie să te aud spunându-l.

A simţit cum inima i-a luat-o din nou razna şi s-a înălbit la faţă. A închis ochii încercând să uite cum striga aceste cuvinte, vrând să le spună din nou, acum:

— Eu... Vocea i s-a frânt. Nu pot. Nu pot să le spun! Vreau, dar...

— Katherine! o strigă preotul îngrijorat. Vino-ncoace şi stai jos, a adăugat repede, împingând-o pe cel mai apropiat scaun. S-a aşezat lângă ea, cu faţa lui bună numai îngrijorare. Nu trebuie să spui că-l iubeşti, Katherine, a liniştit-o el n grabă. Văd perfect de bine că-l iubeşti. Dar poţi cel puţin să-mi spui de ce este atât de dureros pentru tine să admiţi lucrul ăsta şi atât de imposibil să o spui?

Cu faţa albă, şi-a întors capul spre el şi l-a privit consternată şi impresionată. Cu o voce, care nu era decât o şoaptă de-abia perceptibilă, a spus:

— Pentru că nu pot uita ultima dată când am spus-o.

— Copilă, indiferent ce s-a întâmplat, nu poţi să porţi treaba asta în tine aşa. N-ai spus nicio dată, nimănui?

— Nu, a răspuns cu voce răguşită. Nimănui. Tata l-ar fi omorât pe David – soţul meu. Când părinţii mei s-au întors din Europa, urmele mi se vindecaseră, iar Anna, menajera lor, a promis că nu le va spune niciodată cum arătam în seara în care m-am întors acasă.

— Poţi să încerci să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat-o blând.

Îşi privi mâinile care zăceau moi pe genunchi. Dacă vorbind despre asta îl va scoate în sfârşit pe David din mintea ei, din viaţa ei, era gata să încerce! A vorbit sacadat la început, apoi grozăvia s-a revărsat într-un torent de cuvinte dureroase, chinuite.

Când a terminat, s-a sprijinit de spătarul scaunului, epuizată emoţional, eliberată de totul, chiar şi de durere, a realizat ea surprinsă. Vorbind cu glas tare despre David, şi-a dat seama că nu exista niciun fel de asemănare între Ramon şi David; absolut niciuna.

David a fost un monstru egoist, egocentric şi sadic, în timp ce Ramon voia să o iubească şi să o protejeze, să-i asigure cele necesare traiului. Şi nici măcar când l-a sfidat, l-a umilit şi l-a înfuriat, Ramon n-a abuzat fizic de ea. Ce s-a întâmplat în trecut este de domeniul trecutului.

Se uită la părintele Gregorio şi parcă el îi preluase toată povara. Arăta absolut zguduit.

— Mă simt mult mai bine, a spus încet, sperând să-l înveselească.

Preotul a vorbit pentru prima dată de când şi-a început povestea.

— Ramon ştie ce ţi s-a întâmplat... în noaptea aceea?

— Nu. N-am putut să vorbesc despre asta.

Şi, oricum, nu cred că acum mă mai deranjează.

Rareori mă mai gândesc la David.

— Te deranjează, a contrazis-o preotul. Şi te gândeşti la el, indiferent dacă-ţi dai sau nu seama de asta. Altminteri, i-ai fi spus fără nicio problemă lui Ramon suspiciunea ta, şi anume, că nu este în întregime ce a spus el că este.

Nu l-ai confruntat cu această suspiciune, pentru că în sufletul tău îţi era frică de ce urma să descoperi. Din cauza teribilei tale experienţe ai presupus automat că, indiferent ce secret ar avea Ramon, ar fi la fel de înspăimântător ca

secretele pe care le-ai descoperit la celălalt bărbat.

După ce a chibzuit în linişte câteva minute, a părut că se trezeşte brusc din reveria lui.

— Cred că ar fi cel mai bine dacă ţi-ai deschide inima în faţa lui Ramon înainte de noaptea nunţii. Există întotdeauna posibilitatea ca, din cauza amintirilor pe care le ai, să ai o repulsie absolut de înţeles când ai să te confrunţi cu intimitatea dintre soţ şi soţie. Ramon trebuie să fie pregătit pentru asta.

Katie a zâmbit şi a clătinat cu convingere din cap.

— N-am să simt niciun fel de Repulsie cu Ramon, aşa că nu trebuie să vă faceţi nicio problemă.

— Probabil că ai dreptate. Pe neaşteptate, expresia părintelui Gregorio s-a întunecat, încruntându-se. Chiar dacă ai reacţiona cu teamă faţă de intimităţile maritale, sunt sigur că Ramon are suficientă experienţă cu femeile încât să poată face faţă oricărei probleme de acest gen.

— Sunt absolut sigură că poate, îl linişti Katie, râzând de expresia morocănoasă a preotului. Acesta şi-a ridicat ochii spre faţa ei radioasă, scrutând-o cu atenţie. Nu chiar atât de sigură! s-a corectat în pripă.

— Este bine că l-ai făcut să aştepte, a spus dând aprobator din cap.

Spre groaza ei, a simţit cum roşeşte. Lucru pe care l-a văzut şi părintele Gregorio, care a ridicat din sprâncenele lui stufoase, privindpeste rama de aur a ochelarilor.

— Sau că Ramon te-a făcut pe tine să aştepţi, s-a corectat el viclean.

Amândoi şi-au întors capetele privind peste umăr când în biserică au intrat câţiva turişti.

— Vino, să terminăm mai bine discuţia afară. Au ieşit, au coborât treptele şi s-au oprit în piaţa care înconjura biserica. Ce ai de gând să faci acum?

Îşi muşcă buza, privind spre magazinul general.

— Cred că... aş putea să aduc înapoi lucrurile pe care le-am cumpărat şi să spun în faţa tuturor că Ramon nu mi-ar... nu mi-ar... permite să le păstrez.

Părintele Gregorio şi-a dat capul pe spate şi piaţa a răsunat de hohotul lui de râs. Câţiva săteni care ieşeau cu pachete în mână din magazin s-au întors să se uite la ei.

— Ascultare şi supunere... foarte încurajator, a chicotit el.

Apoi a clătinat din cap la sugestia ei.

— Nu cred că Ramon ar vrea să faci lucrul ăsta. N-ar dori să-şi recapete mândria cu preţul mândriei tale. Totuşi, ai putea să te oferi să o faci. Asta ar putea ajuta să-l convingi

că te căieşti.

— Tot mai credeţi că-mi lipseşte supunerea, docilitatea şi respectul faţă de autoritate? l-a întrebat cu o privire jucăuşă.

— Sper din toată inima să fie aşa, i-a răspuns cu un zâmbet cald. După cum m-a informat direct Ramon, nu-şi doreşte câtuşi de puţin să se căsătorească cu un cocker spaniol.

— În clipa asta nu-şi doreşte să se căsătorească cu mine deloc, a spus ea dispărându-i orice urmă de zâmbet de pe faţă.

— Vrei să vin cu tine când vorbeşti cu el?

După ce s-a gândit un moment, a clătinat din cap.

— Când am intrat în biserică asta aveam de gând să vă rog. Ieri, am fost îngrozită de furia lui şi practic m-a ameninţat că o să facă în aşa fel, încât David să mi se pară de-a dreptul un sfânt!

— A ridicat Ramon mâna la tine?

— Nu.

— Dacă nu te-a lovit după provocarea de ieri, sunt sigur că nu o va face niciodată.

— Cred că am ştiut întotdeauna lucrul ăsta, a recunoscut ea. Probabil că numai gândul la David m-a

făcut să-mi fie atât de frică de Ramon ieri şi azi.

Prinzându-şi mâinile la spate, părintele Gregorio a dat binecuvântarea sa generală munţilor, cerului, satului şi sătenilor.

— Viaţa poate fi foarte frumoasă dacă-i permiţi să fie aşa, Katherine. Dar cu viaţa trebuie să te târguieşti. Dai ceva şi primeşti ceva în schimb, apoi dai ceva din tine şi din nou primeşti ceva. Viaţa este rea cu cei care încearcă să ia fără să dea. Îi zâmbi. Pentru că nu te temi că Ramon îţi va face vreun rău fizic, cred că nu ai nevoie de mine, nu?

— De fapt am, a spus Katie uitându-se la Garcia, care stătea de santinelă lângă Rolls, cu braţele încrucişate la piept, urmărindu-i fiecare mişcare. Cred că Ramon i-a poruncit lui Garcia să mă scoată de pe insulă, iar dacă pierd avionul, omul ăsta o să mă urce într-o barcă, o să mă vâre într-o cutie sau într-o sticlă, dar va face cu orice preţ ce i-a spus Ramon să facă. Credeţi că-l puteţi convinge să mă ducă înapoi la Gabriella şi că vreau să-i fac o surpriză lui Ramon, aşa încât să nu-i spună că n-am plecat?

— Cred că pot, a spus el luând-o de cot şi pornind spre maşină. Un om atât de „îngâmfat şi de trufaş” ca mine ar trebui să intimideze măcar un şofer.

— Îmi pare teribil de rău pentru lucrurile pe care le-am spus.

— După ce ai purtat hainele astea timp de patruzeci de ani, i-a spus părintele Gregorio privind-o cu ochi veseli, ai tendinţa să capeţi asemenea trăsături deloc atrăgătoare. Îţi mărturisesc că de când mi-ai spus lucrul ăsta m-am gândit serios la mine, încercând să descopăr dacă ai dreptate.

— Asta făceaţi când v-am întrerupt, acolo, în biserică?

— A fost un moment de cea mai adâncă tristeţe, Katherine. Te-am văzut trecând pe lângă biserică în maşina lui Ramon şi ştiam că pleci.

Am sperat şi m-am rugat ca înainte să ajungi aici să-ţi dai seama ce este în sufletul tău. În pofida a tot ce ai spus şi ai făcut, am simţit că-l iubeşti. Acum hai să vedem dacă-l pot convinge pe credinciosul Garcia că este în interesul lui Ramon să nu-i asculte instrucţiunile.

Când Rolls-ul a intrat în curtea Gabriellei, Katie se gândea dacă n-ar fi mai bine să o ducă sus, la casă.

Problema era că s-ar putea ca Ramon să nu treacă zile întregi pe acolo şi n-avea nici cea mai mică idee unde l-ar putea găsi. Gabriella i-ar putea fi de ajutor, atâta vreme cât nu afla Eduardo.

A ridicat mâna să bată, dar uşa a fost dată de perete şi în prag a apărut Eduardo.

— N-ai plecat?

— Nu, eu... a început Katie, dar restul frazei s-a pierdut în îmbrăţişarea lui de urs.

— Gabriella mi-a spus că greşesc în ce te priveşte, a vorbit el morocănos. Cu un braţ în jurul umerilor ei, au intrat în living, unde au dat de Gabriella, care i-a întâmpinat cu un zâmbet strălucitor. Mi-a spus ea că ai curaj. Dintr-odată a devenit foarte serios. O să ai mare nevoie de el ca să-l înfrunţi pe Ramon... Va fi de două ori mai furios pentru că a fost de două ori înfruntat.

— Unde crezi că o să se ducă în seara asta? l-a întrebat ea curajoasă.

Ramon stătea cocoţat cu o coapsă pe biroul său, sprijinindu-şi greutatea corpului pe celălalt picior.

Expresia lui nu trăda nicio emoţie, în timp ce-i asculta pe Miguel şi pe cei patru cenzori, aşezaţi pe luxoasa canapea din celălalt capăt al încăperii, discutând despre documentele pe care le pregăteau pentru declararea falimentului.

Ramon şi-a întors privirea spre ferestrele biroului, urmărind un avion care urca într-un arc larg pe cerul

albastru al după-amiezii.

Ştia că este avionul lui Katie. Nu şi-a luat ochii de pe el până când nu a devenit un punct argintiu la orizont.

— În ceea ce te priveşte pe tine personal, vorbea Miguel, nu trebuie să declari falimentul.

Ai suficient ca să-ţi acoperi datoriile. Băncile care ţi-au împrumutat banii, pe care la rândul tău i-ai împrumutat corporaţiei, vor vinde insula, casele, iahtul, avionul, colecţia de artă etc. Şi-şi vor recupera banii. Singurele datorii pe care le ai tu personal sunt pentru cele două turnuri de birouri pe care le construieşti la Chicago şi St. Louis.

Miguel s-a întins peste masa pentru cafea din faţa lui şi a luat o foaie de hârtie dintr-un vraf.

— Băncile care ţi-au împrumutat o parte din banii pentru construcţii sunt dispuse să vândă clădirile altor investitori. Firește, aceşti investitori vor obţine profit când vor termina clădirile şi le vor vinde. Din nefericire, au posibilitatea să-ţi blocheze cea mai mare parte din cele 20 de milioane de dolari, banii tăi, pe care i-ai plasat în fiecare din clădiri. Şi ridică privirea în chip de scuză spre Ramon. Probabil că ştii deja lucrul ăsta?

Ramon dădu impasibil din cap.

În spatele lui suna interfonul şi se auzi vocea agitată a Elisei.

— Domnul Sidney Green sună din nou din St. Louis. Insistă foarte mult să vorbească cu dumneavoastră, señor Galverra. Înjură şi răcneşte, adăugă ea scurt.

— Spune-i că am zis să mă sune altă dată, când va fi mai calm, şi apoi închide-i telefonul, a spus Ramon concis.

— Fără îndoială că este cam disperat de zvonurile cum că nu ar mai fi atât de competitiv, acum că s-a descoperit că vopseaua lui nu este chiar atât de bună, a spus zâmbind Miguel. „Wall Street Journal” şi la fel toate secţiunile pentru afaceri ale ziarelor americane sunt pline cu materiale despre asta.

Unul dintre cenzori s-a amuzat de naivitatea lui Miguel.

— Ba cred că este mult mai supărat de scăderea acţiunilor. Săptămâna trecută, preţul unei acţiuni era de 25 de dolari, iar azi-dimineaţă era sub 13 dolari. Pare să fie un fel de panică.

Miguel s-a lăsat pe spătarul canapelei şi şi-a încrucişat mulţumit braţele la piept.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat? S-a îndreptat totuşi imediat, când a văzut privirea aspră a lui Ramon.

— Vorbiţi de Sidney Green din St. Louis?

Cenzorul subţire, cu ochelari, care stătea tocmai în capătul celălalt al canapelei, şi-a ridicat pentru prima dată capul din hârţoagele lui. Este numele tipului din fruntea grupului care intenţionează să preia clădirea de birouri pe care o construieşti în St. Louis, Ramon. Au făcut deja băncii o ofertă să o cumpere şi să termine construcţia.

— Vulturul ăsta! a şuierat Miguel, lansându-se într-o serie de invective care mai de care mai înveninate.

Ramon nu-l auzea.

Toată durerea şi furia pricinuite de pierderea lui Katie au explodat într-un val vulcanic de mânie care acum avea o ţintă în care putea să lovească: Sidney Green.

— E şi în consiliul de directori al aceleiaşi bănci, bancă care a refuzat să-mi prelungească împrumutul ca să termin construcţia, a spus el cu o voce joasă, ameninţătoare.

Interfonul a sunat din nou. Ramon a răspuns automat, în timp ce cenzorii au început să-şi strângă documentele, pregătindu-se să plece.

— Señor Galverra, a spus Elise. Domnul Green la telefon. Spune că acum este mult mai calm.

— Fă-mi legătura, a spus moale Ramon şi a conectat sistemul speaker.

— Ticălosule! a explodat în încăpere vocea lui Green. Ramon i-a concediat cu un gest scurt pe cenzori şi l-a invitat pe Miguel din privire să rămână. Mă auzi, Ramon, ticălos nenorocit? Eşti acolo? răcnea Green.

Ramon i-a răspuns cu voce calmă, controlată şi foarte periculoasă.

— Acum, că am epuizat subiectul legitimării mele, putem să trecem la afaceri?

— Nu am nicio afacere cu tine, tu...

— Sid, l-a întrerupt Ramon cu voce mătăsoasă, mă iriţi şi devin foarte neraţional când sunt iritat. Îmi datorezi 12 milioane de dolari.

— Îţi datorez 3 milioane, a bubuit el.

— Cu dobânda, au ajuns acum la peste 12 milioane. Ai profitat de dobânda banilor mei timp de nouă ani. O vreau înapoi.

— Du-te dracului! a şuierat el.

— Sunt deja în iad, i-a replicat Ramon fără nicio expresie în voce. Şi te vreau cu mine.

Începând de astăzi, fiecare zi de întârziere a rambursării banilor o să te coste un milion de dolari.

— Nu poţi să faci asta, n-ai tu atâta influenţă, ticălos arogant...

— Aşteaptă şi-ai să vezi, i-a azvârlit Ramon şi a închis telefonul.

— Chiar ai atâta influenţă, Ramon? l-a întrebat curios Miguel.

— Nu.

— Dacă crede că...

— Dacă crede, este un prost. Dacă este prost, nu-şi va asuma riscul „să piardă” încă un milion astăzi şi în trei ore o să sune din nou ca să poată depune banii în banca mea din St. Louis înainte de a închide.

Trei ore şi 15 minute mai târziu, Miguel stătea morocănos în fotoliul lui, cu cravata desfăcută şi cu haina descheiată. Ramon şi-a ridicat privirea de pe documentele pe care le semna şi i-a spus:

— Ştiu că n-ai mâncat la prânz. Acum este ora cinei. Sună jos şi comandă să trimită ceva de mâncare de la restaurant. Dacă va fi nevoie să lucrăm până târziu, ar trebui să mănânci ceva.

Miguel s-a oprit cu mâna pe telefon.

— Tu vrei ceva, Ramon?

Întrebarea i-a readus în faţa ochilor imaginea lui Katie.

— Nu, a spus el strângând din ochi pentru a-şi înăbuşi durerea chinuitoare.

Miguel a sunat şi a comandat sandvişuri.

Cum a pus receptorul jos, telefonul a sunat din nou.

A răspuns Ramon, pentru că Elise plecase deja. O clipă a rămas absolut nemişcat, după care s-a întins şi a conectat sistemul speaker.

Vocea strangulată a lui Sidney Green a umplut biroul elegant.

— ...Vreau să ştiu la care bancă.

— Nicio bancă, a zis scurt Ramon. Predă-i avocaţilor mei din St. Louis. I-a dat numele şi adresa firmei, apoi a adăugat: Spune-le să mă sune la numărul ăsta când au intrat în posesia cecului.

Treizeci de minute mai târziu l-a sunat avocatul său. Când a pus telefonul înapoi în furcă, s-a uitat la Miguel, care ardea de nerăbdare.

— Cum poţi să fii atât de calm, Ramon? Tocmai ai primit 12 milioane de dolari!

— De fapt, a spus el cu un zâmbet ironic, tocmai am primit 40 de milioane. Voi folosi cele 12 milioane pentru a cumpăra acţiuni la *Green Paint and Chemical*. În două săptămâni am să le pot revinde cu 20 de milioane. Aceste 20 de milioane am să le folosesc pentru terminarea turnului din St. Louis. Când, în şase luni, am să vând

clădirea, am să capăt înapoi cele 20 de milioane investite iniţial, plus încă 20 de milioane.

— Plus profitul pe care-l vei obţine din clădire.

— Plus ăsta, a aprobat el cu voce egală.

Miguel îşi puse în grabă haina pe el.

— Hai să ieşim şi să sărbătorim, i-a spus strângându-şi nodul la cravată. O s-o numim petrecerea burlacilor, precum şi a succesului de astăzi.

Privirea lui Ramon a devenit enigmatică.

— Nu mai este nevoie de nicio petrecere a burlacilor. Am uitat să-ţi spun că nu mă mai însor duminică. Katie... Katie s-a răzgândit. Du-te şi sărbătoreşte „succesul” pentru amândoi.

Vreau să arunc o privire pe dosarul acestei clădiri.

Ceva mai târziu a venit băiatul cu sandvişurile comandate de Miguel.

Şi-a scos portmoneul căutând o bancnotă de un dolar ca să-i dea bacşiş, dar cea mai mică bancnotă pe care o avea era cea de cinci dolari pe care i-a dat-o Katie în prima seară în care a cunoscut-o.

Intenţionase să nu se despartă niciodată de ea şi o împăturise de mai multe ori ca să o poată deosebi de restul bancnotelor din portmoneu. O amintire preţioasă de

la un înger cu păr roşcat şi ochi albaştri, în care străluceau lumini jucăuşe. Când a scos bancnota din portmoneu, Ramon a simţit că parcă se desface în mii de bucăţi. Degetele i s-au strâns convulsiv pe ea, apoi şi-a impus să o dea.

Exact la fel cum şi-a impus să o lase pe Katie să plece. A desfăcut mâna şi i-a dat băiatului bancnota mototolită. După plecarea lui, Ramon s-a uitat spre portmoneu. Banii lui Katie nu mai erau. Katie nu mai era.

Era din nou un om extrem de bogat. O furie înverşunată clocotea în el, iar pumnul i s-a încleştat simţind nevoia sălbatică să zdrobească ceva.

Capitolul 20

Eduardo îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi se uită la Katie, a cărei faţă palidă reflecta tensiunea ei crescândă.

— Cei de la pază susţin că a părăsit clădirea acum trei ore, pe la nouă. L-a luat Garcia în

Rolls, dar nici Garcia, nici Ramon nu s-au întors la vila din Mayaguz, iar Ramon nu este nici în casa lui din Old San Juan.

Katie şi-a muşcat buza, îngrijorată.

— Credeţi că Garcia i-ar fi putut spune lui Ramon că n-am plecat, iar el refuză pur şi simplu să răspundă la telefon?

— Dacă Ramon ar şti că eşti încă aici, nu s-ar ascunde de tine. Ar fi descins aici de parcă l-ar fi fugărit toţi diavolii din iad, crede-mă, i-a zis Eduardo încruntat.

— Eduardo, a intervenit Gabriella oftând exasperată, o speri pe Katie şi e şi aşa destul de nervoasă.

Înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, Eduardo încetă să se mai plimbe de colo-colo şi a rămas pe loc uitându-se în jos, la Katie.

— Katie, nu ştiu unde ar putea fi. Nu este la niciuna dintre casele lui, nici la familia lui Rafael.

Nu ştiu unde şi-ar putea petrece în altă parte noaptea.

Încercă să facă abstracţie de împunsătura dureroasă de gelozie pe care a simţit-o la posibilitatea ca Ramon să fi decis să-şi petreacă noaptea în braţele vreuneia dintre femeile frumoase cu care apărea destul de des în pozele din ziare.

— Eram sigură că o să se ducă sus, la casă.

Eşti convins că nu este acolo?

— Ţi-am spus, am fost acolo. Nu era decât 10,30, prea devreme pentru el să meargă la culcare, dar nicio lumină

nu era aprinsă înăuntru.

Katie şi-a lăsat capul în jos, frângându-şi mâinile pe genunchi.

— Dacă lucrurile ar fi fost invers, eu m-aş fi dus acolo – unde m-aş fi simţit cel mai aproape de el.

— Katie, a intervenit Gabriella cu o hotărâre plină de simpatie, ştiu unde te gândeşti tu că este, dar greşeşti. Nu s-ar fi dus la nicio altă femeie în noaptea asta.

Prea preocupată ca să vadă privirea dubioasă pe care i-a aruncat-o Eduardo soţiei sale, l-a întrebat:

— Ai bătut la uşă când ai ajuns sus, nu?

— De ce-aş fi bătut la uşa unei case întunecate, goale? În plus, Ramon ar fi văzut farurile aprinse ale maşinii când m-am apropiat. Ar fi ieşit să vadă cine este.

— Ar fi trebuit să baţi la uşă. S-a ridicat mai mult pentru că nu-şi găsea locul, apoi a spus:

Cred că am să mă duc sus, la casă.

— Katie, nu e acolo, dar dacă insişti, merg cu tine.

— Nu este nevoie, i-a asigurat ea.

— Nu vreau să dai singură ochii cu Ramon, a insistat Eduardo. L-am văzut cât de furios era ieri, eram cu el şi...

— Şi eu am fost cu el, i-a amintit hotărâtă Katie. Şi sunt sigură că nu mi se va întâmpla nimic. Nu poate fi mai

furios decât a fost ieri.

Eduardo i-a întins cheile maşinii.

— Dacă aş crede doar cât de cât că este acolo, aş veni cu tine, dar nu este. Va trebui să aştepţi până mâine ca să vorbeşti cu el.

— Mâine sosesc părinţii mei, le-a spus ea disperată. Este trecut de miezul nopţii şi, tehnic vorbind, suntem sâmbătă dimineaţa. Urmează să mă căsătoresc duminică, adică mâine.

Amintindu-şi ce a spus Eduardo, că Ramon putea să-i vadă farurile maşinii când urca, a străbătut ultima sută de yarzi cu farurile stinse.

Dacă era acolo, era mai bine să aibă elementul surpriză de partea ei.

Printre crengile copacilor a zărit sus o lumină slabă, iar inima îi bătea nebuneşte de bucurie când a oprit maşina.

A mers pe poteca pietruită cu cărămidă roşie simţind cum, cu fiecare pas, o lasă genunchii.

Lampa din dormitor era aprinsă!

A pus mâna pe clanţa uşii, rugându-se să nu fie încuiată pentru că nu avea cheie. A răsuflat uşurată când uşa s-a deschis cu uşurinţă.

A închis-o cu prudenţă şi apoi s-a întors.

Living-ul era întunecat, dar se vedea lumină prin uşa deschisă a dormitorului.

Acum e acum!

Şi-a dat jos de pe umeri puloverul, pe care l-a lăsat să cadă pe podea.

Şi-a netezit cu mâinile tremurânde rochia mulată de culoarea scorţişoarei, pe care o alesese cu ore în urmă în mod deliberat, cu intenţia specifică de a-l aţâţa şi a-i slăbi rezistenţa.

Avea un decolteu adânc, breteluţe înguste pe umeri, fără mâneci şi pra ctic fără spate. Şi-a trecut degetele prin părul lung şi a pornit încet.

În uşa dormitorului s-a oprit pentru a-şi linişti nervii. Ramon zăcea întins în pat, cu mâinile sub cap şi cu ochii în tavan.

Cămaşa albă avea nasturii descheiaţi aproape până în talie şi nu se obosise să-şi scoată pantofii. Din profil arăta atât de trist şi de dezolat, încât a simţit cum o năpădesc remuşcările.

Se uită la frumuseţea austeră a feţei lui, la puterea şi virilitatea degajată din fiecare linie a trupului, iar pulsul i-o luă razna.

Chiar şi întins, Ramon părea un adversar redutabil. A

făcut un pas în cameră, iar umbra proiectată pe plafon a întretăiat raza lui vizuală.

A întors capul spre ea şi Katie a îngheţat.

Se uita la ea, ochii lui pătrunzători trecând de fapt prin ea, ca şi cum nici n-o vedea.

— N-am plecat, a şoptit prosteşte.

La sunetul vocii ei, Ramon a ţâşnit dintr-o singură mişcare direct în picioare.

Trăsăturile lui de granit erau ca o mască impenetrabilă, iar ea era prea nervoasă ca să remarce despre starea lui de spirit decât că era încordat, gata să sară la ea.

— Eu... n-am vrut să plec, se bâlbâi. Ramon a făcut un pas înainte, iar ea unul înapoi. Părintele Gregorio a spus că ne va căsători, a adăugat ea.

— Oh, adevărat? Vocea îi era joasă.

A pornit spre ea, iar ea s-a dat înapoi.

— Am... am să duc înapoi tot ce am cumpărat din banii mei, s-a oferit voluntar, în timp ce el o împingea prin uşa dormitorului spre living.

— Le vei duce, da?

Katie a dat energic din cap, lovindu-se cu spatele de canapea şi ocolind-o.

— Am... am văzut albumul lui Rafael cu tăieturile din

ziare, i-a explicat pe nerăsuflate. Dacă mi-ai fi spus cine eşti cu adevărat, aş fi înţeles de ce nu vrei să plătesc nimic. Aş fi ascultat...

s-a înecat când a pronunţat cuvântul – te-aş fi ascultat.

— Văd că ai învăţat un cuvânt nou, o tachină

Ramon.

Katie se lovi de măsuţa pentru lampă şi o ocoli.

— Am să umplu toată casa cu plante, cu volănaşe şi cu copii, a promis disperată. Picioarele i s-au lovit de scaun, care-i bloca orice retragere şi a năpădit-o o panică necontrolată.

Trebuie să mă asculţi! Mi-a fost teamă să mă căsătoresc cu tine pentru că ştiam că îmi ascunzi ceva, dar nu ştiam ce, iar David a...

Ramon micşora distanţa, iar Katie a întins mâna încercând să-l ţină departe.

— Te rog, ascultă-mă, ţipă ea. Te iubesc!

A prins-o de umeri trăgând-o cu atâta forţă la piept, încât capul i s-a dus spre spate.

Pentru prima dată era destul de aproape, încât să-i vadă expresia din ochii ăia clocotitori, iar ce a văzut nu era furie.

Era dragoste – o dragoste atât de intensă, încât s-a

simţit umilită de ea.

— Mă iubeşti, a repetat el cu o voce straniu de morocănoasă. Şi crezi că dacă-mi spui că mă iubeşti am să uit totul şi am să te iert?

— Da, a şoptit Katie. M-am gândit că s-ar putea să o faci. Eu... doar de data asta.

— Doar de data asta, a murmurat plin de tandreţe, iar mâna îi tremura când i-a cuprins obrazul, mângâindu-i apoi părul. A scos un sunet pe jumătate râs când şi-a strecurat degetele în părul ei. Doar de data asta? a repetat, şi cu celălalt braţ a tras-o la piept, strivind-o de el.

Gura i-a capturat buzele într-un sărut adânc, devorator.

Bucuria şi uşurarea i-au explodat în piept ca un foc de artificii.

Katie şi-a strecurat mâinile pe pieptul lui tare, şi-a încolăcit apoi braţele de gâtul lui, primindu-i limba în gura ei nesăţioasă. Şi-a arcuit trupul, lipindu-se de coapsele lui tari.

Ramon aproape tremura de plăcere şi o mângâia în neştire pe gât, pe umeri, pe spate, o lipea tot mai strâns de bărbăţia lui dură.

Şi-a desprins gura de buzele ei şi a început să o sărute aprins pe tâmple, pe frunte, pe ochi şi pe obraji.

— Mai spune-o o dată, i-a poruncit răguşit.

— Te iubesc! Şi am nevoie de tine... şi te doresc... eu...

Ramon i-a închis gura cu un sărut care a trimis-o într-o lume unde nu exista nimic altceva decât dorinţa aprigă a mâinilor, gurii şi a trupului lui.

A sărutat-o în neştire, până când Katie a început să geamă şi să se frece de el, simţindu-şi trupul cuprins de fiorii fierbinţi şi dezlănţuiţi ai dorinţei.

Şi-a ridicat gura de pe a ei, privind-o în ochi.

— Hai în pat, *querida*, a murmurat fierbinte.

Katie şi-a lipit palmele fierbinţi de pieptul lui, jucându-se cu degetele în părul cârlionţat, dar, spre dezamăgirea lui neputincioasă, frumoasa femeie pe care o ţinea în braţe i-a spus moale:

— Nu.

— Da, a şoptit el, plecându-se deja ca să-i şteargă cu sărutări orice obiecţie. Dar de data asta ea a scuturat energic din cap.

— Nu, a repetat. Cu un surâs de regret, i-a explicat: Eduardo nu a vrut să vin să te înfrunt singură. Singurul motiv pentru care m-a lăsat să vin a fost că era convins că nu eşti aici.

Văzând că nu m-am întors imediat, trebuie să fi pornit

deja pe jos încoace, ca să mă apere de mânia ta. Şi mai sunt două motive pentru care aş vrea să aştept. Unul este că trebuie să vorbim. Mi-ai cerut onestitate, ai insistat asupra ei şi apoi tu m-ai indus deliberat în eroare. Aş vrea să înţeleg de ce ai făcut-o.

Cu reticenţă, a slăbit puţin strânsoarea braţelor.

— Care este celălalt motiv? a întrebat-o cu blândeţe.

Katie şi-a întors tristă capul în altă parte.

— Mâine este ziua nunţii noastre. Am aşteptat deja atâta şi... Eei bine, părintele Gregorio...

Ramon a izbucnit în râs şi a ridicat-o pe sus în braţe.

— Când eram tineri, eu, Eduardo şi Miguel credeam că dacă facem un lucru nepermis, iar părintele Gregorio o să ne privească în ochi, o să ştie imediat. S-a îndreptat spre canapea, s-a aşezat şi a pus-o pe genunchi, ţinând-o de talie.

— Şi asta v-a împiedicat să faceţi lucruri rele?

— Nu, a recunoscut zâmbind Ramon. Dar ne-a împiedicat să ne bucurăm de ele.

În lumina slabă a living-ului pe care-l decorase pentru el, Ramon i-a explicat de ce a indus-o în eroare, apoi i-a explicat, cât mai simplu posibil, felul în care evenimentele zilei au schimbat drastic perspectivele viitorului lor.

A ascultat povestea lui Sidney Green, luminându-i-se faţa de râs. Mintea ei inteligentă a înţeles uşor presiunea pe care Ramon a exercitato asupra lui Green şi dezastrul care l-a provocat la *Green Paint and Chemical*.

Şi totuşi când a terminat, buna ei dispoziţie parcă i-a mai dispărut.

— Katie, ce s-a întâmplat?

Katie a privit în jur, în camera drăguţă în care stăteau.

— Nimic. Doar că-mi va fi dor de căsuţa asta. Aş fi fost foarte fericită aici.

A prins-o de bărbie, întorcându-i faţa spre el.

— Or să-ţi placă mult mai mult celelalte case ale noastre.

— Parcă ai spus că insula şi casele vor fi luate de bănci, a zis ea încruntându-se.

— Este încă posibil, dar puţin probabil. Bancherii sunt precum vulturii. Când adulmecă un eşec, se îngrămădesc să se asigure că prind şi ei partea lor din ce a mai rămas. Dar dacă

„Eşecul” dă dintr-odată semne de redresare, sunt la fel de rapizi în a se menţine pur şi simplu deoparte. Aşteaptă şi urmăresc lucrurile. Or să calculeze cât vor avea de câştigat dacă aş prospera din nou, aşa cum s-a întâmplat

în trecut.

Avocaţii mei din St. Louis mi-au spus că Sidney se plânge la toată lumea, din St. Louis până la

New York, că i-am manipulat acţiunile şi l-am scos din afacere. Bancherii vor auzi lucrul ăsta şi se vor întreba dacă nu cumva mi-au subestimat influenţa. Vor continua să dea rotocoale şi să privească, dar vor începe să facă săpături.

Când am să reiau construcţia la turnul din St. Louis, bancherii din Chicago vor mirosi un profit şi vor decide să-şi reconsidere hotărârea luată şi să-mi acorde împrumutul pentru a termina şi turnul din Chicago. Aşa că vei avea casele tale şi servitorii tăi...

— ...Şi nimic de făcut, a încheiat Katie fraza cu un zâmbet palid. Pentru că tu crezi că locul femeii este acasă.

— Cu o clipă în urmă ai spus că ai putea să fii foarte fericită aici. De ce n-ai putea fi fericită într-o casă mai luxoasă?

Adunându-şi curajul pentru o înfruntare, Katie s-a ridicat de pe genunchii lui şi s-a dus la fereastră. Îi simţea ochii pironiţi pe spatele ei când a dat draperiile deoparte, privind în noapte şi gândindu-se cum să-l facă să înţeleagă.

— Am spus că aş fi fost fericită trăind aici, şi aş fi putut să fiu, pentru că am fi muncit să ne facem o viaţă împreună. M-aş fi simţit utilă şi necesară. Încă m-aş putea simţi utilă şi necesară, dar tu n-ai să mă laşi.

L-a auzit ridicându-se şi venind spre ea. A devenit mai hotărâtă.

— O să începi să refaci *Galverra International*, iar pregătirea mea este în domeniul personalului.

Cunosc practicile de angajare, scara salariilor şi normele guvernamentale, şi procedurile statelor de plată, ţi-aş putea fi de ajutor, dar tu n-ai să mă laşi.

— A pus mâinile pe umeri, dar Katie a refuzat să se întoarcă.

— Ştiu care este părerea ta despre femeile care muncesc în afara casei – ai spus-o foarte clar în ziua în care am fost amândoi la picnic. Ai spus că atunci când o femeie îşi ia o slujbă, asta dovedeşte lumii că tot ceea ce-i poate oferi soţul ei nu este suficient de bun pentru ea.

Ai spus că asta îi răneşte mândria şi...

— Întoarce-te şi uită-te la mine, a întrerupt-o cu blândeţe Ramon.

S-a întors, aproape aşteptându-se ca el să o împace cu un sărut.

Dar el o privea cu gravitate calmă.

— Katie, un bărbat este întotdeauna foarte sensibil când este vorba de mândria lui, atunci când în sufletul lui ştie că nu prea are de ce să fie mândru. A prins-o de bărbie şi a privit-o în ochi. Spunându-i care-i este „locul”, bărbatul încearcă să facă o femeie să se mulţumească cu mai puţin decât este îndreptăţită să se aştepte, îmi era ruşine de cât de puţin îţi puteam oferi atunci, dar eram convins că te-aş putea face să te simţi fericită şi mulţumită aici, trăind pur şi simplu ca soţie a mea. Încercam să te conving de justeţea acestui lucru pentru că era singurul argument şi singurul viitor pe care ţi le puteam oferi. Aş fi foarte mândru şi foarte încântat acum să lucrezi alături de mine.

Ramon şi-a întors brusc capul, iar Katie i-a urmărit privirea.

Pe deal apăru raza firavă a unei lanterne care-şi croia drum încet în sus, spre casă. Eduardo venea „să o salveze”.

Se uită la Ramon, dar în loc să fie iritat de venirea lui Eduardo, el o privea zâmbind, gânditor.

— La ce te gândeşti?

— Mă întrebam oare ce să-ţi dau drept cadou de nuntă, i-a răspuns cu ochii negri încărcaţi de dragoste.

Şi-a încolăcit strâns braţele de gâtul lui. Tu eşti cadoul meu de nuntă, şi-a zis în sinea ei cu multă tandreţe.

— Din ce am de ales?

— Un copil sau un Ferrari, i-a răspuns zâmbind, înfăşurându-şi braţele în jurul ei. Ai spus cândva că un Ferrari ţi-ar face viaţa absolut încântătoare.

— Aş prefera un copil mai curând decât un Ferrari, a râs ea.

A râs şi Ramon, dar avea de gând să i le dea pe amândouă.

Capitolul 21

Într-o duminică îmbălsămată de iunie, Katherine Elizabeth Connelly păşea încet spre altarul vechii şi impunătoarei biserici spaniole, sub privirile admirative şi sfioase ale sătenilor, pentru a-şi întâmpina de bunăvoie şi mândră ursitul.

Sub razele de soare care se strecurau prin vitralii şi-a lăsat mâna în mâna bărbatului care o aştepta la altar şi, în faţa unui preot solemn, cu ochi zâmbitori, a devenit Katherine de Galverra.

Ramon privea în jos spre frumoasa femeie de lângă el,

cu flori împletite în părul ei strălucitor.

A ascultat-o rostind jurămintele solemne ale căsătoriei, în timp ce prin minte îi treceau alte imagini ale ei: Katie, de o frumuseţe tristă şi o înstrăinare regală în barul pentru celibatari în care s-au cunoscut cu trei săptămâni în urmă.

Katie, întinzându-i o bancnotă de cinci dolari.

Katie, cu ochii înotând de veselie în timp ce-l acuza că e şovin când este vorba de femei.

Katie, dansând în braţele lui, la petrecerea de la piscină, cu buzele calde încă în urma sărutului lor plin de pasiune, cu ochi întunecaţi şi neliniştiţi... Cred că începe să-mi fie frică”.

Şi acum Katie stând alături de el în biserică.

Katie, ridicând faţa spre el: „Eu, Katherine, te iau să-mi fii soţ cu cununie...”

Ramon se uita la ea, iar pieptul îi explodă de bucurie, devenind aproape insuportabilă. Faţa ei strălucitoare era o imagine pe care ştia că o va ţine minte cât va trăi; cuvintele ei rostite cu moliciune – o binecuvântare care-i va rămâne în suflet.

Această imagine îi persista în minte încă foarte vie multe ore mai târziu, când, în sfârşit, soţia lui a venit la el.

Splendoarea trupului ei gol era scăldată în razele de

lună ce se strecurau pe fereastra de la dormitorul căsuţei de pe deal.

O primea dorindu-şi cu ardoare să-i dea lumea cu tot ce se află în ea, pentru că ea îi dăduse deja atât de mult!

A simţit cum i se taie răsuflarea de atâta dragoste când a întins braţele şi l-a tras spre ea.

I-a ieşit un val de tandreţe când l-a primit, fără niciun fel de sfială, în incredibila ei intimitate fierbinte.

S-au mişcat împreună, în acelaşi ritm, doi oameni făcând minunat dragoste, fără niciun fel de reţinere sau sfială, până când Katie a început să strige cuprinsă de un extaz nebănuit până atunci.

A strâns-o apoi în braţe.

Rostindu-i numele în şoaptă, Ramon i-a făcut singurul dar care-i aparţinea şi pe care numai el i-l putea da – pe el însuşi!

Sfârşit